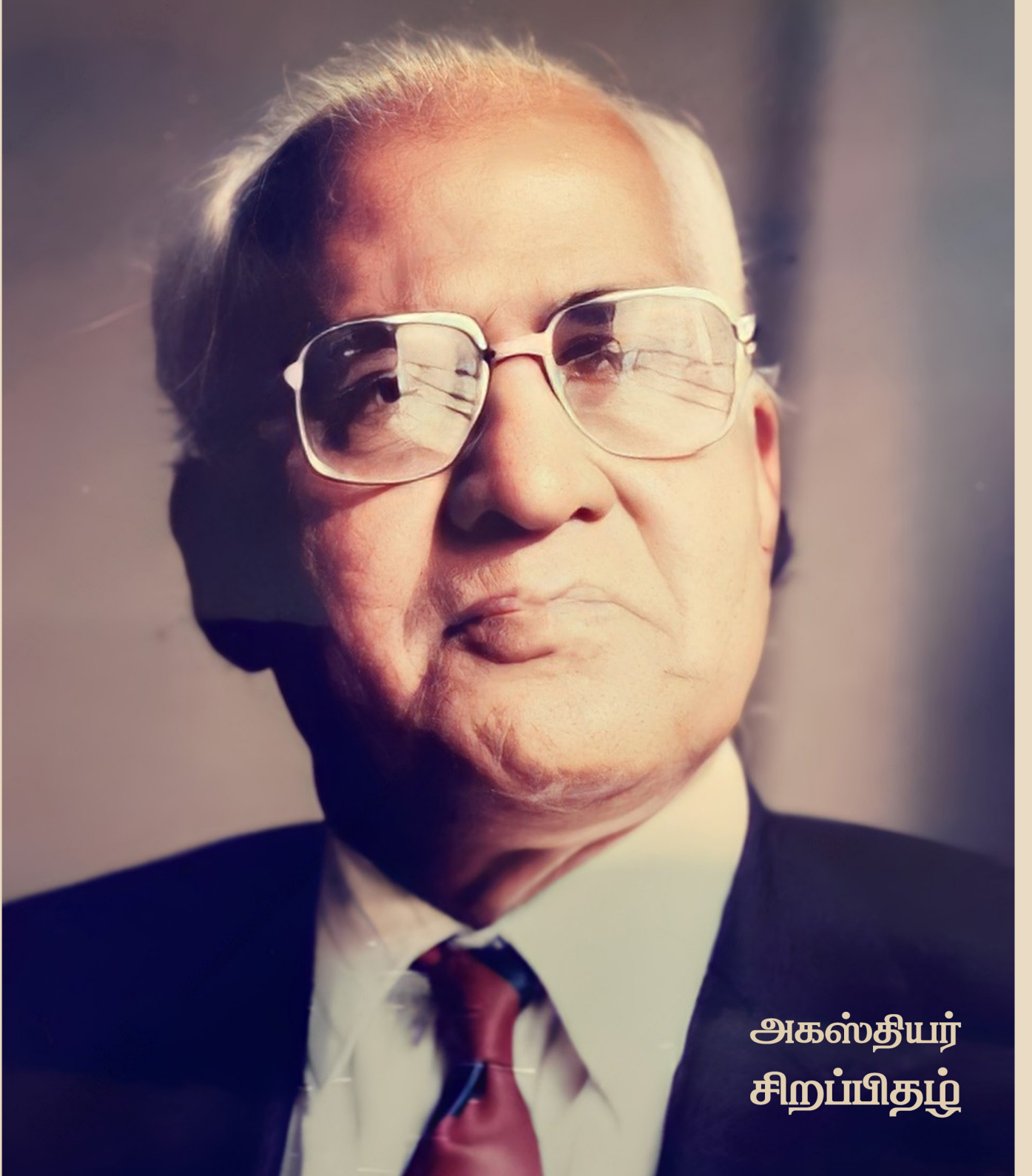

காற்று வெளி

ஆனி - 2024

கலை இலக்கிய இதழ்

அகஸ்தியர்
சிறப்பிதழ்

காற்றுவெளி

கலை இலக்கிய இதழ்

ஆனி - 2024

படைப்புக்கள் அனுப்ப :

mullaiamuthan1954@gmail.com
mahendran1954@hotmail.com

படைப்புக்களின் கருத்துக்களுக்கு
ஆக்கதாரரே பொறுப்பு.

▶ ஆசிரியர் : சோபா

▶ வடிவமைப்பு : நெகிழன்

▶ ஆலோசனைக்கு/நூல் அனுப்ப :

R.Mahendran,

34,Redriffe Road, Plaistow, London E13 0JX, Uk

▶ சந்தா : 12 இதழ்களுக்கு 10 பவுண்ட்

▶ R.Mahendran,

A/C No: 90759821

Sort.Code: 20-67-88,

SWIFTBIC BUKBGB22

IBAN GB80 BUKB 2067 8890 7598 21

BARCLAYS BANK (PLAISTOW BRANCH)

வணக்கம்,

யாவரும் நலமா?

காற்றுவெளி மின்னிதழின்(2024) ஆனி மாத இதழ் தங்களின் பார்வைக்கு வருகிறது.

பல வருடங்களாக காற்றுவெளி மின்னிதழுக்கு எழுதும் அனைத்துப்படைப்பாளர்களுக்கும் எமது நன்றி என்றென்றுமுண்டு.

இவ்விதழினை நமது ஈழத்து எழுத்தாளர்.எஸ்.அகஸ்தியர் அவர்களின் ஞாபகார்த்த சிறப்பிதழாக கொண்டுவருவதில் மிகவும் மகிழ்வடைகிறோம்.இன்னும் நிறைய படைப்புகளை எதிர்பார்த்திருந்தோம்.

நமது எழுத்தாளர்களின் மறைவிற்குப் பின்னர் அவரின் குடும்பத்தினரின் தொடர் முயற்சியுடன்,படைப்பாளரை நினைவுகூரும் நிகழ்வுகள்,அவரின் படைப்புக்களை இலக்கிய உலகிற்குக் கொண்டுவருதல் என்பது அரிதாக வருவதைக் காணமுடிகிறது.ஆங்காங்கே மீள் பிரசுரங்கள் வருவதையும் மறுக்கமுடியாது.அகஸ்தியரின் நூல்களை அவரின் குடும்பத்தார் தொடர்ச்சியாக வெளிக்கொண்டுவதையும் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. இன்னும் அப்பச்சி மகாலிங்கம்,ந.பாலேஸ்வரி,அ.ஸ.அப்துல்ஸமது,அன்புமணி,பஸீல் காரியப்பர்,சி.வி.வேலுப்பிள்ளை,சாரல்நாடன்,அ.ந.கந்தசாமி போன்ற பலரையும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும் என்பதே காற்றுவெளியின் விருப்பமும்.

காலம் கை கொடுப்பின் காற்றுவெளி முயற்சிக்கும். ஈழத்துப் படைப்புக்களை நேசிக்கும் காற்றுவெளி முன்னர் ஈழத்து நூல் கண்காட்சியினையும் தொடர்ந்து நடத்திவந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. காற்றுவெளி தொடர்ந்து இங்கிலாந்தில் வாழும் படைப்பாளர்களின் படைப்புக்களைத்தாங்கிய சிறப்பிதழைக் கொண்டுவரவுள்ளது. இங்கிலாந்தில் வாழும்,வாழ்ந்த படைப்பாளர்களின் படைப்புக்களைத்தாங்கியே வரவுள்ளதால் படைப்புக்களை அனுப்பி இதழின் வருகைக்கு ஒத்துழைப்புத்தாருங்கள்.

உலகின் மக்கள் அனைவரும் யுத்த பயமின்றியும், நோய் அச்சுறுத்தல்கள் இன்றி வாழவும்,விடுதலை வேண்டிநிற்கும் இனக்குழுமங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையுடன் குடிய விடுதலையைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் காற்றுவெளியும் பிரார்த்திக்கிறது.

சந்திப்போம்.

நட்புடன்,

சோபா.

01/06/2024

அகஸ்தியரின் படைப்புக்கள்

சிறுகதைகள்:

- சீத்துவக்கேடு
- நேர்த்திக் கடன்

கட்டுரைகள்:

- இலக்கியத்தில் ஒழுக்க வாதம் அல்லது நடுநிலைமை வாதம்

நாடகம்:

- கடலும் புயலும்

படைப்பாளர்கள்:

1. DR. ஜலீலா முஸம்மில் (ஏறாஜூர்) - ஈழத்தின் இலக்கிய ஏணி
2. முனைவர் சு.சோமசுந்தரி-எஸ். அகஸ்தியரின் மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் - புதினத்தில் பெண் விடுதலைச் சிந்தனைகள்
3. திருமதி. நேமன்ட் அமிர்தகௌரி (பாரிஸ்) - மனித நேயத்தை நேசித்த ஒரு இலக்கியவாதியின் நினைவுகள்.
4. ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா (அவுஸ்திரேலியா) - பேனாவை தூக்கிய முற்போக்கு போராளி! மனித நேயத்தை நேசித்த எஸ். அகஸ்தியர்!!
5. வாசுகி .நடேசன்-எஸ் அகஸ்தியரின் படைப்புகளில் பேச்சுமொழி.
6. மாணிக்கவாசகர். வைத்தியலிங்கம் - அகஸ்தியர் பற்றி...
7. திக்குவல்லை கமால் (இலங்கை) - எஸ். அகஸ்தியரும் மேய்ப்பர்களும்.

பெயர்:

அகஸ்தியர்.எஸ்

விபரத்திரட்டு

புனை பெயர்:

தீட்சண்யன்,சத்தியமூர்த்தி,நவமணி,நவஜோதி,ஜீவா,ஜெகனி,
நாவலன்,ஆலடியம்மான்,தீஷண்யன், எஸ்.ஏ.பண்டிதர்,
அருளம்பலம்,குறுமுனிவர்,காலன்

பிறந்த திகதி:

29/08/1926

பிறந்த இடம்:

ஆனைக்கோட்டை(யாழ்ப்பாணம்)

வாழ்ந்த இடம்:

பிரான்ஸ்

கல்வி கற்ற கல்வி நிறுவனங்கள்:

ஆர்வம்:

சிறுகதை,நாவல்,நாடகம்,உணர்வூற்றுச்சித்திரம்,கட்டுரை,உருவகம்,நாட்டுக்கூத்து

தொழில்:

களஞ்சியப்பொறுப்பாளர்/எழுத்தாளர்

விருதுகள்/பரிசுகள்:

இலக்கிய வித்தகர்.

சாகித்திய மண்டலம்:இலங்கை(நீ:உணர்வூற்றுச்சித்திரம்1981)

இலங்கை சாகித்திய மண்டலம்-- மண்ணில் தெரியுமொரு தோற்றம்

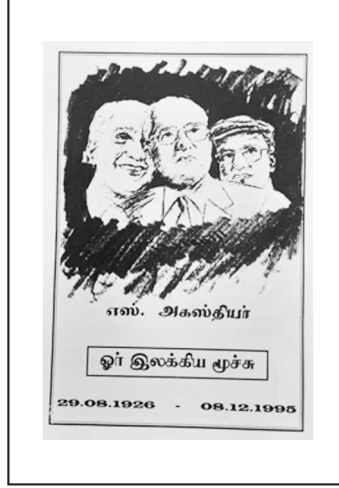
சாகித்திய மண்டலம்-- நாட்டுக்கூத்துக்கலை வரலாறுஇலங்கை

மேய்ப்பர்கள்தமிழக அரசின் பரிசு/இலங்கை சாகித்தியமண்டலம்-மேய்ப்பர்கள் 1992

படைப்புக்கள் வெளிவந்த ஊடகங்கள்:

சிரித்திரன்,ஈழநாடு,தேனருவி,மல்லிகை,தாமரை,தினகரன்,ஓசை(பாரிஸ்),கலைமகள்,
அஞ்சலி,சுடர்,தினபதி,சுதந்திரன்,எழுத்து,தீபம்,கண்ணதாசன்,வெண்ணிலா,வசந்தம்,
வீரகேசரி, சஞ்சீவி,செய்தி,ஜீவா, மரகதம், அமிர்தகங்கை,மித்திரன், தேசாபிமானி),
பாரிஸ்முரசு, பூரணி, மித்திரன்

நூல்கள்:

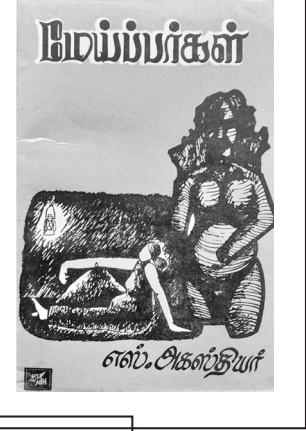
நாவல்கள்:

- இருளினுள்ளே (குறுநாவல் தொகுதி, 1968,1998)
திருமணத்துக்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள் (1976)
மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் (1978)
கோபுரங்கள் சரிகின்றன (1994)
எரி நெருப்பில் இடை பாதை இல்லை (1992)
நாகத்திலிருந்து (குறுநாவல்தொகுதி) 1994
சுவடுகள் - 2024

சிறுகதைகள்:

- மகாகனம் பொருந்திய (1994)
எவளுக்குத் தாயாக 1994
அகஸ்தியர் கதைகள் 1987
மேய்ப்பர்கள் (1990)
மானிட தரிசனங்கள் (1995)
லெனின் பாதச் சுவடுகளில் (2007)

உணர்வூற்றுச் சித்திரம்:

நீ (1969)

கட்டுரை:

- ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ்நாவல்கள் (1988)
அகஸ்தியர் பதிவுகள் (1993)
கலை இலக்கியமும் வர்க்க நிலைப்பாடும்(1991)

வரலாறு:

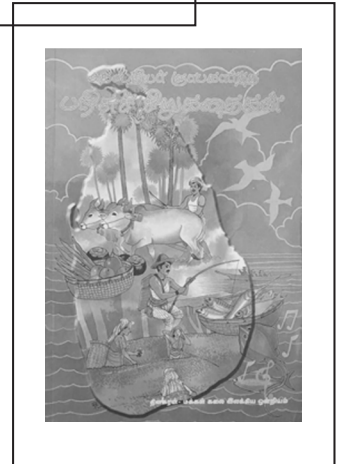
பூந்தான் யோசேப்பு வாழ்க்கை வரலாறு (1981)

மரணம்:

08/12/1995

முகவரி:

பிரான்ஸ்

ஈழுத்தின் இலக்கிய ஏணி

Dr ஜல்லா முஸம்மில், ஏறாவூர், இலங்கை

ஈழுத்துத் துறை என்பது ஏற்றமிக்கது. இகத்தினில் அனைவரையும் கட்டிப் போடுவது. ஏகத்துக்கும் சிலிர்ப்பைத் தருவது.

ஈழுத்தென்பது ஒரு சுகந்தரும் பயணம். பேனாவும் காகிதமும் ஈடுத்தவர் உலகம் தனித்துவமானது, தாராளமயமானது. எங்கோ ஒரு மூலையில் அமர்ந்துகொண்டு எண்ணங்களை வசப்படுத்தி ஈழுத்துருவாக்கம் கொடுக்கும் ஈழுத்தாளன் படைப்பாளன் ஆகிறான். ஈழுது குயவன் ஆகிறான். விதவிதமான இலக்கியப் பண்டங்களைப் படைக்கிறான். படைப்பாளன் தன் எண்ணங்களுக்கும் சிந்தனைகளுக்கும் வடிவம் கொடுக்கையில் ஆயிரமாயிரம் இதயங்களோடு மானசீகமாக உறவாடியும், உரையாடியும் தீர்க்கிறான்.

எவ்வளவு பெரிய உரைகளும் சொற்பொழிவுகளும் கொஞ்ச காலம் வாழ்ந்து காற்றோடு கரைந்து போய் விடும். ஆனால் எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டவையே காலத்திற்கும் நின்று நிலைக்கும். கனதியாய்க் கதை பேசும். காசினியில் உள்ளங்களைக்க் கரைக்கும். கண்ணீரையும் சுரக்க வைக்கும். உலகளாவிய ரீதியில் உள்ளங்கையில் செய்தியைக் கொண்டுசேர்க்கும் அற்புதத் தூது எழுத்து. எழுத்து என்ற அற்புதம் இல்லாது போயிருந்தால், எண்ணற்ற கருத்துக் களஞ்சியங்கள் காணாமலே போயிருக்கும். இறைமறை தூதுகளும்

மகாவிலக்கியங்களும் மறந்து, மறைந்து போயிருக்கும். வரலாறுகள் தெரியாது போயிருக்கும். வாழ்வியலின் வளர்ச்சியைப் படிக்க முடியாது போயிருக்கும். சமூகக் கட்டமைப்புகள், செல்நெறிகள் பற்றிய தகவல்கள் துளியும் இல்லாமல் போயிருக்கும். உலக வரலாறுகள், படிப்பினை பயக்கும் சுயசரிதைகள், பாடமாகும் தத்துவங்கள், இனிக்கும் கவிதைகள், கசக்கும் அனுபவங்கள், காதைகள், புதினங்கள், காவியங்கள்

இப்படி எதை எடுத்துக் கொண்டாலும், எல்லாம் எழுத்தால் ஏற்றம் எய்தியவையே. எழுத்து என்ற ஆசான் மட்டும் இல்லையானால், எந்தக் கலையும் இல்லை; எந்த இயலும் இல்லை.

எழுத்தால் இலக்கியத்தை ஆண்டு இன்னும் எம் மனங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்,

எழுத்து இலக்கியத்தில் ஏணியாக திகழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் பன்முக ஆளுமை எஸ். அகஸ்தியர் என்றால் மிகை ஆகாது . ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளரான அவர் எழுத்திலும் பேச்சிலும் எப்போதும் துடிப்பும் வேகமும் இருக்கும். ஆனால் இயல்பில் குழந்தை மனம் படைத்தவராகவே விளங்கினார்.

இலங்கையின் முதுசம், இலக்கிய ஒளி வீசிய முத்து, பிரபல எழுத்தாளரான எஸ். அகஸ்தியர், வடபுலத்தில் ஆனைக்கோட்டையில்

சவரிமுத்து அன்னம்மாள்

தம்பதியருக்கு 1926 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 29 ஆம் திகதி மகனாகப் பிறந்தார். கத்தோலிக்கரான அவர் தனது இருபதாவது வயது இளம் பராயத்திலேயே இலக்கிய உலகுக்குள் பரிணமித்தவர். கவிதை மூலம் எழுத்துலகினுள் காலடி எடுத்து வைத்து அறிமுகமானார்.

பல்வேறுபட்ட பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் தனது திறமையை வெளிக்காட்டத் தொடங்கினார். பத்துறை விற்பன்னர், சகலகலா வல்லவர் என்று அவரைக் கூறுவது சாலப் பொருத்தமானதாகும்.

இலங்கை மற்றும் வெளிநாட்டு இதழ்களில் அகஸ்தியரின் படைப்புகள் வெளியாகின.

சுதந்திரனில் எழுதத் தொடங்கியவர் தினகரன், வீரகேசரி, தினபதி, ஈழநாடு, மல்லிகை, சுடர் ஆகிய இலங்கைப் பத்திரிகைகளில் எழுதினார். அவருடைய கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், குறும் புதினங்கள், புதினங்கள், மேடை நாடகங்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ,

விமர்சனங்கள், பொதுவான கட்டுரைகள், உணர்வூற்று உருவகங்கள், இலக்கிய வரலாறுகள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்த வண்ணம் இருந்தன. எல்லாவகையான கலை இலக்கியத்துறைகளிலும் அவர் தொடர்ச்சியாகக் கோலோச்சி வந்தார். புதுமை புகுத்திப் பல கோணங்களிலும் தொய்வின்றி எழுதி வந்தார். எழுத்து அவருக்கு அருமையாக வசப்பட்டது.

எழுத்தை உயிர் மூச்சாக மதித்து ஒன்றிப் போனார். எழுத்துலகில் அவர் பங்களிப்பு ஒரு சுகாப்தம் என்றே கூறலாம். அவருடைய நிகரிலா உழைப்பு எழுத்துலகுக்கு எத்தனையோ பொக்கிஷங்களை வாரி வழங்கியது.

தமிழக இலக்கிய இதழ்களிலும் அவரது பல படைப்புகள் வெளியாகின. எழுத்து, தீபம், கண்ணதாசன், கலைமகள், தாமரை போன்ற தமிழக இதழ்களும் இவரது சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்தன. மல்லிகை, தமிழ்நாடு தாமரை(1970) ஆகிய இதழ்கள் முன்பக்கத்தில் அன்னாரது படத்துடன்

சிறப்பிதழாக பிரசுரித்தமை மிகவும் பெருமைப்பட வேண்டிய விடயமாகும். அவரது நூல்கள், இலங்கை மட்டுமல்லாது தமிழ்நாட்டிலும், பிரான்ஸிலும் வெளியாகியுள்ளன. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைக் குழுவில் இணைந்திருந்து பணியாற்றினார். பத்திரிகை, இதழ்களின் ஆசிரியர்களுடனும் எந்தத் தயக்கமுமின்றி நேரடியாகக் கருத்தாடல் செய்யும் தைரியமும் அவரிடம் காணப்பட்டது. தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பின்றி

அனைவரையும் அன்போடு அணுகும் பண்பும் நம் மூத்த எழுத்தாளர் அகஸ்தியரிடம் நிறையவே இருந்தது.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு நம் முதுசம் நல்கிய நூல்களோ ஏராளம். அவருடைய நூல்களாவன;

இருளினுள்ளே (குறும் புதினத் தொகுதி- 1968),

திருமணத்துக்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள் (புதினம்- 1976),

மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் (புதினம்- 1978),

கோபுரங்கள் சரிகின்றன (குறும் புதினம்- 1984),

எரி நெருப்பில் இடை பாதை இல்லை (புதினம்- 1992),

நரகத்திலிருந்து (குறும் புதினத்தொகுதி- 1994),
 பூந்தான் யோசேப்பு வாழ்க்கை வரலாறு,
 மகாகனம் பொருந்திய,
 எவளுக்கும் தாயாக,
 அகஸ்தியர் பதிவுகள்,
 கலை இலக்கியமும் வர்க்க நிலைப்பாடும்,
 அகஸ்தியர் கதைகள்.
 என்பனவாகும்.

ஈழத்து இலக்கிய ஆக்கத்தின் உருவாக்கத்தில், அதன் பாரம்பரியத்தைப் பேணிக் காத்ததில், அதன் வளர்ச்சியில் பார்க்கும்போது அகஸ்தியர் அவர்களின் பங்களிப்பு அளப்பரியதாகும். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் இதில் பின்னின்று உழைத்தது அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது.

சாதி பேதமற்ற சங்கைமிகு சமுதாயத்தை உருவாக்கும் நோக்கிலேயே அவரது எழுத்துக்கள் திமிறி உருப்பெற்றன. சாதியக் கொடுமைக்கு எதிரான அவரது சொற்கள் சாட்டை அடியாக அமைந்தன. மனித சமூகங்களின் போராட்டத்தையும் விளைவுகளையும் பற்றி எழுதி மக்களிடையே பெரும் விழிப்புணர்வை தன் எழுத்துப் புலமையால் ஏற்படுத்த முனைந்தார் என்று கூறினாலது மிகை இல்லை.

ஈழத்திலக்கியம் 'மண்வாசனை' மூலம் தன் எண்ணங்களைச் சமூகத்திடம் பேசத் தொடங்கினார். மக்களின் வாழ்வோடும், வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளோடும், நாட்டில் புரையோடிக் கிடந்த சமூகப்பிறழ்வுகளோடும்

அவருடைய சொற்கள் போராடின. ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பிலே ஒரு வரலாற்றுத் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்திய இலக்கியத் தோரணை அவருடையது. காலத்தின் தேவை உணர்ந்து மானிட நேயத்தை உய்விக்க வந்த எழுத்தாளராக இவரைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

சமூகத்தைப் புடம்போடக் கிளர்ந்தெழுந்த ஒரு இலக்கியத் தினவாளன் அகஸ்தியர் ஆவார்.

அவரை எழுதுகோலேந்திய போர் வீரனைச் சொல்வது சிறப்பானது. அவரது வார்ப்புகளில், இலக்கியப் பரிணாமங்களில் ஈழத்தில் உள்ள பல கிராமிய வழக்கினையும், ஊர் வாரியான மக்களின் பேச்சு வழக்கினையும் அவதானிக்க முடியும். காலத்தின் கண்ணாடி என்று இலக்கியத்தைக் கூறுவது எவ்வளவு உண்மையென்று நிரூபணம் செய்தவர் அவர்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள், மலையக முஸ்லிம்கள்

மற்றும் இன்னும் பல கிராமத்து மக்களினதும் பேச்சு வழக்கினையும் ரசவாதம் மிக்க முறையில் மக்களுக்குக் கொண்டு சேர்ப்பதில் விற்பன்னராகத் திகழ்ந்தார்.

பேச்சுத் தமிழுக்கு செம்மையாக வடிவம் அமைத்தமை அவரது தனித்திறமை, அவருக்கான அருட்கொடை என்று கூறலாம்.

மண்வாசனை கமழும் சிறுகதைகள், நாவல்கள் அவரது புலமைக்குச் சான்றாக அமைந்திருப்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி.

“எரிநெருப்பில் இடைபாதையில்லை” என்ற இவரது நாவல் ஈழத்தில் எழுந்த முதல் ‘தலித்திய’ நாவல் என்னும் சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளது. சாதிப்பிரிவினை ஆதிக்கம் செலுத்திய காலத்தில் இந்நாவல் எழுதப்பட்டது. அக்காலத்தின் சமுதாயப் போக்கைத் தழுவியதாகவே இது இருந்தக் காரணத்தினால் இந்நாவல் வெளியீட்டின்போது கடும் விமர்சனங்கள் எழுந்தன. ஆயினும் அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் ஒரு புன்சிரிப்புடன் கடப்பது அவரது

வழக்கமாக இருந்தது. மனஉறுதியும் திடமும் எழுத்தாண்மையுமே அவரது அணிகலன்களாக இருந்தன.

இவரது “மண்ணில் தெரியுது ஒரு தோற்றம்” என்ற நாவலும் (1978ம் ஆண்டு), “பூந்தான் யோசேப்பு வாழ்க்கை வரலாறு” நூலும் இலங்கை சாகித்திய மண்டல பரிசு பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. “மேய்ப்பர்கள்” என்ற நாவல் தமிழ்நாடு மற்றும் இலங்கை அரசின் பரிசில்களை தட்டிக் கொண்டது. இலங்கை அரசு அவருக்கு வித்தகர் விருது, மற்றும் பொற்கிழி போன்றவற்றை வழங்கி கௌரவித்தது.

1995 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 8ம் தேதி தனது அகவை 69 இல் அகஸ்தியர் எனும் ஈழத்தின் இலக்கிய ஏணி விண்ணுலகம் தரிசித்தது. எழுத்துலகமோ, எழுத்தாண்மையின் கோமகனை இழந்து சொல்லொணாத் துயரத்தில் ஆழ்ந்தது.

சமத்துவத்தின் வலிமையைத் தனது படைப்பக்களில் உணர்த்தியவர் அகஸ்தியர் ஆவார். இவரின் எழுத்துக்கள் உலகளாவிய ரீதியில் இன்று வரை பேசப்படுவது பெருமைக்குரிய விடயமன்றி வேறென்ன? அன்னாரது இலக்கியங்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் அவரின் அடையாளத்தை காலமுள்ள வரைக்கும் படம் பிடித்துக் காட்டிக்கொண்டே இருக்கும்.

இறுதிவரை தனது இலக்கிய வேட்கையை வைரம் பாய்ந்த எழுத்துக்கள் மூலம் மக்களுக்குச் சேர்ப்பித்து மகோன்னத சேவை புரிந்தவரவர். அவ்விலக்கிய மகான் மக்கள் மனங்களில் மறையாவரம் பெற்று இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

கடலும் புயலும்

எஸ். அகஸ்தியர்

மூவங்க நாடகம்:

பாத்திரங்கள்

மனவல் - குடாவலைக்காரன்

சிமியோன் - ஊர்க்கிழவன்

துரைராசா

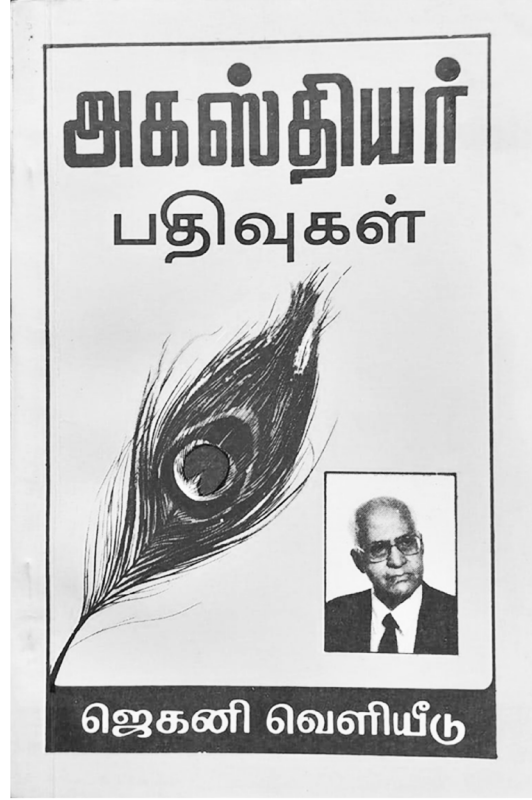
தம்பிமுத்து கடற்றொழிலாளர்கள்

வேறுசிலர்

பொன்னரியம்... தம்பி

முத்துவன் மனைவி

வேறு சில பெண்கள்

பிரகடனம்: கடல் என்பது ஓயாமல் குமுறுகின்ற பெருங்கோளம். கடலில் தொழில் புரிகின்ற தொழிலாளர்களின் இதயங்களோ கடலைகள் போன்றே ஓயாமல் குமுறுவன. கடலிலே அவர்கள் ஒவ்வொரு கணமும் ஜீவமாணப் போராட்டமே நடத்துகின்றார்கள். அந்தப் போராட்டத்தில் அவர்கள் சறுக்கி விடுவதுண்டு. அப்போது அவர்களின் சடலங்களைக் கடற்கரையில் கூடக் காண்பதரிது: சிறுமீன் விழுங்கிகளான தனித் தர்பார் புரியும் திமிங்கலங்கள் சடலங்களை விழுங்கிவிடுகின்றன.

இந்தப் போர்களைக் காட்சிகள் கடலுக்குள்ளே மட்டும் நிகழ்வதில்லை.

அவர்கள் கடலை மீண்டும் கரையில் ஏறினால் அங்கேயுள்ள சில திமிங்கலங்கள் தரையில் நின்று அவர்களை விழுங்கத் துடிக்கின்றன.

எனவே, அவர்கள் இருகன்னத் தாக்குதல்களுக்கு முகங்கொடுக்க ஏதுவாகின்றார்கள். கடலிலும், கரையிலும், தரையிலும் தங்கள் 'வாழ்க்கை'யைப் பயணம் வைத்து அந்தத் 'தனியாதிக்க'த் திமிங்கலங்களை எதிர்த்துப் போராட உந்தப்படுகின்றார்கள். எனவே, அவர்கள் போராடத் தொடங்கி விடுகின்றார்கள். அப்போது அவர்களின் சடலங்கள் கமறிக் கெம்பிக் கடல் அலைகள் போல் குமுறி எழுந்து அம்மாறு போடுகின்றன. அந்தக் கிராமத்துக் கடற் தொழிலாளர்களின் சடலங்களும் ஒரு நாள் அப்படித்தான் குமுறி எழுந்து அம்மாறு போட்டுக்கொண்டிருந்தன. அவர்கள் நீதியின் களத்திலே நின்று அநியாயத்தை எதிர்த்துப் போராட, அதோ போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்....

(காட்சி ஒன்று)

இடம்: மனவல் வீடு.

(தொழிலாளர்கள் வீட்டுக்கு முன்னே திரண்டு நிற்கிறார்கள். அறை அதிருண. நாய் குரைக்கிறது)

சிமியோன் : (கதவைத் தட்டிக்கொண்டே) தம்பி மனவல், உந்த நாயைப் புடி.

மனவல் : (கதவைத் திறந்துகொண்டு) தாருது, சிமியோனண்ணையோ (நாயை அதட்டி) ஏய் லோகடன் சும்மா நில்லடா, உஞ்சு சும்மா நில் (சிரித்தபடி) என்ன சிமியோனண்ண சங்கதி, ஏன் உம்மட்டுப் பேரோட வந்திருக்கிறாய்?

சிமி : உன்னட்ட வந்தாப்போல இவய்யும் கூட்டிக்கயந்தனான்.

மனவல்: உதார் ஆக்கள்?

சிமி : அது தம்பிமுத்துவும் துரைராசாவும் சூசாணத்தினர் இளைய பொடியும்.

மன : (தேகங் குலுங்கச் சிரித்துவிட்டு) ஓ, இப்ப வந்த விசயம் தெரிஞ்சு போச்சு, சரி சங்கதியைச் சொல்லுங்கோ.

சிமி : நெடுகலும் என்னத்தை சொல்றது. அதைப் பற்றிப் பேசத்தான் வந்தனாங்கள்

மன: (கோபமாக நகைத்த படி) எதைப்பற்றி, என்ற சொந்த விசயமாகத்தானே!

தம்பிமுத்து : (சடாரென்று முன்வந்து) பொதுச் சொத்தில் தனியச் சொந்த விஷயமெண்டு ஏதேன் கிடக்கே?

மன: (அதட்டி உலுக்கி) என்னவும், பேசுறீர்?

தம்பி: (சத்தமாக) கடல் எல்லாருக்கும்தான் சொந்தம். அது தனிய ஒரு ஆளினர் சொத்தில்லை.

மன: அதுக்கு இப்ப என்ன?

தம்பி: அதில உன்னைப் புழைச்சுத் தின்ன வேண்டாமெண்ட நாங்கள் சொல்லேல நாலுபேரையும் பொல எங்களோட சேந்து கடலை அடையாமல் நிண்டு தொழில் செய்.

சிமி: தம்பி மனுவல் உனக்கு விளங்காத சங்கதியையே சொல்றம், நீ நல்லாப் படிச்சனி, உத்தியோகம் பாத்து உலகம் அடியுண்டனி.

தம்பிமுத்து சொன்னது போல நீ உந்தக் குடா வலையைப் போட்டுக் கடலை அடைக்காமல் தொழில் செய், ஆறு விழுந்தானிலிருந்து கரை தட்ட வலையைப் போட்டு நீ அடைச்சுப் பிடிச்சால், சிறு

தொழில் செய்யிற நாங்கள் எங்க போய்ப் புழைக்கிறது?

மன : (சிரித்தபடி) அதுக்கும் மூளை கேக்க என்னட்டையே வந்தனீங்கள்?

துரைராசா: (சற்றுக் கடுகடுப்புடன்) நாங்கள் மூளை கேக்க வரேல்ல:

விஷயத்தைச் சொல்ல வந்தனாங்கள்.

மன: (நையாண்டியமாகச் சிரித்தபடி) சரி, இப்ப என்ன சொல்லுறியள்?

சிமி: நாங்கள் இப்ப சொல்லவந்ததென்னெண்டா...

துரை: (இடைமறித்து) என் சிமியோனப்பா, நீ கொஞ்சம் சும்மா இரு. நான் எடுத்துச் சொல்றன்.

தம்பி: ஓம் சிமியோனண்ணை. நீ எப்பனுக்குப் பதையாமலிரு. துரைராசா விருத்துறையாச் சொல்லட்டுக்கு.

சிமி: அப்ப சரி துரைராசா, நீ விளப்பமா எடுத்துச் சொல்லு.

மனவல்: (சுருட்டை நன்னித் துப்பிவிட்டு) எனக்குக் கதை சொல்ல வந்த நீங்களே உங்களுக்க குத்தி மாயிறியள். இப்படிப்பட்ட நீங்களே என்னட்ட நாயம் நீதி பேச வந்தனீங்கள்?

துரை: அப்படியில்ல மனவலண்ண, நாங்கள் சொல்ல வந்ததென்னெண்டா,

நீங்கள் முழுக் கடலையும் அடைச்சுப் பிடிச்சு அந்தக் குடா வலையை ஏகலும் போட்டால், தெட்டந் தெறியயனாத் தொழில் செய்யிற வலைக்காரருக்கு ஒரு மச்சமும் படாது. ஆத்துக் கடலிலிருந்து களம் மட்டும் அடைச்சுக் கொண்டு அந்தக் குடாவலை நிக்கேக்க மற்றவே எங்க போய் வலை படுக்கிறது?

மன: அதுக்கு என்னை என்ன செய்யச் சொல்றியள்?

சிமி: (நைந்து சிரித்தபடி) அதை நாங்களே சொல்றது? உனக்கு எல்லாம் விளங்கும் தானே?

மனவல்: (களைத்துச் சிரித்துவிட்டு) உங்கட கதையினர் புளாளைப் பார்த்தால், என்னைக் கடல் கண்ணியில தொழில் செய்ய வேண்டாமெண்டு சொல்லிறியள், என்ன, அப்படித்தானே?

தம்பி: ஆர் அப்படிச் சொன்னது? உன்ர மனம்போல வந்து தாராளமாகத் தொழில் செய்யன். ஆனா,,

மன: (சற்றுக் கடுகடுத்து) தம்பிமுத்தண்ண, என்னோட ஆனால் கீனாலெண்டு சுத்தி வளைச்சுக் கதையாதை. ரண்டு எழுத்துக் படியாத உங்களுக்கே உப்பிடி நாக்கு வளைச்சுப் பறையத் தெரியுமெண்டால்,

கொலிச்சில படிச்சுப் பாஸ் பண்ணிப்போட்டு இந்தச்

சிலோன் முழுதையும் அடியுண்டு வந்த நான் எப்பிடி வளைச்சுப் பேசுவெண்டதைத் தெரியாமல் உப்பிடிக்க கதையளக்காதை.

துரை: நல்லா வளைப்பாயெண்டு எங்களுக்கும் தெரியும். அதுதான் கடலுக்கையும் எல்லாத்தையும் சளைச்சு மறிச்சுக் கட்டி ஊரவனைப் பிழைக்க விடாமல் வம்பு வேலை செய்திருக்கிறாய்.

மன: (கோபமாக) துரைராசா, சுடுக்கண்ட மாட்டு முடுக்கர்மாதிரி நீரும் ஒரு ஆளெண்டு என்னோட சரிக்கட்டி கதைக்க வெளிக்கிட்டு வந்தனீரே?

துரை: (கேந்தியாக) ஏன், அதுக்கென்ன? நக்கல் பண்ணாமல் என்னோட ஒருக்கா நாயத்தைக் கதையும் பாப்பம்.

சிமி: (சினந்து கொண்டு) எட பொடியா துரைராசா, நீ சும்மா வாயைப் போடாமல் இரு. நீ எங்கட நாயத்தை எடுத்துச் சொல்ல வந்தனியோ?

அல்லது அடுத்தவேயினர் சங்கதி பறைய வந்தனியோ?

தம்பி: (செருமித்துப்பிவிட்டு) தம்பி மனவல், நீ ஊர்ப் பிறந்தனியல்லே?

மன: (பரிகசித்துச் கிரித்துவிட்டு) ஏன், ஊருக்க பிறக்கக் கூடாதே? சரி, இப்ப அதுக்கென்ன?

தம்பி: ஊர்ப் பிறந்த உனக்கு எங்கட கஷ்ட நஷ்டம் தெரியும்.

மன: எனக்கும்தான் எத்தனையோ கஷ்டம் இருக்கு

தம்பி:: இதுவும் ஒரு கண்டறியாத புதினம்தான்.

மனவல்: எது? நீங்கள் இப்ப என்ன சொல்றியள்?

தம்பி: பின்ன என்ன, நாங்கள் காத்து, மழை, கூதல், கொடுகடி, வெயில், பனிக்கெல்லாம் மாரடிக்கிறம். இந்த நாணய சீலப்பேடேக்க ஊருக்குள்ளிருந்தும் உங்கதரவளி கஷ்டம் குடுத்தால் ஊர் மனுக்கள் என்னெண்டு சீவிக்கிறது? நீ படிச்சனி. கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பார்.

மனவல்: நான் நல்லா யோசிச்சுக் போட்டுத்தான் இந்த விசயத்தில் றங்கினனான். அப்புடியெண்டால் ஒண்டு செய்யுங்கோ.

தம்பி: என்னது?

மனவல்: நான் யோசிச்சு ஒரு புதுத் தொழிலைக் கண்டு பிடிச்சதுபோல், நீங்களும் ஒரு புது வலையைக் கண்டு பிடிச்சு உழையுங்கோ.

சிமி : நீ கண்டு பிடிச்ச புதுத் தொழிலெண்டு நீ

கடலடங்கப் படுக்கிற அந்தக்

குடா வலையைத் தானே சொல்கிறாய்?

மன: ஓம். பேந்தெது. அதுதான்.

சிமி: (அநாயாசமாகச் சிரித்தபடி) தம்பி மனவல் நாறல்மீனில பதம் பாக்குராப் போல உப்புடி எழுந்தமானமாக கதையாதை.

மன: (கேலியாகச் சிரித்தேறு) நான் அப்பிடி என்ன எழுந்தமானமாகக் கதைச்சுப் போட்டன்?

சிமி: நீ உதை வலு சுளுவாச் சொல்லிப் போட்டாய். இப்பத்தைத் தொழில் தோட்டுப்பாயை நேர் சீராச் செய்யவே வழியில்ல, இதுக்குள்ள பெரிய வலையை வேண்ட ஊர்ச்சனம் எங்க போறது?

மனவல்: நோயும் சொல்லி நோய்க்கு மருந்தும் சொல்லிப் போட்டேன்.

உங்களுக்குக் கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசையெண்டால் நான் என்ன செய்யிறது?

துரை: நாங்கள் மீசைக்கு ஆசைப்பேடேல்ல, கூழுக்காகத்தான் போராடுறம்.

(மனுவல் துரைராசாவைக் கோபமாக நெருடிப்பார்த்தல்)

சிமி: துரைராசா நான் வெள்ளை என்ன சொன்னான்? நீ எப்பன் சும்மா இரு.

தம்பி: அப்ப, இப்புடியே ஆளுக்காள் கொழுத்தாடு பிடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறதுதான். இதுக்கு ஒரு முடிய இல்லையே?

சிமி: எட தம்பி மனவல், எல்லாம் தெரிஞ்சமாதிரி இப்படியெல்லாம் சொல்றியே அப்ப, நீயே என்ன செய்யலாமெண்டு யோசினை சொல்லு பாப்பம்.

மனவல்: நான் என்னத்தைச் சொல்றது. அதை இனி நீங்கள் யோசிச்சுச் செய்யவேணும். ஒரு சங்கதி மட்டும் அறுத்துறுத்திச் சொல்றன். கடல் எல்லாருக்கும் சொந்தம். அதில ஆரும் தொழில் செய்யலாம்.

துரை: கடலில ஆரும் தொழில் செய்யலாமெண்ட்றது எங்களுக்கும் தெரியும்.

ஆனால் அதில எப்புடித் தொழில் செய்ய வேணுமெண்டுதான் உமக்குத் தெரியேல்ல.

மனவல்: (கோபத்துடன் கேலியாகச் சிரித்தல்) என்னவும், எனக்குத் தெரியேல்லயோ?

துரை: பின்ன என்னடாதம்பி, நோட்டு எல்லாருக்கும் சொந்தமெண்டு போட்டு, நோட்டை மறிச்சுப் பிடிச்சுக்கொண்டு நிண்டால் எப்பிடி? ஏல்லாருக்கும் சொந்தமான கடலை நீ என்னும் பொரு அண்டாவலையை

அடங்கப்போட்டுக் கடல் கண்ணியெல்லாத்தையும் மறைச்ச அப்பிடித்தானே மற்றவனைப் புழைக்கவிடாமல் தடுக்கப் பாக்கிறாய்?

மனவல்: (சிரித்தபடி) நான் ஆரையும் பிழைக்க வேண்டாமெண்டு தடுக்கேல, நீங்கள்தான் இப்ப உன்னைப் புழைக்கவிடாமல் வந்து நாண்டு கொண்டு நிக்கிறியள்.

தம்பி: மனுவல் உதுவும் ஒரு நாயத்தில சேந்த கதையே? எல்லாம் விளப்பமாகச் சொன்ன பிறகும் ஒரு உப்புப் புளி இல்லாமல் பேசறியே? உன்னைப் புழைக்க வேண்டாமெண்டு ஆரேன் வாய் துறந்து ஒரு வார்த்தை சொன்னமே?

மனவல்: சரி இப்ப என்ன கேக்கிறியள்?

தம்பி: (வெற்றிலை வாயை குதப்பித்துப்பிவிட்டு) தம்பி மனவல். பேச்சை வளக்காமல் நேர நிறுத்திச் சொல்றன். நீ உந்த அண்டாக் குடாவலையைக் கடலுக்க போட்டு மறிக்காதை. அதால எக்கணம் வில்லங்கம்தான் வரும்.

மனவல்: வில்லங்கம் வருமோ?

தம்பி : மனவல், மறுக்காலும் விசேண்டியமாகக் கதையாதை, மருவாதியாச் சொல்றன், உந்த வலையைப் படக்காதை.

மனுவல்: (கோபமாக) எனர வலையை ின் படுப்பன். படுக்காமல் விடுவன், அதைச் சொல்றதுக்கு நீர் ஆர்.

தம்பி: நீ அப்புடி விளங்கிக்கொள்ளாதை நாங்கள் ஊர்ச் சனத்தினர் சார்பிலதான் பேச வந்தனாங்கள்.

சிமி: தம்பி மனவல், அப்படியெண்டா எங்களோட நீயும் ஒரு பங்குக்காரனாச் சேந்து தொழிலைச்செய். அல்லது உன்னோட எங்களையும் ஒரு பங்குக்காரனாகச் சேர்த்துக்கொள்.

பிறகு எல்லாருமாச் சேந்து பொதுத் தொழிலாச் செய்து பங்கு புறிப்பம்.

மனவல்: அப்ப நான் வலைக்கு விட்ட முதல்:

துரை: அதையும் பங்கில போட்டுப் புறிப்பம்.

தம்பி: தம்பி மனவல், இதுக்கெண்டாலும் ஒத்துவா. எல்லோரும் சகோத்தியாய்ப் போவம்

துரை (சிரித்துவிட்டு இதுவும் ஒரு கண்டறியாத நாயம்தான். உங்களோட சகோத்தியாய் போறதுக்கே, நான் மூளையைப் போட்டுப் பனங்காய் பினைஞ்சு இந்தத் தொழிலைக் கண்டு பிடிச்சது?

துரை: (சினந்தபடி) ணேய், சிமியோனப்பா,

கோழியைக் கேட்டே ஆணங்

காச்சப் போறியள்? உவர் இம்மட்டு நேரமாக் கதைக்கிற கதை விளங்கேலயே?

சிமி: துரைராசா துடியாமல் சத்தைக்குப் பொறுமோன .

தம்பி: என்றாம்பி மனவல். நாங்கள் ஊரவயினர் சார்பில இப்ப கேக்கிறம்.

உந்த அண்டாக் குடா வலையை நீ படுக்க வேண்டாம். இதுதான் அறுதியான பேச்சு.

மனவல்: (ஆவேசமாகக் கலகலத்துச் சிரித்தல்) என்டாப்பா, அப்படியே சங்கதி?

(அழுத்தமான குரலில்) இந்த விசயம் நீர் சொல்லி நான் செய்யிறதில்லை. அந்தப் பழக்கமும் என்னட்ட இல்லை.

தம்பி: அப்ப நீர் கடலில் வலையப் போடத்தான் போறீர்?

மனவல்: ஓம், நிட்சயமாகப் போடத்தான் போறன்;

தம்பி: (சத்தம் வைத்து) மனவல், இப்பவே சொல்லுறன், உன்ர எடுப்புகள்

இனிமேல் சரிவராத: நீ நினைக்கிறது கடைசி பரியந்தம் நடக்காது.

மனவல்: (கேந்தியாகச் சிரித்து) நடக்குதோ இல்லையெண்டுறதை ஒருக்காப் பாப்பம்.

சிமி: (கோபத்துடன்) டேய், மனவல், நீ எங்கட தொழில் செய்யிறவன்ர குடும்பத்தில புறந்தனியெண்டபடியால்தான் உன்னோட இம்மட்டுக் காலமாக நாயம் நீதி பேசிக்கொண்டிருந்தனாங்கள். நீ இப்ப அந்த நீதி நாயத்துக்கும் மதிப்பில்லாமல் செய்து போட்டாய்.

மனவல்: (சிரித்தபடி) ஓ. பெரியபடிப்பாளியள். பெரிய நாயத்தைக் கண்டுபோட்டியள்.

துரை: (கோபமாக) நீர் அந்தத் திமிரிலதான் ஊரவனை மதிக்காமல் அடாத்துப்பண்ணுறீர், உம்முடைய திமிரை அடக்காட்டால் நாங்கள் தொழிலாளியளில்ல, உம்மால ஏலுமெண்டா நாளை ராவைக்கு உந்தக் குடாவலையைக் கொண்டு போய்கடலுக்க போடும் பாப்பம்.

மனவல்: துரைராசா, என்ன ஆகத்துள்ளுறீர்? சரி நான் கொண்டு வந்து போட்டிட்டால்?

சிமி: (திடீரென்று எதிரே எழுந்து) டேய், மனவல், என்ன சும்மா மிரட்டுறாய்?

முதல்ல வலையைக் கடலுக்க போட்டுப் பார்.

மனவல்: (சத்தம் போட்டு) வலையோட ஆக்களையும் போட்டுக் காட்டுறன்.

சிமி: டேய் மனவல். நீ ஒரு கறள் பிடிச்ச துவக்கை வைச்சுக்கொண்டு வெருட்டுறது எங்களுக்குத் தெரியும். (அட்டகாசித்து) டேய், தொழிலாளியள் ஒன்று சேந்து உரிமைக்காகப் போராடத் துவங்கினால்,

கடல் பொங்கிக் கொந்தளிக்குமாப் போலதான் இருக்கும். பிறகு நீ எடுக்கிற ஆயுத்தோட நீ அழிவாய்.

மனவல்: (சத்தமாக) ஏய் கிழவா, நிங்கள் எனக்குப் புத்தி சொன்னது காணும். வெளியே போகலாம்.

தம்பி: (துள்ளி அட்டகாசித்து) டேய் புளுக்கைப் பயலே, நாங்கள் உன்ர வீட்டில

தங்குமடம் வைக்க வரேல்ல, உன்னை எச்சரிக்க வந்தனாங்கள் தெரியுமா?

சிமி: (காறித்துப்பிவிட்டு) தம்பிமுத்து, நீ வா நாங்கள் போவம்.

(போய்க்கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தபடி) டேய் மனவல், இனி உன்ர படலைக்கு ஒரு நாய் கூட வராது. தம்பி துரைராசா பறைஞ்சது காணும் வாருங்கோ போவம். இனி உவனோட என்ன கதை: (மூவரும் வெளியேறி வருதல்)

மனவல்: (வீட்டு விறாந்தையில் நடந்படி) சிமியோன் தம்பிமுத்து ஆக்களிள்ர புது எடுப்பைப் பார்த்தால் எக்கணம் வில்லங்கம் வரும் போலத்தான் தெரியுது.

(சுங்கானைப் பற்றிவிட்டு) துவக்கை எடுத்து ரண்டுபேருக்கு வளமாக மாட்டினால் சரியாய்ப்போம். அதுக்குப்புறகு பொலிசைக் கைக்குள்ள வைக்கவேண்டியதுதான். கடலினுள் இறங்கிய உங்களுக்கு என்ன சவம் தெரியும்? கால் நனைஞ்சவுடன் வாற புத்தி கரையில் ஏறின பிறகு கரையிறுதுதானே?

காட்சி இரண்டு

களம்: தெருவையண்டிய வீடு.

(காற்று வீசுதல் - மழை பெய்தல்)

தம்பிமுத்து : (செருமிக் காறிக்கொண்டு) சீர்வம்பு இன்னும் விட்டபாடாக் காணல்ல, இண்டைக்கும் தொழில்துறைக்குப் போக ஏலாது. அவன் மனவலெண்டவன் என்னும் பொரு குடாவளையைப் போட்டு ஒரு பக்கத்தால ஊரவயின்ர வயித்தில அடிக்கிறான். மறு பக்கத்தால வந்து பிடிச்ச மழையும் சனியன் மாதிரி விடாமல் நாண்டுகொண்டிருக்கு.

தங்கம்மா: (சுளகைத் தலைக்குமேல் பிடித்தபடி) மழை

துறிக்கொண்டிருக்கப்பா. உதேன் பேந்து முத்தத்தில் நிண்டு நனையிறாய்?;

தம்பி: சீர் வம்பு எப்பிடி இருக்கெண்டு பாக்கிறன். எங்க நிண்டாத்தான் என்ன?

இந்த ஒழுக்குக் கொட்டில்ல கிடந்தாலும் சரிதான் வெளிய மழையில நிண்டு நனஞ்சாலும் ஒண்டுதான்.

தங்கம் : இஞ்சேர், உதில நிண்டாப்போல உந்தத் துவாயைத் தலயில:

போட்டுக்கொண்டு போய் உத்தமியின்ர கடையில ரண்டு றாத்தல் பாண் வேண்டிக்கொண்டா. இண்டு முழுக்கப் பிள்ளையளும் பட்டினி. அதுகள்

வயிறெக்கிக் கொண்டு கிடக்குதுகள்.

தம்பி: வெறும் பாணைத் தின்னுங்களே? கறிக்கு என்ன செய்யப் போறாய்?

தங்கம்: முந்தநாள் பொன்னரியம் நாலஞ்சு கருவாடு தந்தது. அதை அங்கினை பச்சடி அரைச்சுச் சரிக்கட்டலாம்.

தம்பி: (போய்க்கொண்டு) புள்ளையளுக்கு மழைத்தூவானம் அடிக்குது. அந்தச் சாக்குத் தட்டியை இழுத்துக் கட்டிவிடு.நான் சுறுக்கில வாறன்.

தங்கம்: (தனிமையில்;) ஆனவாகில சாப்பாடு இல்லாமல் மனுசன்ர தேகமும் வரவர நல்லா உறைஞ்சுகொண்டு போகுது. அவன் மனவலெண்டவன் உத்தியோகம் பாத்துக் கள்ளப்பட்டு ஊரோட வந்திருந்து, இப்ப ஊரவயின்ர பிழைப்பில மண்கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். சனங்களும் எத்தினை நாளைக்கெண்டு பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறது? (கோயில் மணி அடிக்கும் ஓசை)

தங்கம்: (ஒரு கன்னையால் திரும்பிக் கைகளை நீட்டியபடி) ஆ, மாதாவே இந்த ஊரவைய நீதான் காப்பாத்தணை ராசாத்தி...

சிமியோன்: (குரல் வைத்து அழைத்தபடி வருதல்) பிள்ளை தங்கம்மா, உங்க உன்ர புருயன் நிக்ருதே?

தங்கம் : (எட்டிப் பார்த்தபடி) உதாருது, சிமியோனண்ணையே?

சிமியோன்: ஓம் புள்ள. அது சரி தம்பிமுத்து எங்க போட்டுது? ஆளை ரண்டு

நாளாக அங்காலுப் பக்கம் காணன். என்ன சங்கதி?

தங்கம்: அப்புடி ஒண்டுமில்லயண்ண பாண் வேண்ட உதில உத்தமியின்ர

கடைக்குப் போட்டார். இப்ப வந்திடுவார்.

இஞ்சால வந்து குந்தில இரண்ண (வெற்றிலைப் பெட்டியை அரக்கிக்கொண்டே) வெத்திலையைப்

போடண்ண. அது கிடக்க, நடுக்குறிச்சிப் பக்கம் எப்பிடி மழை தண்ணி?

சிமியோ: அதை ஏன்ரி புள்ள பறைவான். நாங்கள் ஊருக்க ஓக்கம் அடைஞ்சு கிடக்கிறம். துறை தொழில் தோட்டுப்பாய் என்ன பாடோ ஆர்கண்டது?

வெள்ளிடி விழுவான்ர மழை வந்து ஒரே புடியா நிக்குது. ஒரு பக்கத்தால் அவன் மனவல், மற்றப் பக்கத்தால் இந்தச் சீர் வம்பு பிடிச்ச ஆட்டுது.

தங்கம்: அண்டைக்கு மனவலிட்டப் போனியள், என்ன சொல்றான்?

சிமி : (வெற்றிலையைக் குதப்பியபடி) அவன் எப்பனும் இறுங்கிறானில்லை.

எக்கணம் எல்லாம் ஏதண்டையிலதான் முடியப்போகுது.

தம்பி: (வந்துகொண்டு இதார், சிமியோனண்ணையே, என்ன சங்கதி அம்பலாதிப்பட்டுக் கொண்டு நிற்கிறாய். ஏன், என்ன நடந்திட்டுது?

சிமி: என்னடாம்பி நீ உப்பிடிக்க கேக்கிறாய். ஏன் உனக்குச் சங்கதி யொண்டும் தெரியாதே?

தம்பி : இல்லயண்ண, என்ன சங்கதி? (தங்கம்மாவைப் பார்த்து) ஏய் சிமியோனண்ணைக்கு எப்பன் தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டா.

சிமி: தங்கம்மா தேத்தண்ணி வேண்டாம் பிள்ளை. வேத்திலையும் போட்டிட்டன்.

வேண்டாம் மோன.

தங்கம்: காரியமில்லை, மழைக்க நனைஞ்சு வந்தனி கூதலுக்கு எப்பன் போட்டுத்தாறன் குடியண்ண. (தங்கம்மா எழுந்து போதல்)

சிமி: இல்ல வேண்டாம். (சத்திமாக) பிள்ளை தங்கம்மா வேண்டாம் நாச்சியார்.

தங்கம்: (சிரித்தபடி திரும்பி வந்து) மழைக் குளிருக்கு ஏதோ பாவிச்சிட்டாராக்கும்.

அதுதான் ஆளும் கொஞ்சம் உசாராயிருக்கிறார்.

சிமியோ: அதில்லப் பிள்ள, வேணுமெண்டாக்கோப்பிய வைச்சுப் புள்ளயளுக்குக் குடு. இப்ப ஊர் கிடக்கிற சீரழிவுக்கு ஒரு தொழிலாளியினர் வீட்டில் இப்பிடி நாலு பேர் வந்து தேத்தண்ணி குடிக்கத் துவங்கினால் அவன்பாடு

இடுக்காணியப்படும்.

தம்பி: சரி, ஏன் வில்லங்கப்படுத்துவான்? அது கிடக்க, ஏதோ சங்கதியெண்டாயண்ண, அது என்ன விசயம்?

சிமியோ: நல்ல கூத்துத்தான் போ. சீர் வம்பெண்டுபோட்டு நாங்க ஓக்கம் வீடுகளுக்க அடைஞ்சு கிடக்கிறம். அவன் அறுப்பான் மனவலெண்டவன்

அண்டா வலைபோட எப்பவோ புறப்புட்டுப் போட்டான். இப்பிடி எல்லாரும் கண்ண மூடிக்கொண்டிருந்தால் நாளைக்கு நாங்கள் எந்தக் கடலுக்க போய் புழைக்கிறது?

தங்கம்: (போர்வையை உதறிக்கொண்டு) உதெண்ண புறுபுறுக்கிறாய்?

எனக்கொண்டும் கேக்கேல, எப்பன் உரத்துச் சொல்லண்ண.

சிமியோ: நெடுக என்னத்தைச் சொல்றது? உவன் மனவலினர் திருக்கூத்தைத்தான்ரி புள்ள சொல்றன்.

தங்கம்: ஏன் என்ன மறுக்காலும் வெள்ளிடி விழுத்திறானே?

சிமி: அவன் மறுக்காலும்; எங்களோட மல்லுக்கட்டக் துவங்கியிட்டான். அவனோட

அடிச்சுக் குடுக்க வேண்டிக் கிடக்கு. இண்டைக்குக் கடலுக்குப் போட்டானாம்.

தங்கம்: ஆ! அதுக்கு இப்ப என்ன செய்யப் போறியள்?

சிமி: இண்டைக்கே ஊரவையெல்லாம் கூடி நடக்குறுச்சிக்க கூட்டம் வைச்ச அதில ஒரு முடிவு எடுக்கப்போறம்.

தம்பி: என்ன முடிவு எடுக்கப் போறியள்?;

சிமி: தம்பிமுத்து, உதென்ன கேள்வி? கூட்டத்தில்தானே முடிவு எடுக்க வேணும்?

தம்பி: இல்லயண்ண, சும்மா மன எழுந்தத்தைக் கேட்டுப்பாத்தனான். அப்ப கூட்டத்தை வைப்பம்.

தங்கம்: ஓமண்ணை, அதைச் சட்டென்று செய்யுங்கோ. இனி உவனுக்கு இப்பிடியே விட்டுக்கொண்டிருக்கக் கூடாது.

சிமி: பின்ன என்னடி பிள்ள, குட்டுறவனும் மடையன், குட்டக் குட்டக் குனியிறவனும் மடையன். நாங்களும் எத்தினை தரமெண்டு பாக்கிறது?

தங்கம்: (வாயடங்கச் சிரித்தல்) 'நீங்கள் நல்ல ஆக்கள்தான்'

சிமி: நீ என்ன புள்ள சிரிக்கிறாய். ஏன் நான்

சொன்னதில நாயம் இல்லையே?

தங்கம்: நாயம் இல்லாமலிருக்கே?

சிமி: அப்ப ஏன் உப்பிடிச் சிரிச்சனி?

தங்கம்: அதுக்கில்லயண்ண, ஊரவை எல்லாரும் இம்மட்டுக் காலமா மடையங்களாயிருந்திட்டாங்க ளெண்டதான் சிரிச்சனான்.

சிமி: மடையங்களில்லையடி புள்ள, ஏன் வீண் வம்பு தும்புக்குப் போவானெண்டுதான் இம்மட்டு நாளா விட்டுப் பார்த்தனாங்கள்.

தங்கம்: அப்ப, இனி என்ன செய்யப் போறீயள்?

சிமி: அது இனிமேல் கூட்டம் கூடிப் பேசின புறதான் தெரியும். (வெற்றிலை வாயைக் குதப்பித் துப்பிவிட்டு) என்ன தம்பிமுத்து, உன்ர பெஞ்சாதி இம்மட்டுக் கேள்வியெல்லாம் கேக்குது. நீ என்ன ஒண்டும் பேசாமல் மரக்கட்டைமாதிரி நிற்கிராய்?

தம்பி: நீ நாயங்களை எடுத்துக் காட்டுறாய். பிறகு நான் என்னத்தைப் பறையிறது?

துரைராசா: (மறையிலிருந்து சத்தம் வைத்துக் குரல் கொடுத்து) ணேய், தங்கம்மாக்கா.

தங்கம்: (எழுத்து எதிர்கொண்டு) ஓய், தாருது. இஞ்சால வா.

தம்பி: அது எங்கட துரைராசாபோல கிடக்கு.

தங்கம்: உதார் துரைராசாவே, இஞ்சால முத்தத்தில் வா. ஏன்ராம்பி வியளம்?

துரை: (முற்றத்தக்கு வந்தபடி) தம்பி மூத்தண்ணையக் கூட்டிவரவெண்

சிமியோனப்பா இஙஞ்சமுன்னா வந்தார். இன்னும் காணன்.

அதுதானக்கா தேடிக்கொண்டு வந்தனான். (சிமியோனைக் கண்ட

விட்டு) ணேய், அப்பா நான் வீடு வீடாத் தேடுறன். நீ இஞ்ச நிண்டு குலவியம் கதைக்கிறியே?

சிமி: (எழுந்தபடி) தம்பி துரைராசா, நான் கதைப்பிராக்கில நிண்டிட்டன். சரி

இந்தா வெளிக்கிட்டிட்டன். (வெற்றிலையைக் குதப்பிப் பக்கத்தே துப்பிவிட்டு) நீ நட நாங்கள் வாறம்.

துரை: அங்க ஆக்களெல்லாம் வந்திட்டினம். நீங்கஉங்க நிண்டு விண்ணானம் கொத்துங்கோ.

தம்பி: (சிமியோனைப் பார்த்து) கூட்டத்துக்கு ஆள் சேர்க்க வீடு வீடாய் அலைஞ்சதால துரைராசாவுக்கு ஆத்திரம் வந்திட்டுது. (துரைராசாவைப் பார்த்து) தம்பி துரைராசா நாங்கள் சுறுக்கா வாறம். நீ மற்றவைக்கும் சொல்லிக் கூட்டிக் கொண்டு நடுக்குறிச்சிக்கு வா.

மூன்றாம் காட்சி

களம் :-நடுக்குறிச்சி

(ஊர் ஜனங்கள் ஒன்று கூடி அலோசனை நடத்தும் கூட்டம். ஆண்களும் பெண்களும் ஆங்காங்கே சம்மணம் கட்டியும் குந்திக் கலகலத்துக்கொண்டிருத்தல். இரண்டொருவர் நூல் ஆட்டியும், சிலர் மால் முடித்துக்கொண்டுமிருத்தல்)

ஒருவர்: (சால்வையை உதறி, எழுந்து நின்றும்) எப்பனுக்குச் சத்தம் வையாமலிருங்கோ. (அமைதி நிலவியபின் கூட்டத்தைப் பார்த்து)

ஆக்களைக் கூப்பிடப்போன துரைராசா வந்திட்டுது. இன்னும் ஆக்கள் வந்து சேரேல்ல. (கூட்டத்தில் சிமியோனும் தம்பி முத்துவும் அப்போது பிரவேசித்தல்)

ஒருவர்: சிமியோனப்பாவுக்கும் தம்பிமுத்தண்ணைக்கும் இப்பதான் விடிஞ்சது.

ஒருவர்: பொழுதுபட்டுச் செக்கலாப் போச்சு. இப்பதான் ஆலாத்தி எடுத்துக்கொண்டு வருகினம்.

சிமி: (வந்து நின்றபடி) இதேன் இப்ப மேகம் முழங்குமாப்போல ஆளுக்காள் சத்தம்போட்டு மல்லுக்கட்டிறியள்? எட அப்பா அவன் மனவலோட தலையடிக்கலாம் உங்களோட மாயிறுதான் மண்டை வெடிச்ச உபத்திரம்.

துரை: நாங்கள் பிந்தி விந்திட்டு அதுக்குள்ளயும் ஒரு புறுபுறுப்புதாங்கள் விடுற பிழையலை அவே ஒருதரும் யோசிக்கிறேல்ல. அதுதான் எல்லாப் புழைக்கும் காரணம்.

தம்பி : துரைராசா, உதென்ன சரிபுழை பறைய வந்தனிங்களோ, கூட்டம் கூட வந்தினங்களோ? ஊதென்ன விழல் கதை கதைக்கிராய்?

ஒருவர்: (வடிக்கல் நூலை ஆட்டிக்கொண்டு) துரைராசா, சரி சரி, நாயம் பறைஞ்சது காணும். கூட்டத்தைத் துவக்குங்கோ.

சிமி: என்ன எல்லாரும் அவரவரே பேசாமலிருக்கிறியள்?

தம்பி: சரி, கூட்டத்தைத் வக்கிறதுக்கிடையில ஒரு தலைவரைத் தெரியுங்கோ.

ஒருவர்: எல்லாருமாக் கலந்து பேசி முடிவெடுக்கிறதுக்கு, பேந்தேன் இதுக்கொரு தலைவர் தெரிவான்?

தம்பி: தலைவர் இல்லாமல் ஒரு கூட்டம் கொம்மட்டி நடத்திற வழக்கம் எங்கயன் இருக்கே? (பெண்கள் கலகலத்துச் சிரித்தல்)

சிமி: உங்கட நாடகத்தைப் பாத்து, வந்து நிக்கிற பெண் புரகுகளும் சிரிக்குதுகள்.

தம்பி: கூட்டம் துவக்கிறதுக்கே இப்பிடிக்களைபுளப் படுறியள்.

இப்பிடியெண்டால் மனவலினர் சங்கடத்தை எப்புடிப் பேசித் தீர்க்கப் போறியள்?

(திடீரென்று எங்கோ தட்டுமுட்டுப் படும் சத்தம்)

பொன்னரியம்: (துடித்து எழுந்து, சத்தம் வைத்தபடி) ஆ. தொழிஞ்சுபோவாரனர் பூனையாக்குமடி. (எல்லோரும் பொன்னரியம் சென்ற திக்கைப் பார்த்தல்.)

சற்றுத்தாமதித்து அவன் வெளியே புறுபுறுத்து வந்துகொண்டு)

பொன்: ஆ இதென்ன கொடுவாந்திரம், அங்கால அவன் மனவலினர் ஆக்கினை, இஞ்சாலபாத்தா நாய் பூனையள் வீடுவாசல் அடுக்களைக்குள்ள ஒண்டையும் வைச்செடுக்க விடுகுதுகளில்ல. (ஆண்கள் கலகலத்துச் சிரித்தல்)

பொன்: (கோபமாக) அது சனியன் கிடந்த கறியெல்லாத்தையும் அடிச்சட்டி

காண வளிச்சுத் திண்டிட்டுப் போட்டுது. நீங்கள் சிரியுங்கோ.

துரை: கூத்துக்க கோமாளிமாதிரி, கூட்டத்துக்குள்ள பெண்களும் குசினியும் நாய் பூனைகளும் (சாடையாச் சிரித்துப் பொன்னரியத்தைப் பார்த்து)

பொன்னரியமக்கா, என்ன சங்கதி, பூனை கறிச்சட்டியளுக்கு வேலை பாத்திட்டுதுபோல?

பொன்: அதையேன்ராம்பி பறைவான், எளிய கள்ளப்பூனை முழுச் சட்டியையும் வளிச்சு நக்கிப் போட்டுது.

துரை: என்னக்கா செய்யிறது. ஊப்பிடித்தான் கடலுக்கையும் ஒரு கள்ளப் பூனை வந்து எங்களைக் கையாற விடுகுதில்லை. (கூட்டத்தில் சிரிப்பு)

தம்பி: சிமியோனண்ண, இப்ப நேரம் என்ன? பெண்களினர் கதைபறைய வந்தனிங்களோ அல்லது மனவலினர் சங்கதி பேச வந்தனிங்களோ?

சிமி: சரி, ஆரேன் உங்களுக்குத் தெரிஞ்சமாதிரி ஏதேன் ஒரு யோசினை சொல்லுங்கோ

தம்பி: இதில வில்லங்கமென்னெண்டா, எங்களுக்கு

இன்னும் சரியான ஒற்றுமை இல்லாததுதான்.

சிமி: அதையும் இதில பேசித் தீர்ப்பம். முதலில் விஷயத்துக்கு வாருங்கோ.

ஒருவர்: ணேய், சிமியோனப்பா. கடலும் கடக்கரையும் கவுண்மேந்துக்குச் சொந்தமெண்டு சட்டம் இருக்கேக்க, நாங்கள் மனவலிட்டப்போய், 'நீ உந்தக் கண்டி வலையைப் போட்டு' எங்கட தொழிலுக்கு நடடம் செய்யாதையெண்டு எப்புடி நாயம் கேக்கிறது?

மறுவர்: அப்பவே அந்தக் குடாவலையை மனவல் போடேக்க நாங்கள் விசயத்தை விளப்பமாச் சொல்லித் தடுத்திருக்கலாம்புழை விட்டிட்டம் இப்ப அவன் எல்வாரையும் வெருட்டி உழசை;ச உரிசை கண்டிட்டான்.

பொதுச் சொத்தைத் தனிய அள்ளுற ஆசை செத்தாலும் போகாது.

ஒருவர்: இனி அவன் எப்பனுக்கும் இறுங்கான்.

தம்பி: இப்ப இதுக்கு என்ன செய்வம்?

ஒருவர்: 'நீயும் எங்களைப் போல நாலுபேருக்குள்ள மாதிரி வந்து தொழில் செய்' யெண்டு மனவலிட்ட கேப்பம்.

துரை: நேரத்தோட அப்புடித்தானே கேட்டனாங்கள். அதுக்கும் மறுத்திட்டான்.

இனி உதுக்கு ஒரு வழிதான் இருக்கு.

ஒருவர்: அதென்ன வழி?

துரை: அவனை எதிர்த்துப் போராடவேணும்.

தம்பி : துரைராசா சொன்னதுதான் சோக்கான யோசினை, இனி அப்பிடித்தான் செய்வம்.

சூசை: (ஆட்டிய வடிக்கல் நூலைப் பிடித்தபடி) உதுவும் ஒரு கண்டறியாத பூளல் கதைதான். பொதுச் சொத்தை அபகரிச்சு உரிசை கண்டவன் நீங்கள் எதிர்த்தாப் போல விடுவானே? கடைசி மட்டும் விடமாட்டான்.

தம்பி: சூசையண்ண நீ அப்ப இதுக்கு என்ன வழி சொல்றாய்?

ஒருவர்: சூசையண்ண என்னத்தைச் சொல்லப்போறோர்? மனவலை நேரடியாக

எதிர்த்துப் போராடினாத்தான் முடிவு காணலாம். இனி மனவலிட்டப்போய் பிச்சை கேட்கிறமாதிரிக் கை கட்டிக்கொண்டிருக்கப்படாது.

சிமி: போராடுறதெண்டு சுகமாச் சொல்லலாம்.

அது எவ்வளவோ தொல்லையான சங்கதி. அதில இறங்கினால் என்ன நடக்குமெண்டு ஆருக்கும் தெரியாது.

துரை: அப்ப ணேய், போராட்டத்தில் செத்தப்போனாலும் காரியமில்லை.

அநியாயங்களை எதரிக்கிறவன்தானை சரியான மனுஷன். எங்கட ஏசுநாதர், நற்கனி கொடாத மரங்களெல்லாம் வெட்டுண்டு அக்கினியில் போடப்படும்' எண்டு சொல்லியிருக்கிறார் தெரியுமே?

ஒருவர்: துரைராசா சொல்றதைப் பார்த்தா, மனவலின்ர குடாவலையைப் புடுங்கிக் கடலுக்க எறியச் சொல்லுமாப்போலயல்லோ கிடக்கு.

துரை: நான் அந்தக் கருத்துப்படச் சொல்லேல. அந்தக் குடா வலையைப் போடவிடாமல் எல்லாரும் சேந்து நிண்டு தடுக்க வேணும்.

ஒருவர்: ஒரு நாயத்துக்குப் பார்த்தால் துரைராசா சொல்றதும் ஒரு வழியில சரிதான்.

சூசை : துரைராசா என்ன நாயத்தைச் சொல்லிக் கிழிச்சுப் போட்டார்? நீர் பெரிய

படிப்பாளி ஒரு கண்டறியாத நாயத்தைக் கண்டு பிடிச்சுப் போட்டீர் என்ன?

ஒருவர்: (கோபமாக எழுந்து) நீர் என்ன ஏபிசிடி இங்கிலீசு படிச்ச பெரிய ஆளோ?

மறுவர்: இந்தா, நீர் எந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில ஏ பி சி டி படிச்சீர்?

ஒருவர் : இஞ்சால கிட்ட வந்தால் தான் படிச்ச பள்ளிக்கூடத்தைக் காட்டுவன்.

சூசை: (சால்வையை உதறி அரையில் கட்டிக் கொண்டு) என்னவும் சொல்றீர்?

கிட்ட வந்தால் மயிரைப் புடுங்கித் தண்ணி குடிச்சிடுவீரே?

மறுவர் : பொறுக்கிப்பயலே, கிட்ட வாடா பாப்பம்.

ஒருவர்: டேய் தாற்ரா இங்கிலீசுபடிச்சவன்? டேய் டாம் பூள், யூ கெற்றவுட்றா.

(கூட்டம் திமிலோகப்படுதல்)

சிமி: (கைகளிரண்டையும் தலையில் வைத்து) ஆ, ஆ... டேய் பொடியள்

கொஞ்சம் பொறுங்கோடா, எப்பனுக்குப் பொறுமை காட்டுங்கோடா, நீங்கள் உப்பிடிக்க காச்சு மூச்சுப்பட்டால் இது ஒண்டே மனவலுக்கும் போதும். ஆ.

இந்த மோட்டுப் புள்ளயளோட மாரடிக்கிறதைவிட அவன் மனவலோட மல்லுக்கட்டலாம்.

சூசை: அப்ப நீர் போய் மனவலோட மல்லுக்கட்டும்.

ஒருவர்: எழுந்து நெஞ்சை அகல விரித்து) இந்தா, இதென்ன சவக் கதையப்பா,

என்னடாப்பா. இங்ச என்ன சண்டித்தனமா காட்டப் போறியள்? நானும் ஒரு

மனுசன் பல்லைக் கடிச்சுக்கொண்டு விடுபேயனாட்டம் நிக்கிறான். ஏன்ர

விளையாட்டை இனிக் காட்டட்டே? துரையன்ர முசுப்பாத்தியப் பாக்கப் போறியளே?

சிமி: தம்பி எட யக்கரேசு, நீ உன்பாட்டில சும்மா இருக்க மாட்டியே?

கண்டறியாத கூட்டமும் கொம்மாளமும்தான்.

சூசை: (சன்னதமாடியபடி) டேய், குழப்புங்கோடா கூட்டத்தை.

(கூட்டத்தில் களேபரம் நிலவுதல்)

சிமி: (சினப்போடு) டேய் சூசை, உனக்கென்ன விசரே பிடிச்சிருக்கு? சரியடாப்பா

நீங்கள் இனி எக்கேடாவது கெட்டுப் போங்கோ. கண்டறியாத இவங்களோட ஒரு அலுவலும் பாக்க ஏலாது.

தம்பி: சிமியோண்ணை, குழப்புற ஆக்களை விட்டிட்டு இருக்கிறவையோட கூட்டத்தை நடத்துவம்.

சிமி: டேய் பொடியள். உண்ணான உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும்.

எப்பன் நேர் சிராக கதைச்சு ஒரு முடிவுக்கு வாருங்கோ. ஊங்களுக்க இழுபறிப்பட்டால் நாளைக்கு நீங்கள்தான் ஆகக் கஷ்டப்படுவியள் (தம்பிமுத்துவைப் பாத்து) தம்பிமுத்து நீ ஒருக்காக் குரல் வைச்சுக் கூட்டத்தை அடக்கு.

தம்பி: தம்பியவே கூட்டத்தில இருக்கிறவே எல்லுப்பொல அமைதியாயிருங்கோ.

நெடுகப் பறைஞ்சு பிரயோசனம் இல்லை. இனி உடன ஒரு முடிவு எடுக்க வேணும்.

துரை : ஓம் அதுதான் நல்லது. என்ன முடிவு எடுப்பம்?:

தம்பி: நான் ஒரு யோசனை சொல்றன். ஒருக்காக் கடலுக்கையும் போய்க் கேட்டுப் பாப்பம். அதுக்கும் அவன்; இறங்காட்டால் நேரடியா நிண்டு போராடி

அவ்வளவு குடா வலையைப் பறிச்சு எடுப்பம்?

துரை: (கையை உயர்த்தி) நான் இதை ஆமோதிக்கிறேன்.

அப்ப கூட்டக்காற்றர் நீங்கள் என்ன சொல்றியள்?

ஒருவர்: சரி அப்பிடிச் செய்வம்.

சிமி: ஆனா ஒண்டு சொல்றன். மனவல் சும்மா இருக்கமாட்டான். துவக்கை எடுத்துக் காட்டி வெருட்டுவான். ஏற்பனும் அசையக்கூடாது.

தம்பி: அது ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். எங்கட பொடியள் கருமுரல் கணக்காச் சுழிச்சுப் போடுவாங்கள்.

சிமி: அப்ப, எல்லாருக்கும் சம்மதமோ?

கூட்டம்: (கூட்டத்தில் எல்லோரும் ஆமோதித்து ஆரவாரப்படுதல்) ஓம்., ஓம் எல்லாருக்கும் விருப்பம்.

தம்பி: சிமியோனண்ண அப்படியெண்டாக் கூட்டத்தைக் கலைப்பம்?;

சிமி: ஓ, ஓ. பேந்தேன் மினைக்கெடுவான் (பலமாகச் சத்தமிட்டு, அப்ப.

அவரவரே போய் றடியா வாருங்கோ.

(கூட்டம் கலகலத்துக் கலைதல்)

நான்காம் காட்சி

களம் : தம்பிமுத்து வீடு

தங்கம்மா: (சுளகால் அரிசி புடைத்துக்கொண்டு) என்ன, இண்டைக்கு எல்லாரும் ஒரு மாதிரி அம்பலோதிப்படுறியள்? ஏன்ன செய்யப் போறியள்?

தம்பி: கூட்டதில எடுத்த முடிவின்படி செய்யிறதான் உத்தேசம்.

தங்கம்மா: எக்கணம் என்ன ஏதண்டையில் முடியுதோ ஆருக்குத் தெரியும்?;

தம்பி: இதைவிட வேறு வழியில்ல. நாங்கள் எப்பவும் தப்புத்தண்டாப்புக்குப் போறனாங்களே? அவன்தான் பணத்திமிரில் சும்மா கிடக்க ஏலாமல் எங்களோட கொழுவலுக்கு வந்திருக்கிறான்.

தங்க: அவன் பணம் பண்டம் உள்ளவன். துவக்கும் வைச்சிருக்கிறான். ஏதும்

செய்துகிய்து போடுவான்.

தம்பி: தொழிலாளர் அடங்கியிருந்து பொங்கினால் கடல் கொந்தளிச்சமாதிரித்தான் இருக்கும். பணகாற்றர் வெருட்டல் பிறகு பிறகு ஒண்டும் தொழிலாளியளில் எடுபடாது. திரும்பிப் பதில் கொடுக்க அவேக்குத்

தெரியும்.

சிமி: (மறைவில் நின்று அழைத்தல்) தம்பிமுத்து, நீ உங்க இருக்கிறியே?

தம்பி: தார் சிமியோனண்ணையே , இஞ்சால வாண்ண.

சிமி: (முற்றத்தில் வந்து) மனவல் கமறிக்கொண்டு எப்பவோ வெளிக்கிட்டுக் கடலுக்குப் போட்டானாம். இனி என்ன பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறது.

வெளிக்கிட்டு வாவன்.

தங்கம்: (அங்கலாய்த்து) ஐயோ, அவன் இண்டைக்கு என்ன திட்டத்தில போறானோ?

சிமி: : எடி பிள்ள தங்கம்மா, நீ ஏன் இப்படிப் பயந்து சாகிறாய்.

தங்க : இல்லயண்ண, தின்ன உடுக்க வழியில்லை, வீண் சண்டை சள்ளுக்கை மாட்டுப்பட்டால் இந்த குஞ்சு குருமான்களை நாங்கள் என்ன செய்யிறது?,

சிமி: தங்கம்மா, நாங்கள் என்ன இப்ப சீவச்சுக்கொண்டே இருக்கிறம்? எங்கட புள்ள குட்டியளும் திண்டது பாதி தின்னாதது பாதியாகத்தான் கிடக்குதுகள். இப்பிடிச் சீவிக்கிறதிலும் பார்க்க அவனோட மோதி ஒரு முடிவு கண்டால் நல்லது.

துரை: (மறைவில் - சத்தமாக) தம்பிமுத்தண்ணேய்?

தம்பி: துரைராசா இஞ்சால வா. ஏன்ன சங்கதி?

துரை: (முற்றத்துக்கு வந்து) என்ன சங்கதியெண்டே கேக்கிறியள்? அவன் மனவல் ஆக்களையும் சேத்துக்கொண்டு ஆயுதங்களோட போறானாம்.

தங்க: (ஏக்கமாக) ஐயோ, நான் சொன்னது சரியாப் போச்சு....

தம்பி : சிமியோனண்ண, இனி என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. எல்லாரையும் புறப்பிடச் சொல்லிப்போட்டு வாவன்.

சிமி: (எழுந்து நடந்தபடி) சரி. நான் நடக்கிறேன். தம்பி, துரைராசா வா.

இண்டைக்கு உவன் மனவலை ஒரு கை பாக்கிறதுதான்.

(சிமியோன் , துரைராசா மறைதல்)

தம்பி: இஞ்சேர், ஏய் வெத்தில கொட்டப்பட்டி யக் கொண்டா.

தங்க: (சிணுக்கமாக) இதென்ன மோசத்தில வந்து முடியுதோ?

தம்பி : என்னத்தில் வந்து முடிஞ்சாலும் காரியமல்லை. இதுக்கெல்லாம் பயந்து நெடுகலும் வீட்டுக்க அடைஞ்சு கிடக்கிறதே.

தங்க: நீங்கள் போய் கடலுக்க அம்மாறுப்படுவியள். வீட்டில் இருக்கிற பெண் புரசுகள் என்னென்ன மனந்தாங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது?

தம்பி: இந்த விசயத்தில் பெண்டுகள்தான் எங்களுக்கு உசார் தரவேணும்.

பொம்புளயள் போராட்டதல துணிஞ்சு நிண்டால் ஆம்;புளயளுக்குத் திமிங்கலத்தினர் பெலன் வரும். அதை விட்டிட்டு உப்பிடி முகத்தைச்

சோரப்போட்டுக் காட்டினால் கிடக்கிற உசாரும் செத்துப்போம்.

தங்க: அது சரிதான் ஆனா...

தம்பி : ஆனாலும் கீனாலும் தான். வெறுங்கதையை விட்டிட்டுச் சோத்துக் குடலையைப் பறிக்குள்ளவை.

ஐந்தாம் காட்சி

(தங்கம்மா குசினிக்கும் போதல்)

களம்; : கடற் பரவை

சிமியோன்: (ஆட்களோடு வள்ளத்தல் நின்று கொண்டு) தம்பிமுத்து, பங்கபார் மனவல் வலையப் படுத்துப் போட்டுத் தோணியில ஏறிக் குசாலா இருக்கிறான். ஆக்களும் நாலைஞ்சுபேர் கூட வந்திருக்கிறாங்கள் போல கிடக்கு. சத்தங் காட்டாமல் வாருங்கோ.

தம்பி: (மரக்கோலை வள்ளத்துள் அடங்க வைத்தபடி) துரைராசா, மனவல் துவக்கு வைச்சிருக்கிறான். போலத் தெரியுது. ஆங்க கிழக்க முன்னால் பார்.

(எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்தல். தூரத்தே ஒரு தோணியடியில் சில பேர் நிற்கிறார்கள். ஒருவர் கையில் துவக்கு இருக்கிறது)

சிமி: எல்லோரும் சத்தம் போடாமல் அவுக்கெண்டு கிட்டப் போவம் வாருங்கோ. (கிட்ட நெருங்கிப் போதல்)

தம்பி: (கையால்) 'சத்தம் போடாதேயுங்கோ' என்று வாயில் வைத்துக் கையைக் காட்டல். வள்ளம் மற்ற வள்ளத்துடன் மோதல்)

மனவல்: (திடுக்கிட்டு எழுந்து) தாருது வள்ளத்தைக் கொண்டு வந்து தோணியில முட்டினது?

சிமி: அது நாங்கள்.

மனவல்: நாங்களெண்டால்

துரை: ஊர்த் தொழியாலானியள்.

மன: ஆரெண்டு சரியா ஆக்களைத் தெரியல, (டோச் லையிட் அடித்துப் பார்த்தல்)

துரை: ஊராக்களெண்டு சொன்ன பிறகும் லையிட் அடிச்சுப் பாக்கிறிறியே? நீர்

பெரிய படிப்பாளி. ஏன் குரல் மட்டுக்கட்டிப் பிடிக்கத் தெரியாதே?

மன: அதுக்கு என்ர தோணியில ஏன் முட்டுவான்?

துரை: நீ இப்பமட்டுநாளுமா எங்களில முட்டிக்கொண்டிருந்தாய். இப்ப எங்கட வள்ளங்கள் உன்ர தோணியில முட்டத் துவங்கியிட்டுது.

மன: தோணியில முட்ட வந்தனீங்களே?

துரை: (கோபமாக) இப்ப தோணியில முட்டவரேல்ல, உன்னெடதான முட்ட வந்தனாங்கள்.

மன: (சடாரென்று ஓடித் தோணிக்குள் கதுங்குதல். மரக்கோல்கள் அலங்கமலங்க ஆடுதல்) கொஞ்சம் பொறுங்கோ வாறன்.

சிமி: டேய் மனவல் நீ சிமிக்கிணாமல் அணியத்துக் கூச்சத்துக்குள்ள துவக்கு எடுக்க ஓடுறது எங்களுக்குத் தெரியும். நீயும் வேதக்காறன். ஏசுநாதர் சொன்னமாதிரிச் சொல்றன்: 'வாளை எடுத்தவன் வாளால சாவான்'

எக்கணம் உனக்குத்தான் கேடு வரும். துவக்கை எடுத்துப் பயங்காட்ட நினையாதை.

ஒருவர்: (பெலத்த சத்தமாக) என்ன மயிரைப் பாத்துக் கொண்டு நிக்கிறியள். அடியுங்கோடா மனவலுக்கு.

சிமி: (சத்தமாக) மக்காள் பொறுங்கோ. ஒருதரும் களைபுளைப்படாதேயுங்க. தொழிலாளியள் சண்டைக்காறரில்லை. மற்றவன் பலாக்காரத்தைப் பாவிச்சாலதான் நாங்களும் துவங்கவேணும்;. அது மட்டும் பொறுமை காட்டுங்கோ.

தம்பி: மனவல் நல்ல குணத்தோட சொல்றன். நீயாக உந்தக் குடா வலையை எடுக்கிறியோ அல்லது எடுக்கமாட்டியோ?

மன: உதென்ன நாயம் பேசுறீர்?

சிமி: நாங்கள் வீடு தேடியந்த நாயம் சொல்ல வரேக்க உந்த நாயத்தைப் பறையமாட்டெண்டிட்டாய் இப்ப உதென்ன நீதியெண்டே கதைக்கிறாய்? இப்ப கேட்டதுக்கு மறுமொழி சொல்லு: குடா

வலையைப் புடுகிறியோ அல்லது நான் புடுங்கிவிக்கட்டோ?

துரை: ணேய் சிமியோனப்பா, உவர் பெரிய

மயிரெண்டு இனியும் உவரோட நாயம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறியே?

தம்பி: துரைராசா கதைக்காதை. ஒரு ஆளாப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வருவம்.

அது மட்டும் ஒருதரும் வாய் துறவாதையுங்கோ. சிமியோனண்ணை பேசட்டுக்கு.

சிமி: மனவல் என்ன பேசாமல் நிக்கிறாய்? சும்மா நிண்டாப் போல இனிக் காரியம் சரிவராது. வலையை நீ புடுங்கிறியோ இல்லையோ? அதைச் சொல்லு

மன: புடுங்கமாட்டன்.

சிமி: (சத்தமாக) புடுங்கமாட்டாய்?

மன: இல்லை: கடைசி வரை புடுங்கமாட்டன்.

சிமி: அப்பு இனி எங்கட வேலையைக் காட்டப் போறம்.

மன: எங்க காட்டுங்கோ பாப்பம்?

சிமி: (பலமாகக் கத்தியபடி டேய் பொடியள், டேய் தம்பிமாரே இனி உங்கட கெட்டித்தனத்தைக் காட்டுங்கோ. கடலுக்க ஒரு துண்டு வலையும் விடாமல் புடுங்கித் தோணிக்குள்ள போடுங்கோ. (குய்யோ முறையோ என்று தொழிலாளர்கள் கும்பலாகச் சந்தடி செய்து ஆவேசமாக அங்குமிங்குமாக ஓடுதல்)

மன: (ஒரு பக்கமாக ஓடிப்போய்) தம்பிப்பிள்ளை, துவக்கை மெல்லமாக

எடுத்து 'டக்' கெண்டு காட்றீசைப் போட்டு மாட்டு.

தம்பி: (பெருங் குரல் எடுத்து) டேய் பொடியள், மனவல் துவக்கு எடுக்கிறான்ரா. தண்ணிக்க பதுங்கி முன்னேறி வாருங்கோ.

(தொழிலாளர்கள் கலவரப்பட்டுக் கொள்ளும் அங்கலாய்ப்பு. கூடவே துவக்கு வெடிக்கும் சத்தம்)

சிமி: (மறைவாகப் போய் 'அவுக்; கென்று தவக்கைச் சேர்த்து மனவலைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு, சத்தமாக) டேய், துரோகி, தொழிலாளியின்ர வயித்தில புறக்காத வம்பா. (பெருங்குரல் வைத்து) மக்காள் பயப்புடாதையுங்கோ. நான் மனவலைச் சிக்காராய்ப் பிடிச்சிட்டேன்.

தோணியைத் தேடி முன்னேறி வாருங்கோ. (எல்லோரும் அள்ளப்பட்டக்கொண்டு ஓடி வருதல்)

தம்பி: துவக்கைப் பறிச்சுப்போட்டு, அவன்ர பல்லு முப்பத்திரண்டும் கொட்டுண அடியுங்கோடா. (துவக்கைப் பறித்து, இரண்டொருவர் அடித்தல்)

சிமி: டேய் மனவல், தொழிலாளியின்ர ஊரில புறந்தும் தொழிலாளியளைச் சுட வெளிக்கிட்ட வடுவா.

துரை: டேய் அறுதலி வேசமகனே, எங்களுக்குத் துவக்கு எடுத்த துரோகி.

தம்பி: டேய் தம்பிமாரே. துவக்கை மடக்கி முறியுங்கோடா.

துரை: வேண்டாம். துவக்கை முறிக்க வேண்டாம். ஏசுநாதர் சொன்னமாதிரி அவன் எடுத்த துவக்கை அவனுக்கு எதிராகத்தான் பாவிக்கவேணும்.

அப்பதான் எதிரியளை மட்டந்தட்டலாம்.

சிமி: மக்காள், உங்கட ஒற்றுமையால தனிய உழைக்க உரிசை கண்டவரின்ர வெளி வேசம் தெரிஞ்சு போச்சு: அவன்ர எடுபிடியளையும் அடக்கியாச்சு.

புடுங்கின வலையைக் கடலுக்க எறியாமல் வள்ளத்துக்க போடுங்கோ.

துரை: சிமியோனப்பா, இவன் செய்த அட்டுழியத்துக்கு ஆளை உயிரோட விடப்படாது.

தம்பி: துரைராசா அவன் எழுத்த வாள் அவனுக்கே ஈனமாப் போச்சி. பிறகு என்ன சவத்துக்கு ஆளைத் தொந்தரவு செய்வான்;.

துரை: தம்பிமுத்தண்ணே, உவங்கள் பெலம் குறைஞ்சவுடனே உப்பிடித்தான் புலுமாச விடுவினம். பிறகு சிமிக்கிணாமல் நாலு பேருக்கும் தெரியாமல் சதி செய்வாங்கள். சுரண்டுறவன் அழியும் மட்டும் சதி செய்துகொண்டுதானிருப்பான்.

சிமி: உவனவே என்ன சதி செய்தாலும் தொழிலாளியள் ஒண்டு திரண்டால்

உவே எந்த மூலைக்குக் காணும். தம்பிமுத்து, வள்ளத்தைத் துறைமுகத்துக்குச் சாய்வாக விடுங்கோ. போவம். (எல்லோரும் வள்ளத்தில் ஏறிப்போதல். அவர்கள் மறைந்தபின் மனவல் தலைகவிழ்ந்து கொண்டு மறுகன்னையால் மறைதல்)

மனவல்: (போய்க்கொண்டு) மேலைக்கு நான் தப்பியொட்டி இருந்தெண்டால்,

கட்டாயம் உவேக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கிறதுதான். இல்லாட்டி - என்ர பேர் மனவலில்லை.

(திரை) (முற்றும்)

எஸ்.அகஸ்தியர்

பூரணி ஐப்பசி - மார்கழி 1973

35. சப்பாத்துவீதி, கொழும்பு - 13

**எஸ். அகஸ்தியரின் மண்ணில் தெரியுதொரு
தோற்றம் - புதினத்தில் பெண் விடுதலைச்
சிந்தனைகள்**

முனைவர் சு.சோமசுந்தரி, ஆய்வறிஞர்

பெண் விடுதலை என்பது பெண்ணியத்தின் முக்கியக்கூறாகும். பெண் என்பவள் சமுதாயக் கட்டமைப்பை மீறி தனது உரிமைகளைப் பெறும்போதுதான் பெண் விடுதலை மலர்கிறது. எஸ். அகஸ்தியரின் குறும்புதினமான 'மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம்' மிகச்சிறப்பாகவும் எளிமையாகவும்

பெண்விடுதலைச் சிந்தனைகளை முன்வைக்கிறது. கதையின் நகர்வில் மிக யதார்த்தமாக பெண் விடுதலைச் சிந்தனைகளை முன்வைக்கிறார் எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர். தனது கணவனாகிய சிவலிங்கத்திடம் ஜானகி பாத்திரம் பொன்ராசாவுக்காகப் பேசும் இடங்களில்,

“போராட்ட வீரர்களைப் பெண்கள் வாழ்த்தும்போதுதான் அவை வீறுகொள்கின்றன. பெண்கள் பங்குகொள்ளாத எந்த இயக்கமும் பூர்ணம் அடைவதில்லை. ஆதலால் இந்த உரிமைப்போராட்டத்தில் இளம்பெண்கள், தாய்மார்கள் ஒத்துழைப்பு மிக அவசியம்” (பக்.23) என்று பெண்கள் போராட்டங்களில் பங்குகொள்வதையும் ஆதரிப்பதையும் இயம்புகிறார். பெண்கள் சுயமாகச் செயல்படும்போதுதான் இது சாத்தியமாகும். எனவே பெண்விடுதலை இயல்பாக இங்கே முளைக்கிறது. புதினத்தில் அதே இடத்தில் சிவலிங்கம் என்ற கதாபாத்திரம்,

“உண்மைதான் பெண்களில்லையேல் மனித விருத்தியோ, வாழ்க்கையோ சோபிப்பதில்லை” என்ற வரிகள் பெண்ணின் முக்கியத்துவத்தைப் பறைசாற்றுகின்றன. அகஸ்தியர் அவர்கள் நாவலின் உவமையில் கூட பெண்களை மையமாக வைத்துப் பதிவிடுகிறார்.

“தரிசு நிலங்கள் வாழ்விழந்த கைம்பெண்கள் போல் வரண்டுகிடந்தன” (பக்.28) என்ற வரிகள் பெண்களின் துயரங்களைப் பறைசாற்றுகின்றன. இக்குறும்புதினத்தில் ஜானகி என்ற கதாபாத்திரம் குடும்பத்துப் பெண்ணாகவிருந்தாலும் புரட்சி எண்ணங்கள் மனதில் இருந்ததால் குடும்பத்தை விட்டுப் பிரியமுடியாமலும் தனது சிந்தனைகளை மறக்க முடியாமலும் தவிப்பதைத் தனது தந்தை பொன்னையரிடம் தெரிவிக்க நினைக்கிறாள். அதனை,

“நீங்கள் மட்டும் இப்படித் தவிக்காமலிருந்தால் எப்போதோ குடும்பவாழ்க்கைக்கு முழுக்குப் போட்டிருப்பேன்” என்ற வரிகள் மூலம் பெண்விடுதலைச் சிந்தனைகளைப் பதிவிடுகிறார்.

எழுத்தாளர் அகஸ்தியர் அவர்கள் கடினப்படுத்தும் ஏழைகளுக்காகப் போராடும் புரட்சியாளனாகப் பொன்ராசா கதாபாத்திரத்தைப் படைத்தும் அப்பாத்திரம் பேசும் வார்த்தைகள் புரட்சி எண்ணங்களுக்கு வித்திடுவதையும் காட்டுகிறார்.

“அடக்கப்பட்டவர்கள் சுகல கொடுமைகளைச் சகித்து மரத்துப் போனவர்கள். அவர்கள் கெம்பிவிட்டால் எந்த ஆயுதங்களாலும் அடக்கமுடியாது. அவர்களிடம் இருப்பது விடுதலை உணர்வு மட்டும் தான். அதோ சாட்சி...” (பக்.103)

என்ற வரிகளின் மூலம் இதை உணரலாம். அதோடு கதையில் ஜானகி என்ற கதாபாத்திரம் வீட்டைவிட்டு

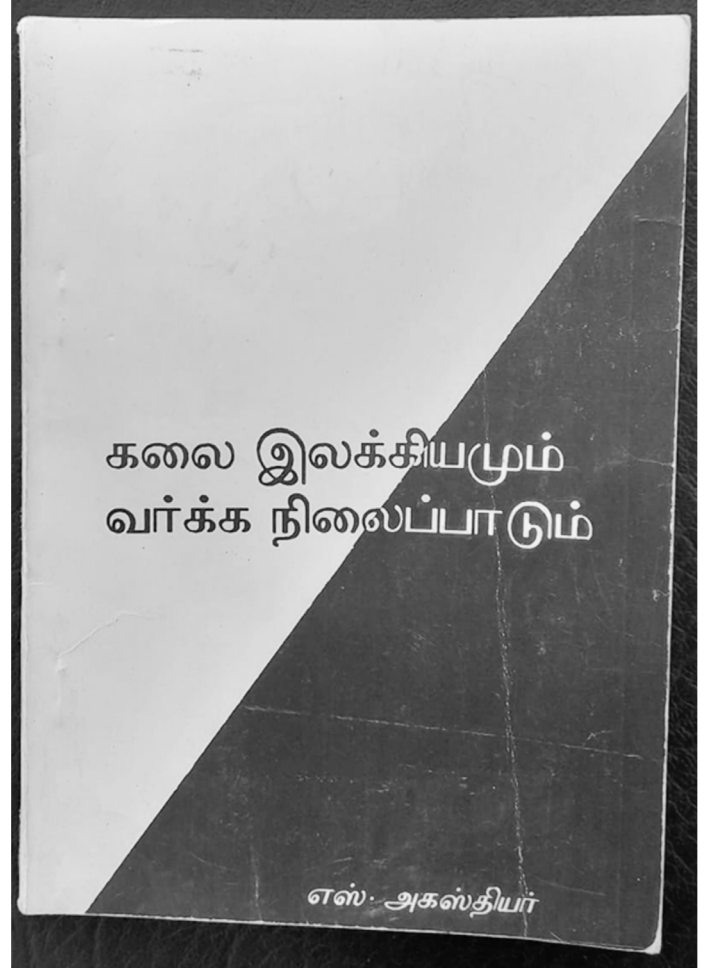
வெளியேறுவதை பொன்ராசாவின் கடிதத்தின் மூலம் பொன்னையருக்குத் தெரிவிக்கையில் பெண்விடுதலைச் சிந்தனைக் கருத்துகளை உச்சுட்டமாகப் பதிவிடுகிறார். அவற்றின்மூலம் மனிதப் புரட்சியோடு பெண்விடுதலைப் புரட்சியும் புதினத்தில் ஒன்றிணைவதைக் காணமுடிகிறது. இதனை,

“முட்டைக்கருக்கோழிச் சூட்டினால் கலங்கி, முரண்பட்டு, அந்த முரண்பாடே கொந்தளித்துப் போராட்ட உருவெடுக்கிறது. புதிய வடிவமெடுத்த குஞ்சு முட்டைக்கோதை உடைத்து நிராகரித்துவிட்டு வெளியேறுகிறதல்லவா? இந்த மண்ணில் புதிய உலகங்களும் இப்படித்தான் பழமையை நிராகரித்துத் தோன்றின. நீங்கள் அடைவைத் ‘குடும்பக்கோட்டையை’ உதறிவிட்டு உங்கள் குஞ்சு ஜானகியும் அப்படித்தான் புதுமைப்பெண்ணாக வெளியே வருவாள். இதை எந்த வல்லாதி வல்லனாலும் நிறுத்தமுடியாது. அவளைப் பொறுத்தவரை இது பெரும்உபாதை. ஆனால் நீதியின் நிமித்தம் அவஸ்தையான அவள் ஒரு பாக்கியசாலி. ஏனெனில் இந்த உலகம் நாளைக்கு அவளுடையதாகவே இருக்கும். அவள் இழக்கப்போவது சுதந்திரத்தையல்ல; அடிமை விலங்கை” (பக்.131,132)

ஆகிய வரிகள் உணர்த்துகின்றன. ஜானகி என்ற பாத்திரம் மூலம் புதினத்தில் பெண்விடுதலை உணர்வையும் பொன்ராசா பாத்திரத்தின்வழி பெண்விடுதலை, ஆதிக்க மனப்பான்மையை அடியோடு வேரறுக்கும் மனிதப் புரட்சிக்கும் வித்திட்டுள்ளார். இத்தகு கருத்துகள் படிக்கும் வாசகர் மனதைக் கட்டிப்போடும் விதமாகவும் ஆதிக்க சமூகத்திற்கான சவுக்கடியாகவும் அமைந்துள்ளது.

“ஆண்களால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களைக் கொண்டதும், ஆண்களின் கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டே பெண்நடத்தை மதிப்பிடும் நீதிமுறையைக் கொண்டதுமான, முற்றிலும் அதன் முதன்மையான இன்றைய சமுதாயத்தில் ஒரு பெண் ஆத்ம தனித்துவமுள்ளவளாக வாழமுடியாது” என்பார் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி(இலக்கியமும் கருத்துநிலையும், பக்.85).

ஆண்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட இச்சமுதாயத்தில் ஒரு பெண் தனித்துவமான தன் விருப்பங்களையும் உரிமைகளையும் பெறுவதென்பது சிரமமானதே. அதைப்பெறும் நோக்கத்துடனேயே ஜானகி என்ற பாத்திரத்தைப் படைத்து, அவள் குடும்பத்தைக் கட்டறுத்துக் கொண்டு வெளியே வரும்போது பெண்விடுதலை முகிழ்ப்பதையும் மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் புதினம் மூலம் வெகுநேரத்தியாக அகஸ்தியர் படைத்துள்ளார் எனில் மிகையாகாது.

மனித நேயத்தை நேசித்த ஒரு இலக்கியவாதியின் நினைவுகள்

திருமதி. நேமன்ட் அமிர்தகௌரி, பாரிஸ்

பாரீசின் பழமையான, முதன்மையான தமிழ்ப் பாடசாலையாகத் திகழும் 'பாரிஸ் தமிழர் கல்வி நிலையம்' 1986ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டு அதன் வளர்ச்சிப் பணிகளில் எண்ணிலடங்காத கல்வியாளர்கள், சமூகசேவையாளர்கள், சேவை நோக்கம் கொண்டவர்கள் பங்கு கொண்ட காலங்களில் எமது கல்வி நிலையத்துடன் தன்னாலான விடயங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஆர்வத்துடன் இணைந்து பாடசாலையின் ஆரம்ப நாள் காப்பாளராக இருந்த ஒருவரே எழுத்தாளர் திரு. எஸ். அகஸ்தியர் ஆவார். அன்று தொடங்கிய அவரது நட்பு அவரது இறுதிக் காலங்கள்வரை தமிழ்ப்பற்றுக் கொண்ட, இலக்கிய நட்பாகத் தொடர்ந்திருந்தது. ஆரம்ப காலங்களில் எமது பாடசாலையினால் வருடாவருடம் வெளியிடப்படும் ஆண்டுமலரினை வெளிக்கொண்டு வருவதில் எனக்கு ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகள் தந்து உதவுற செய்தார்.

தனது வாழ்க்கையில் தான் எழுதிய அனைத்தையும் விட்டு விட்டுப் புலம்பெயர்ந்த துயரத்தினை என்னுடன் அடிக்கடி பகிர்ந்து வந்துள்ளார். அப்பொழுதான் யாழ் பல்கலைக்கழக படிப்பை முடித்துவிட்டு பிரான்ஸ் வந்த எனக்கு அவரது நட்பும், மகள்போல் அவர் காட்டிய அன்பும் பலவழிகளில் ஆறுதலைத் தந்தது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

புதுக்கவிதைகள் பற்றியும், சிறுகதைகள், நாவல்கள் பற்றியும் பல நல்ல தகவல்களை என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்வார். அவரது துணைவியாரும் எம்மோடு இருந்து அதனைக் கேட்டு மகிழ்வார். அவரது எழுத்துப் பணிக்கு துணைவியாரின் ஊக்கிவிப்பும், ஒத்துழைப்புப் பின்புலமுமாக இருந்தது என்பதைப் பெருமையுடன் என்னுடன் பகிர்ந்திருக்கின்றார். மனித நேயத்தை நேசித்து அதற்காக வாழ்ந்து மறைந்துவிட்ட ஒரு இலக்கியவாதியின் காலத்தில், அவரது புலம்பெயர் வாழ்வில் நானும் ஒரு நட்பின் அடையாளமாக வாழ்ந்திருக்கிறேன் என்பதை இங்கு பெருமையோடு நினைவுகூர்ந்து மதிப்பளிக்கும் முகமாகவே அவரைப் பற்றிய நினைவுகளைத் தருகின்றேன்.

ஈழத்து இலக்கிய ஆக்கத்தின் பாரம்பரியத்தையும் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் பார்க்கும்பொழுது அகஸ்தியரும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதை அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது. 1946இல் இலங்கைமுற்போக்குச்சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டபோது தன் இளம் வயதில் கருத்தியல்களை அதில் பிரதிபலிக்கும் நோக்குடன் இணைந்துகொண்டு செயலாற்றினார். 1956ஆம் ஆண்டுக் காலங்களில் இச்சங்கத்தினால் கொண்டுவரப்பட்ட ஈழத்திலக்கியம், மண்வாசனை என்னும் கோசங்கள் காரணமாகத் தேசிய இலக்கியம் என்னும் கோட்பாடு தோன்றலாயிற்று. இதன் காரணமாக நமது மக்களின் வாழ்வோடும், வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளோடும், நமது தேசத்தோடும், தேசப்பிரச்சனைகளோடும் ஒன்றுபட்ட ஈழத்தின் மரபுவழி வரும் தேசிய இலக்கியத்தை உருவாக்கவேண்டும்

என்ற எழுச்சி ஈழத்து இலக்கிய பரப்பிலே ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியது. இந்த இலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்தின் அவசியத்தை உணர்ந்து மானிட நேயத்தை நேசிக்கும் எழுத்தாளராக புடம்போட்டு கிளர்ந்தெழுந்த ஒரு இலக்கியவாதிதான் திரு.எஸ். அகஸ்தியர் ஆவார்.

தனது இறுதி மூச்சு உள்ளவரை உயர்ந்த மனித வர்க்கத்துக்கான இலக்கியம் படைப்பதையே விரும்பினார். தேசிய ஒருமைப்பாடு, தமிழ்பேசும் மக்களின் தனித்துவத்தைப் பேணவேண்டும் என்ற நோக்கோடு மண்வாசனை கமழும் பல சிறுகதைகளையும், நாவல்களையும் எழுதினார். இதில் முக்கியமான சிறப்பு என்னவெனில் தனது இலக்கியப் படைப்புகள் ஈழத்தில் உள்ள பல கிராமங்களின் பேச்சு வழக்கினையும், யாழ்ப்பாண மக்களின் பேச்சு வழக்கினையும், மலையக, முஸ்லீம் மக்களின் பேச்சு வழக்கினையும் சுவாரஸ்யத்துடன் எழுதுவதும், பேச்சுத் தமிழுக்குச் சரியான எழுத்துருவம் கொடுத்திருப்பதும் அவரது தனிக்கலை அல்லது அவருக்குக் கிடைத்த ஒரு கொடை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

மக்களிடையே வேரூன்றியுள்ள வேண்டாத மூடநம்பிக்கைகள், ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் கயமைத்தனங்கள், சமுதாய அமைப்பில் தோன்றும் பிரமுகர்களின் போலித்தனங்கள், மக்களின் எதிரிகளை மக்களுக்கு இனங்காட்டி அவர்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஊட்டுவது அவரது படைப்புக்களின் உள்ளடக்கமாக இருந்தது. ஒரு அரை நூற்றாண்டு காலமாக ஒடுக்கப்பட்ட மனித வர்க்கத்தின் மேம்பாட்டிற்காக தனது கருத்தையும், எழுத்தையும் முழுமையாக அர்ப்பணித்தவர் அகஸ்தியர் அவர்கள். கவிதையோடு இலக்கிய உலகில் கால்பதித்தவர் முந்நூற்றி அறுபது சிறுகதைகள் நாற்பது குட்டிக்கதைகள் பத்து குறுநாவல்கள் ஒன்பது நாவல்கள், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள், ஆய்வுகள், இருபது வானொலி நாடகங்கள், நாட்டுக்கூத்து நாடகங்கள், உணர்வூற்று உருவகச்; சித்திரம் என்ற புதிய இலக்கிய வடிவம் எனப் பல்வேறு ஆக்கங்களை எழுதியுள்ளார். இவற்றில் பெரும்பான்மையான ஆக்கங்கள் தமிழ் சமுதாயத்தில் புரையோடிப்போன குறைபாடுகளை ஒளிவு மறைவின்றி அம்பலப்படுத்தி வந்ததோடு சமுதாய சீர்சிருத்த வழிகளையும் தமக்குரிய நிலையிலிருந்து சுட்டிக்காட்டி வந்துள்ளார். எழுத்தை மட்டுமல்ல எழுத்தாளர்களையும், விமர்சகர்களையும் வாஞ்சையுடன் வரவேற்று அவர்களுடன் கருத்துப் பரிமாற்றம் நடத்தும் ஒரு காத்திரமான இலக்கிய வாதிடாகவும் திகழ்ந்தார்.

இலங்கையின் சாதித்திய பெருநெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரிந்த காலத்தில் 'வில்லுன்றி மயானம்' 1953ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த நூல் திரும்பப் பெற்றபோது அவர்

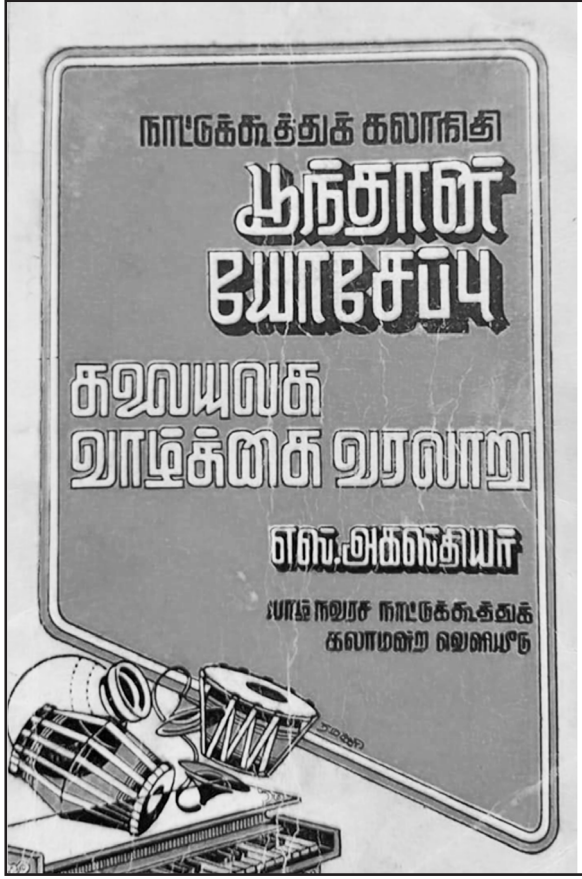
அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. நோயுடன் போராடிக்கொண்டு இயலாமையுடன் இருந்தபோதும் பை;பிரதியுடன் இருந்த அந்த நாவலை 'எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' என்னும் பெயருடன் மீண்டும் வெவியிட விரும்பினார். ஏன்னை அழைத்து அதனைக் கைப்பிரதி செய்து தருமாறும் அதனை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி அச்சிட விரும்புவதாகவும் கூறினார். அவர் எழுதிய அந்த நாவலை நான் மீண்டும் கைப்பிரதி பண்ணிக் கொடுத்தபோது அது என் வாழ்க்கையின் பாக்கியமாகவே கருதினேன். அது அவர் எனக்குத் தந்த வரலாற்றுப் பெருமையும் கூட. அந்த நாவலை என் கையினால் திரும்ப எழுதியபோது அவரின் எழுத்தாற்றலைக் கண்டு வியந்தேன். சமூகத்தில் ஓங்கி ஒலிக்கப்பட்ட சாதியக் கொடுமைகளையும், அதற்கு எதிராக கோசமிட்ட கதாபாத்திரங்கள் மூலம் அப்பட்டமாக வெளிக்கொண்டு வந்த விதமும் அவர் ஓர் சமூகப் போராளியாகவே என்கண்முன் தோன்றினார்.

இறுதிக்காலங்களில் அவர் எடுத்துக்கொண்ட விடாமுயற்சியின் காரணமாக பாரிசில் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது. கடைசியாக அவர் கலந்துகொண்ட இறுதிநூல் வெளியீடும் இதுதான். அந்த நூல் வெளியீட்டு விழாவிற்கு நானும் சென்றிருந்தேன். பல எதிர்ப்பு விமர்சனங்கள் முன் எழுந்தன. சாதியக் கொடுமைகள் தளர்ந்துபோய் இருக்கும் இக்காலகட்டத்தில் இப்படியான நாவல்கள் தேவைதானா என்ற கேள்வியும் எழுந்தது. எனினும் ஒரு இலக்கியம் அந்தந்தக் காலகட்டத்தின் கண்ணாடியாகவே திகழ்கின்றது. அந்த வகையில் அந்தக்காலகட்டத்தின் சமுதாயத்தால் ஒடுக்கப்பட்ட, அடக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாகவே அந்த நாவல் எழுதப்பட்டது என்ற உறுதியான நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. இறுதியாக இந்த நாவல் ஈழத்தில் எழுந்த முதல் 'தலித்திய' நாவல் என்ற சிறப்பைப் பெற்றது. அந்தச் சிறப்பையும் வெற்றியையும்கொண்டாட திரு. அகஸ்தியர் அவர்கள் உயிரோடு இருக்கவில்லை. இறுதிக் காலங்களில் அவர் இலட்சிய வேட்கையுடன் நீண்டகாலமாகத் தேடிய 'இருளினுள்ளே' என்ற நாவல் அவர் கைக்குக் கிடைத்தது. அதனையும் மறுபதிப்புச் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசையுடன் தன்தாயின் படத்தின் முன்பு நின்று இறுதி ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்கொண்டு அந்தக் குறுநாவலை அணைத்தபடியே வைத்தியசாலைக்குச் சென்று மரணமானார்.

தனது முதிர்ந்த வயதிலும், மரணப்படுக்கையிலும் சோர்வடையாமல் எழுதி எழுதி உரம்படைத்த கைகள் அவருடையது. இறுதிவரை தனது இலக்கிய வேட்கையை வைரம் பாய்ந்த எழுத்துக்கள் மூலம் மக்கள் மனங்களில் பதிந்து, மறையா வரம் பெற்ற அந்தச் சமூகப் போராளியின் மூச்சு இன்னும் மக்களின் மனங்களிலே வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது.

பேனாவை தூக்கிய முற்போக்கு போராளி ! மனித நேயத்தை நேசித்த எஸ். அகஸ்தியர் !!

ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா

தனது 20வது அகவையில் கவிதை மூலம் ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர் எழுத்துலகிற்கு அறிமுகமானார். சுதந்திரனில் எழுதத் தொடங்கியவர் தினகரன், வீரகேசரி, தினபதி, ஈழநாடு, மல்லிகை, சுடர் ஆகிய பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து எழுதினார்.

ஆகஸ்ட் 29, 1926 இல் பிறந்த எஸ். அகஸ்தியர் டிசம்பர் 8, 1995 பாரிசில் மறையும் வரை அவர் ஓர் ஈழத்தின் தலை சிறந்த எழுத்தாளர்ராகவே விளங்கினார். ஈழத்து இலக்கிய ஆக்கத்தின் பாரம்பரியத்தையும் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியைப் பார்க்கும்போது அகஸ்தியரும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதை அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவுள்ளது.

தலை சிறந்த எழுத்தாளர் :

யாழ்ப்பாணம், ஆனைக்கோட்டை என்ற கிராமத்தில் பிறந்த அகஸ்தியர் சிறுகதைகள், குறும் புதினங்கள், புதினங்கள், மேடை நாடகங்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எனப் பல கோணங்களிலும் எழுதியவர். 1986 ஆம் ஆண்டில் புலம் பெயர்ந்து பிரான்சில் வாழ்ந்து வந்தார். எழுத்து, தீபம், கண்ணதாசன், கலைமகள், தாமரை போன்ற தமிழக இதழ்களும் இவரது சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்தன. தாமரை இதழ் 1970 ஆம் ஆண்டில் இவருடைய படத்தை அட்டையில் பிரசுரித்தது.

ஆகஸ்ட் 29 ஆம் திகதி அவரது பிறந்த தினமாகும். அவருடைய நூல்கள்: இருளினுள்ளே, திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள், மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம், கோபுரங்கள் சரிகின்றன, எரி நெருப்பில் இடைபாதை இல்லை, நரகத்திலிருந்து, பூந்தான் யோசேப்பு வரலாறு, மகாகனம் பொருந்திய, எவளுக்கும் தாயாக, அகஸ்தியர் பதிவுகள், கலை இலக்கியமும் வர்க்க நிலைப்பாடும், அகஸ்தியர் கதைகள்.

அகஸ்தியரின் வாழ்வையும் பணிகளையும் பற்றிய பல கட்டுரைகள் பலரால் எழுதப்பட்டுள்ளன.

பேனாவை தூக்கிய போராளி :

தனது இளம் பராயத்திலேயே இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்து, இலங்கையில் வெளியான பல பத்திரிகைகள், இதழ்களில் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், கட்டுரை, உணர்வூற்று உருவகம், நாடகம், இலக்கிய வரலாறுமுதலான சகல கலை, இலக்கியத்துறைகளிலும் தொடர்ச்சியாக அயர்ச்சியின்றி எழுதியவர். தனது ஆக்க இலக்கியங்களின் கருப்பொருளாக அடக்கப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட, சுரண்டப்பட்ட மக்களின் மீட்சியை சமுதாயப் பார்வையுடனும், பரிசுத்த நேசிப்புடனும் நோக்கினார். அதற்காகவே வாழ்நாள் முழுதும் பேணையைத் தூக்கிய போராளியாக விளங்கினார்.

தமிழக இலக்கிய இதழ்களிலும் அவரது பல படைப்புகள் வெளியாகின. இலங்கை மல்லிகை, தமிழ்நாடு தாமரை ஆகிய இதழ்கள் முகப்பில் அகஸ்தியரின் படத்துடன் சிறப்பிதழ் வெளியிட்டுள்ளன.

அவரது நூல்கள், இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும், பிரான்ஸிலும் வெளியாகியுள்ளன. வர்க்க பேதமற்ற ஒப்பில்லா சமுதாயத்தைப் படைக்க மனிதப் பெருங்குடி நடாத்தும் போராட்டத்தையும், அதில் தோன்றும் புதிய சமுதாய அமைப்பைப் பிரதிபலிக்கும் சோஷலிஸ்ட்ட யதார்த்த வாதத் தத்துவத்தோடு 1946 ல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தோற்றிவிக்கப்பட்டபோது, தன் இளம் வயதின் கருத்தியல்களை அதில் பிரதிபலிக்கும் நோக்குடன் இணைந்து கொண்டு செயலாற்றினார்.

ஈழத்தின் முற்போக்கு எழுத்தாளர் :

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைக்குழுவில் இணைந்திருந்தவர். தனது படைப்புகளை வெளியிடத் தயங்கிய பத்திரிகை, இதழ்களின் ஆசிரியர்களுடனும் எந்தத் தயக்கமும் இன்றி நேரடியாக கருத்துமோதல்களில் ஈடுபடும் இயல்பும் கொண்டிருந்தவர். தமிழிலக்கியப் பரப்பினது பொதுவான பண்புகளையும், பாரம்பரியங்களையும் கையேற்றுத் தமதாக்கிக் கொள்ளவும், நமது மக்களின் வாழ்வோடும், வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளோடும், நமது தேசத்தோடும், தேசப் பிரச்சனைகளோடும்

ஒன்றுபட்ட ஈழத்தின் மரபுவழி வரும் எமது தேசிய இலக்கியத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற எழுச்சி, ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பிலே ஒரு வரலாற்றுத் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியது. அக்காலத்தில் அவரின் எழுத்துக்களே இதற்கு சாட்சியாகும்.

1960 ஆம் ஆண்டுகாலங்களில் இலங்கையில் சாதித்தியம் பெருநெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரிந்த காலத்தில் எழுதப்பட்ட “எரிநெருப்பில் இடைபாதையில்லை” என்ற நாவல் ஈழத்தில் எழுந்த முதல் ‘தலித்திய’ நாவல் என்னும் சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளது. தர்மாவேச பண்புகள் அவரிடமிருந்தபோதிலும் குழந்தைகளுக்குரிய மென்மையான இயல்புகளினாலும் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பின்றி அனைவரையும் அன்போடு அணைத்தவர். ஈழத்தின் பிரபல முற்போக்கு எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர் இலக்கியம் மூலம் தாம் எண்ணித் துணிந்த தேசப்பணியொன்றினைச் செய்வதாகவே அவர் கருதிச் செயற்பட்டார்.

மனித நேயத்தை நேசித்த இலக்கியவாதி :

மனித நேயத்தை நேசித்த இலக்கியவாதி அகஸ்தியர் தனது இலக்கியப் படைப்புக்களில் ஈழத்தில் உள்ள பல கிராமங்களின் பேச்சு வழக்கினையும், யாழ்ப்பாண மக்களின் பேச்சு வழக்கினையும், மலையக முஸ்லீம் மக்களின் பேச்சு வழக்கினையும் சுவாரஸ்யத்துடன் எழுதுவதும், இந்தப் பேச்சுத் தமிழுக்குச் சரியான எழுத்துருவம் கொடுத்திருப்பதும் அவரது தனிக்கலை. அல்லது அவருக்குக் கிடைத்த ஒரு கொடை என்றும் சொல்லலாம். தனது இறுதி மூச்சு உள்ளவரை உயர்ந்த மனித வர்க்கத்துக்கான இலக்கியம் படைப்பதையே அவர் விரும்பினார்.

அகஸ்தியர் 1995 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் மறையும் வரை, தனது மரணப்படுக்கையிலும் சோர்வடையாமல் இறுதிவரை தனது இலட்சிய வேட்கையை வயிரம் பாய்ந்த எழுத்துக்கள் மூலம் மக்கள் மனங்களில் பதித்தவர்.

மரணப்படுக்கையிலும் எழுதியவர்:

தேசிய ஒருமைப்பாடு, தமிழ் பேசும் மக்களின் தனித்துவத்தைப் பேண வேண்டும் என்ற நோக்கோடு மண்வாசனை கமழும் பல் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதிய அகஸ்தியர், எப்போதும் தாக்கமான விமர்சனத்துக்கு முகங்கொடுப்பார்.

எல்லா கடும் விமர்சனங்களையும் புன்சிரிப்புடன் ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவம் உள்ளவர். மனித நேயத்தை நேசித்து அதற்காக வாழ்ந்து மறைந்துவிட்ட ஒரு இலக்கியவாதியின் மூச்சு, அவரது எழுத்துக்களைப் போல இன்றும் வாசகர் மனங்களிலே வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது.

இலக்கியத்தில் ஒழுக்க வாதம்
அல்லது நடுநிலைமை வாதம்

எஸ்.அகஸ்தியர்

குறிப்பு : இலங்கை முற்போக்குக் கலை இலக்கியச் சங்கத் தலைவரும், சிருஷ்டி எழுத்தாளருமான திரு. எஸ். அகஸ்தியர் கடந்த 14.6.1969 இல் கண்டியில் நிகழ்ந்த இலக்கியச் சர்ச்சையில் 'இலக்கியத்தின் உயிர்த் தத்துவங்கள்' என்னும் பொருள் பற்றி இலங்கை முற்போக்குக்கலை இலக்கிய எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் உரை நிகழ்த்தினார். அதன் தொடர்ச்சியாக 29. 6.1869 இல் கண்டியில் 'இலக்கியத்தில் ஒழுக்கவாதம் அல்லது நடுநிலமை வாதம்' என்னும் பொருள் பற்றி அவர் பேசியதின் சுருக்கமே இது.

ஒழுக்கம் என்பது ஒரு கட்டுப்பாடு. அது மனிதவர்க்கத்திற்கு மட்டுமல்ல இலக்கியங்களுக்கும் மிக அவதாசியமானதாகும். இந்த ஒழுக்கம் என்ற கோட்பாட்டை எப்படி நிர்ணயிக்க முடிக்கிறது என்று நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, இலக்கியத்தில் ஒழுக்கவாதம் அவசியந்தானா என்ற கேள்வி நம் முன்னே எழுகின்றது. அதுவுமில்லாமல், இலக்கியத்தின் ஒழுக்கவாதம் அல்லது நடுநிலமைவாதம் பேசுபவர்கள் யார், அவர்கள் யாருக்காக இலக்கியம் படைக்கிறார்கள், அவர்கள் இலக்கியத்தில் ஒழுக்கவாதம் பேசுவதன் மூலம், எந்த சமூக அமைப்பைக் கட்டிக்காக்க விரும்புகிறார்கள் என்ற இன்னொரு கேள்விகளுக்கும் நாம் விடை காணவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

சரி, இலக்கியத்தில் ஒழுக்கவாதம் அவசியம்தானா? இந்தக் கேள்விக்கு விடை காண்பதற்கு முன், நாம் இந்தச் சமூக அமைப்பில் ஒரு ஆழமான கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்த வேண்டிய அவசியமேற்படுகின்றது. ஏனெனில், இன்றைய இந்தச் சமூக அமைப்பு இரண்டு முரண்பட்ட வர்க்கங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. இது உழைப்பாளிக்குப் பாதகமாகவும் உடமைவாதிக்குச் சாதகமாகவும் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இத்தகையச் சமூக அமைப்பில் வர்க்கப் பேதங்கள் இருப்பதனால்தான் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றன. இந்தப் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளே, கொலை களவு, கற்பழிப்பு, கீழ்த்தர குரூர உணர்ச்சி, வறுமை ஆகியவைகள் சமுதாயத்தில் ஏற்படுவதற்கு அடிப்படைக் காரணங்களாக அமைந்திருக்கின்றன.

பொருளாதாரப் பிரச்சினையில் தான் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகள் அடங்கி இருக்கின்றன. பொருளாதாரத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஏற்பட, ஏற்பட மக்கள் ஒழுக்கம் கெட்டு, சீர்கேடடைகிறார்கள். இது வர்க்கப் பேத சமுதாயத்தில் தவிர்க்கமுடியாத நிகழ்ச்சியாகும். ஏனெனில், மக்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை சமாளிக்கவும், தங்கள் வயிற்றுப்பாட்டைக் கவனிக்கவும் வேண்டிய இக்கட்டான

சூழ்நிலையில் இருப்பதனால், ஒழுக்கத்தையோ கௌரவத்தையோ காப்பாற்ற முடியாது போகின்றது. இந்த உண்மைகளைத் தெரியாமல் இருப்பவர்கள்தான் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி மக்களுக்குப் போதனைகள் செய்கின்றார்கள். இவர்கள் இப்படி மக்கள் மத்தியில் போதனைகள் செய்வதன் மூலம், மேலும் வறுமையை சிருஷ்டிக்கிறார்கள்.

ஒரு உண்மைக் கலைஞன், மனித வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்காக எழுதுகின்றவன், பொருளாதார நிலையில் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளை அலசி ஆராய்ந்து திறனும், தன்மையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவனால்தான் இன்றைய ஒழுக்கம் சுரண்டலின்மேல் கட்டப்பட்ட கோபுரம் என்பதை உணர்ந்து, வறுமையை உற்பத்தி பண்ணுகின்ற முதலாளித்தவத்தின் கொடுமைகளை அம்பலப்படுத்தி, மக்களுக்கு ஒழுக்கத்தைக் காட்டமுடியும். ஆனால், இன்று இலக்கியத்தில் ஒழுக்கவாதம் பேசுகின்றவர்களோ, வறுமையின் சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள் யாரென்பதை தெரியாமலும், ஒழுக்கக் கேட்டுக்குக் காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமலும், ஒழுக்கத்தைப் பற்றி நற்போதனை பண்ணுகின்றார்கள். இவர்களெல்லாம் 'ஒவ்வொரு

நிகழ்ச்சிக்கும் ஒவ்வொரு காரணமுண்டு' என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாத கண்மூடிக் கலைஞர்கள்.

இந்தக் கண்மூடிக் கலைஞர்களுக்கு மனிதர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு வழிதெரியாது. அல்லது தெரிந்திருந்தும், முதலாளித்துவத்தின் கைக்கூலியாக இருந்து 'பணம் பண்ணுவதற்கே' நசிவு இலக்கியங்கள் படைக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட பூர்ஷ்வா நசிவு இலக்கிய கனவான்கள்தான் நடுநிலைமை வாதம், நற்போக்குவாதம், ஒழுக்கவாதம் என்று வெறும் கூச்சல் போடுகிறார்கள்.

இந்த நற்போக்கு வாதிகள் தொழிலாள வர்க்கத்தின் உத்வேகத்தை மழுங்கடிக்கவும், வீறுற்ற போராட்ட உணர்வுகளை சிதறடிக்கவுமே இலக்கியங்கள் படைக்கின்றார்கள். இவர்கள்தான் தொழிலாள வர்க்கத்தின் - மானிட வர்க்கத்தின் பச்சைத் துரோகிகள்! விரோதிகளை மன்னித்தாலும், இப்படிப்பட்ட துரோகக் கலைஞர்களை மன்னிக்கவே கூடாது.

(2)

எப்போது செத்துப்போன வாதமாம் 'கலை கலைக்காக, மக்களுக்காகவல்ல' என்பதை இன்றும் கூச்சல் போட்டுச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பவர்கள், தனக்கும் விளங்காமல், வானுக்கும் விளங்காமல் இலக்கியங்கள் படைக்கிறார்கள். இவர்களே தான் 'வாழ்க்கையின் அடித்தளத்தில் காணப்படுகின்ற சமுதாயப் பிரச்சினைகளை அலசி ஆராய்ந்து இலக்கியம் படைத்தால் - கலையின் 'புனிதத் தன்மை' - இலக்கியத்தின் 'ஒழுக்கம்' கெட்டுவிடும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, ஒரு சில மேல்தட்டு வர்க்கத்தாரின் கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிகளையும், காமக் களியாட்டங்களையும் எழுத்தில் வடித்து, கலையின் 'கற்பை' ஏந்தி எடுக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள்தான், பெண்களை மட்டுமல்ல, மனித வர்க்கத்தையே நிர்வாணமாகப் பார்க்கும் ஒழுக்கங்கெட்ட கழிசடைகள்! ஆனால், இவர்கள்தான் இலக்கியத்தில் ஒழுக்கவாதம் பேசி, புனித சிலுவை சுமப்பவர்கள்.என்ன ஆச்சரியம்!

ஒழுக்கவாதம் பேசிக்கொண்டு, மக்களுடன் பழகாதவர்கள், அவர்களை நேசிக்காதவர்கள், உழைக்கும் மக்களின் கரங்களைப் பூஜிக்காதவர்கள். உழைப்பால் மனிதவர்க்கத்தின் வியர்வையின், கண்ணீரின், ரத்தத்தின் மதிப்பைத் தெரியாதவர்கள். படைக்கின்ற இலக்கியங்கள் உயிரோட்டமுள்ள இலக்கியங்களாக மாட்டா. அவை வெறும் சவலைக் குழந்தைகள்தாம். அந்தக் குழந்தைகளைக்கூட,

அவர்கள் பெற்றெடுப்பதில்லை, பிதுக்கித் தள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் மக்கள் இலக்கியச் சிருஷ்டிகர்த்தாக்களின் விமர்சனங்களுக்கு முகம் கொடுக்கும் திராணியற்றவர்கள். ஆனால் இவர்கள்தான் - இவர்களைப் போன்ற பூர்ஷ்வாப் பர்தந்தாங்கிகள்தான். 'நக்கீர தைரியத்துடனும், சத்திய வேட்கையுடனும் எழுதுகின்றோம்' என்று தம்மைப் பறைசாற்றிப் பம்மாத்துப் பண்ணுகிறார்கள்.

ஆகவே, பூர்ஷ்வா நசிவு இலக்கிய எத்தர்க்கள் எந்த வித சாதனையும் அற்றவர்கள். இந்த ஒழுக்க வாதம் பேசுகிறவர்களின் நசிவு இலக்கியங்களை மக்கள் இலக்கியச் சிருஷ்டிப்பாளர்கள் தூக்கியெறிதல் வேண்டும். அப்படித் தூக்கியெறிந்து, இந்த இலக்கிய பூச்சாண்டிகளின் குஸ்ட்டரோகங்களை அம்பலப்படுத்தாதவரை, இலக்கியத்தில் எமது சாதனைகள் பின்தங்கக் கூடும்.

(3)

இன்று தூய்மைவாதம் பேசுகின்ற அளவுக்கு சமுதாயத்தை முதலாளித்துவம் அமைத்து வைத்திருக்கின்றது. இந்த முதலாளித்துவத்தின் கைக்கூலியாக இருக்கின்ற மாயாவாக எழுத்தாளர்கள் அதன் அமைப்பைக் கட்டிக் காக்க ஒழுக்கவாதம் பேசிக்கொண்டும், மேல்தட்டு வர்க்கத்தில் வாழுகின்ற சுகஜீவிகளின் கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளை எழுதிக்கொண்டும், தம்மை 'கலாச்சாரத்தைக் கட்டிக் காப்பவர்கள்' என்று நினைத்தும் தமக்குள்ளே பூரிப்படைத்துக் கொள்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் தேசமக்களின் உணர்வுகளை, அவர்களின் தேவைகளைப் பிரதிபலிக்கும் தேசிய இலக்கியங்களைப் படைப்பவர்களைப் பார்த்து, 'இவர்கள் இலக்கியத்தின் புனிதத்தன்மையை கெடுக்கும் எழுத்தாளர்களென்றும், கலாச்சாரத்தைச் சீர்குலைப்பவர்கள் என்றும் வெற்றிக் கூச்சல் போடுகின்றார்கள்.

தனிநபர் வாதத்தை இலக்கியத்தில் சிருஷ்டிக்கின்ற இந்தத் தூய்மை வாதிகள் தம்மை 'கலாச்சாரத்தைக் கட்டிக்காப்பவர்கள்' என்று சொல்வதிலிருந்து நாம் அவர்களின் பூச்சாண்டித் தனத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். கலாச்சாரம் என்பது பொது மக்களுடைய சொத்து, அது தனிமனிதனுடையதல்ல! தனிநபர் வாதம் பேசுவதினால் கலாச்சாரத்தை சீர்குலைக்க;கலாமேயொழிய, கட்டிக்காக்க முடியாது. 'கட்டிக்காக்கிறோம்' என்பது வெறும் பூச்சாண்டித்தனமே!

இப்படிப்பட்ட பூச்சாண்டிகளின் முகமூடிகளை களைந்து, அவர்களை அம்பலப்படுத்தவும், வறுமையின் சிருஷ்டி கர்த்தாக்களை அழித்து வறுமையையும்,

சமுதாயச் சீர்கேட்டையும் ஒழிப்பதற்காகப் பேணையை எடுப்பவர்கள்தான் காலத்தில் எதிர்நீச்சல் போட்டு நிலைத்து வாழும் தகைமையுடையன.

மக்களை நேசித்து, மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க, அவர்களின் அபிலாசைகளுக்கு, உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பளித்து, அவர்களின் விடுதலைக் கோஷங்களை தம்முடைய குரலாக்கி இலக்கியம் படைத்தனால்தான் பாரதி, புதுமைப்பித்தன், வா.ரா போன்றவர்களும் இன்னும் பலரும் மக்கள் மத்தியில் மதிப்புடன் நிலைத்து வாழ்கின்றனர். அவர்களின்

இலக்கியங்கள் இன்னும் அழியாப் புகழுடன் திகழ்கின்றன என்பதை யாராலும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது.

இன்றைய காலகட்டத்தில் மக்கள் இலக்கியம் படைக்கத் துணிந்து பேனை பிடித்த கலைஞர்களின் முதல் வேலை வறுமையை அழிப்பதுதான். வறுமையை அழிக்கவேண்டிய உண்மைக் கலைஞர்கள் முதலில் மனிதர்களின் குணாம்சங்கள் செயற்படும் விதங்களைத் தெரிந்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் மனிதர்களின் ஒவ்வொரு செய்கைகளுக்கும் ஒவ்வொரு காரணங்கள் உண்டு. மனிதர்களின் செய்கையை வைத்துக் கொண்டு மட்டும், அவர்களை எடைபோடுவது தப்பிலித்தனமாகும். இந்தவகையில் பார்க்கப் போனால் நற்போக்கென்னும்

நசிவு இலக்கியப் பூச்சாண்டிகள் தப்பிலிகள்தான்! இவர்கள் மனிதர்களின் செயல்களை மட்டுந்தான். பார்க்கின்றார்கள். அதற்குரிய காரணங்களை இவர்கள் ஆராய்வதில்லை. அப்படி ஆராய்ந்து பார்ப்பதால் அவர்களின் 'தூய்மை' 'ஒழுக்கம்', 'புனிதம்' கெட்டுவிடும் போலும். இப்படிப்பட்ட தூய்மைவாதம் பேசுவோர்கள் முதலாளித்துவத்தின் பாதந்தாங்கிகள். இந்தக் கழிசடைகளின் சுயநுபத்தை மக்கள் மத்தியில் அம்பலப்படுத்தவேண்டும்.

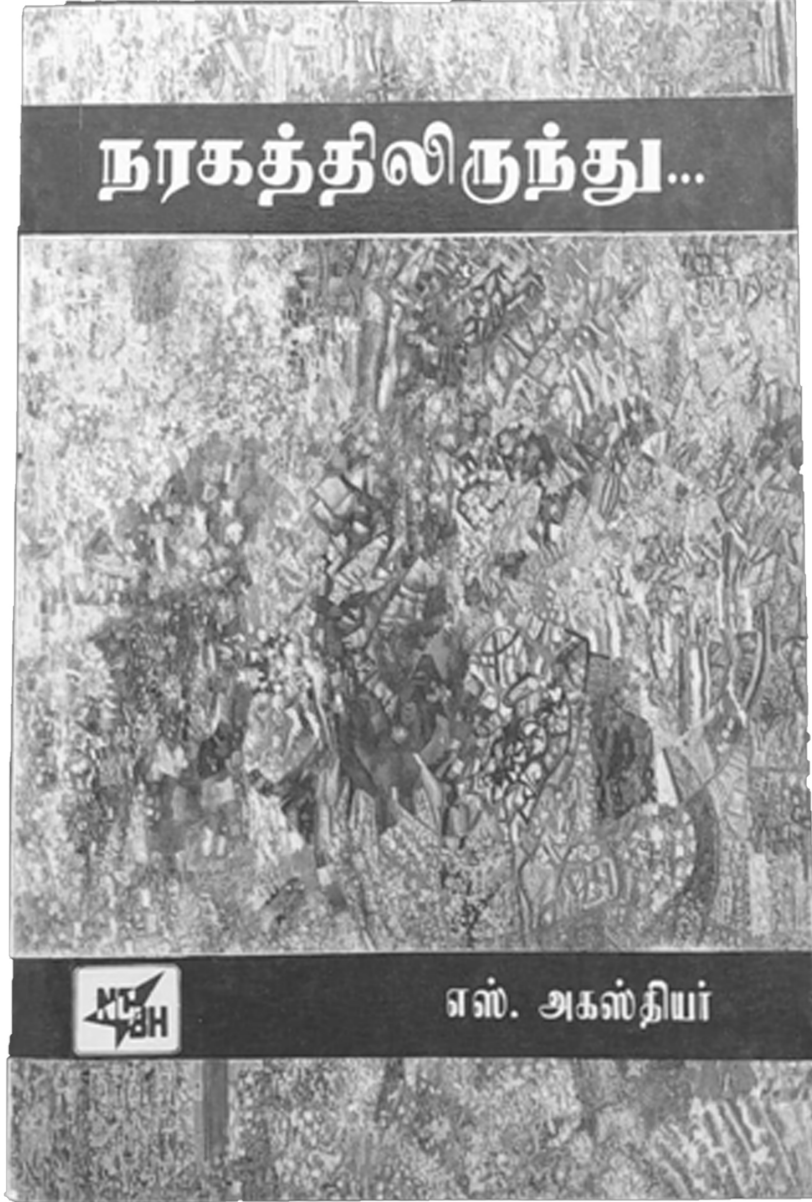
சமூகத்தில் சீர்கேட்டையும், ஒழுக்கக் கேட்டையும் சிருஷ்டிப்பது வறுமை, அந்த வறுமையை சிருஷ்டிப்பது முதலாளித்துவம். இதை மக்கள் இலக்கிய சிருஷ்டிகர்த்தா தெரிந்துகொண்டு செயல்படவேண்டும். வறுமையை ஒழிக்கக்கூடிய போர்த்தந்திரங்களையும் அவன் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

முதலாளித்துவத்தின் பாதந்தாங்கிகளாக நற்போக்கு இலக்கியம் பம்மாத்துக் காரர்களைச் சாடி, ஒழித்தல் வேண்டும். ஏனெனில் இவர்களின் கழிசடை இலக்கியங்களால் தொழிலாள வர்க்கத்தின் - மனித வர்க்கத்தின் போராட்ட வீறை மழுங்கடிக்கக்கூடியவர்களே.

தொழிலாள வர்க்கம் விறுகொள்ள வர்க்க இலக்கியங்கள் படைக்க வேண்டும். முதலாளித்துவத்திற்கு கல்லறை கட்டவேண்டியவர்களுக்கான தொழிலாள வர்க்கம் விறு கொண்டால்தான் அவர்களை அழிக்கமுடியும். முதலாளித்துவம் தானாக அழிந்துபோகமாட்டாது. அதனை அழிக்கவேண்டும்!

முதலாளித்துவத்தின் அழிவில்தான் வறுமை அழியும். வறுமையின் அழிவில்தான் கொலை, களவு, கற்பழிப்புப் போன்ற குரூர தீச்செயல்கள் அழிந்து புதிய சமுதாயம் - பொதுமைச் சமுதாயம் மலரும். அந்த சமுதாயத்தில்தான் அன்பு, சமத்தானம், ஆகியவைகள் தூய்மை பெற்று வாழும். அதற்காக மக்கள் இலக்கிய சிருஷ்டிப்பாளர்கள், இலக்கியத்தில் சமூகப் பார்வையைக் கையாளவேண்டும்.

குறிப்பு: இந்த இலக்கிய அரங்கில் அரு. சிவானந்தன், இல.இராசு, இரா.அ.இராமன், சி. புன்னீர்ச்செல்வம், அப்துல் ரஹீம், அ.கணேஷ், பெரியசாமி, உமாபதி, சி.கந்தையா, பெரி.சுவாமிநாதன், செல்வி.சி.இந்திராணி, செல்வி.சித்தி ஹமீதா, வே. இராசம்மா ஆகியோரும் இன்னும் பல இலக்கிய முற்போக்கு இளங்கலை எழுத்தாளர்களும் பங்கு பற்றினர். இந்த இலக்கிய சர்ச்சை தொடர்ந்து ஒவ்வொரு போயாதினமும் கண்டியில் நடைபெறும்.

எஸ் அகஸ்தியரின் படைப்புகளில்
பேச்சுமொழி

வாசுகி .நடேசன்

ஈழத்துத் தமிழ் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் தவிர்த்துவிட முடியாத முக்கிய இலக்கிய ஆளுமைகளில் ஒருவராக எஸ் அகஸ்தியர் விளங்குகிறார். முற்போக்கு எழுத்துக் கொள்கைகள் பலவற்றை முழுமையாக ஏற்று அதன் அங்கத்தவர் ஆனவர் இவர் .

சமுதாயம் முழுமையினதும் மரபில் உள்ள நல்லவற்றை, உன்னதமானவற்றை, முற்போக்கானவற்றை, ஜனநாயகமானவற்றை நாம் கையேற்கிறோம். கையேற்பதுடன் நின்றுவிடாமல் அவற்றைக் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று கருதுகிறோம். அதே நேரத்தில் சுரண்டலை, அடிமைத்தனத்தை, சமூக எற்றத்தாழ்வை, சாதிப் பாகுபாடுகாட்டும் மிலேச்சத்தனத்தை, பெண் அடிமைத்தனத்தைக் காக்கவும் பேணவும் விழையும் பிற்போக்குக்கான மரபின் வைரிகள் நாம். இவற்றை தெட்டத் தெளிவாக வலியுறுத்தியுள்ளது எமது யாப்பு.

(மு. எ. ச)

மேலே காட்டப்பட்ட யாப்புப் பிரகாரம் தமது இலக்கியக்கொள்கையை வகுத்துக் கொண்டு அக்கொள்கைக்கு மிகவும் நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும் வாழ்ந்து சிறந்த படைப்புக்களைத் தந்தவர் அகஸ்தியர்.

முற்போக்கு இயக்கம் மரபில் உள்ள நன்மையானவற்றை எடுத்தபோதும் தேவையானஇடத்தில் மரபு மீறலையும் மேற்கொண்டது.. இதில் மொழிசார் மரபு மீறலும் முதன்மையாக இருந்தது. மரபு மாறுதலுக்கு உரியதல்ல எனக் கருதிய பழமைவாதிகளால் இழிசினர் வழக்கு எனப் புறக்கணிக்கப்பட்ட, மண்வாசனையை பிரதிபலிக்கும் பேச்சுத்தமிழ், முற்போக்கு எழுத்தாளர்களால் புனைகதைகளில் பிரக்ஞை பூர்வமாகமே கையாளப்பட்டது

1960ஆம் ஆண்டுகாலப்பகுதியில், ஈழத்திலே இடம்பெற்ற மரபுப் போராட்டமானது, புனைகதைகளில் எந்த வகையிலே, எந்த அளவுக்குப் பேச்சுவழக்குப் பயன்படுத்தப்படவேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்தியது. இக்காலப்பகுதியிலே, எழுத்தாளர் பலரும் தம்மாலியன்ற அளவுக்குப் புனைகதைகளிலே பிரக்ஞைபூர்வமாகப் பேச்சுவழக்கைக் கையாளலாயினர். பிரதேசப் பேச்சுத் தமிழைப் பிரக்ஞைபூர்வமாகக் கையாண்ட முன்னோடிகளாக டொமினிக் ஜீவா, இளங்கீரன், அகஸ்தியர். கணேசலிங்கன், எஸ். பொன்னுத்துரை, அ.செ. முருகானந்தம், கனகசெந்திநாதன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

ஈழத்துப் புனைகதைகளிற் பேச்சு வழக்கு சி. வன்னியகுலம்,.

இவ்வாறு பேச்சுத்தமிழைப் பயன்படுத்துவதற்கானசில காரணங்களை அவர்கள் முன்வைத்தனர். இலக்கிய வாதிகள்,தாம் பிரதிநித்துவத்துவப்படுத்தும் சமூகத்தின் பிரச்சினைகள், வாழ்வியல் நோக்குகள், எண்ணக் கருத்துக்கள் என்பவற்றை ஆழமாக

அறிந்திருப்பதுடன் அவற்றைச் சிறப்பாகப் புலப்படுத்த அச்சமூகத்தினரின்மொழியையும் நன்றாக அறிந்திருத்தல் அவசியமாகும் என முற்போக்குவாதிகள் கருதினர்.

முற்போக்கு இயக்கத்தின் மிக முக்கிய ஆளுமைகளில் ஒருவரான இளங்கீரன் சாதாரண மக்கள் விளங்கிக் கொள்ளவும் கதைச் சுவாரசியத்துக்கும் கூடப் பேச்சுத்தமிழை -கொச்சைத்தமிழைப் பயன்படுத்தலாம் எனக் கூறுவதும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கதே.

“கதைகளிலே வரும் பாத்திரங்கள் எவ்வாறு பேசுகின்றனவோ அதேவகையில் தான் கொச்சைத் தமிழ் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றது. சிறுகதைகளில் பாத்திரங்களை அமைக்கின்றபொழுது ஒரே நடையைக் கையாளமுடியாது. அப்படிக்கையாண்டால் அது சோபைதராது. சாதாரண மக்களுக்கு விளங்கக்கூடிய வகையில் அவர்களுக்கு ஏற்றமாதிரியான முறையில் வசனநடையை அமைக்கவேண்டும்.”

சுபைர் இளங்கீரன் தினகரன் 14 .1.1963

ஒவ்வொரு பிரதேசத்துக்கும் தனித்துவமான பேச்சுத் தொனி, சிறப்பான சொற்பிரயோகம் என்பன அப்பிரதேசத்தை அடையாளப்படுத்தும். இந்தவகையில் யாழ்ப்பாணத்தார் பேச்சு வழக்கு, மட்டக்களப்பார் பேச்சு வழக்கு, மலையகத் தமிழர் பேச்சு வழக்கு எனப் பகுத்தறிவது என்பது கடினமானதல்ல. முற்போக்கு இலக்கியகாரரின் வருகையின் பின் வந்த அனைத்துப் புனைகதைகளிலும் மிக இயல்பாகவே பேச்சு வழக்கு பயன் படுத்தப்படுகிறது . ஆனால் முற்போக்கு எழுத்தாளரான அகஸ்தியர் இந்தப் பொதுமையான பிரதேச பேச்சு வழக்கை மட்டுமே தமது கதைகளில் பதிவுசெய்யவில்லை. கூடவே அவர் தமிழ் சமூகத்தின் பல்வேறு சமூகப் பிரிவினரின் தனித்துவமான சொற்களையும் தொடர்களையும் தமது கதைகளில் பயன்படுத்தினார்.

பேச்சுத் தமிழைப் பயன்படுத்துவதில் இருநிலைகளை அவதானிக்க முடியும்.

ஒரு கதையில் உரையாடல்களாக வரும் இடத்தில் பேச்சு வழக்குச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதும் ஏனைய இடங்களில் இலக்கியச் சொற்களைக் கொண்டு விபரிப்பதும் ஒரு வகை.

கதை விபரிப்பு முழுவதிலுமே பேச்சுவழக்கைப் பயன் படுத்துவது இரண்டாவது வகை.

அகஸ்தியர் இரண்டாவது வகையைப் பயன்படுத்தியும் பல கதைகளை எழுதினார். இந்தவகைக்கு உதாரணமாக சத்திய வேகம், சீத்துவக்கேடு, முதலான அவரது கதைகளை குறிப்பிடலாம்.

இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் பல்வேறு சமூகங்களில்

வழக்கிவந்த சொற்களை தம் கதைகளில் பதிவு செய்திருக்கிறார். ‘சத்திய வேகம்’ என்ற கதையில் மீனவ சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெண் கதாபத்திரம் ஒன்று பயன்படுத்திய சொற்களில் சில இவை.

மனிசர் மாஞ்சாதி, நீரேத்தித்தில வங்கிஷத்திலயோ, கிலசகெட்ட பழக்கம் சிறுமானியப்பட விடேல , அண்டலிக்க ஏலாது.

அதேபோல ‘சீத்துவக்கேடு’ என்ற கதையில் கதையாசிரியர் கையாண்ட சொற்கள் இவை.

ஓ, வருத்தம் பாக்கிற சாட்டா, ‘தாக்கற’ இருந்து வெத்திலையும் சப்பிக்கொண்டு வியளம் பறைய வந்திருக்கிறாளுகள்.

“இதேன் இவளவே இதுகளைக் கிண்டிக்கதைச்ச விசேண்டியத்தை ஊட்டுறாளவையோ தெரியல்லே”.

“ஒருத்திக்கு ஒருத்தி கதையில் ‘கோசு’ போகாளுகள் போலத் தெரியுது.

புண்ணியவதி, விடாதையன, உவளவேயினர் ‘குலு குலுப்பை’ய அப்பிடி அடக்கி வையன்”.

“ராப்போலாப் படிச்சுப் பாஸ் பண்ணிப் போட்டு, கப்பல் வேலை செய்யிறது ‘இங்கிஷை’யெண்டு மற்றவைக்கு நசுக்கினாமல் புட்டுக் காட்டுகிற கெட்டித்தனம், அப்புக்காத்துமாரை விட எங்கட ஊர்ப் பெண்டுகளுக்குத்தான் இருக்கு”.

விசேண்டியத்தை ‘கோசு, ‘குலு குலுப்பை’, ‘இங்கிஷை’ போன்ற இச்சொற்களில் பல யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்துக்கான பொது வழக்குக் குரியன வல்ல ஆகலால் அவற்றின் பொருளை கதையோட்டத்துடனையே புரிந்துகொள்ள வேண்டிய நிலை உள்ளது என்பது உண்மையே. ஆனாலும் இச்சொற்கள் அந்தந்தக் கதைகளில் பாத்திரங்களின் உணர்வு நிலைகளை நன்கு பிரதிபலிக்க உதவி உள்ளன. அன்றியும் யாழ்ப்பாண சமூகங்களிடையே வழக்கிழந்து இன்று அருகி மறைந்து வரும் சொற்கள் பலவற்றைத் தமது படைப்புக்கள் வாயிலாக பாதுகாத்தும் உள்ளார் அகஸ்தியர்..

யாழ்ப்பாணப்பேச்சு வழக்கு மட்டுமன்றி இவரால் மலையக மக்களது பேச்சு வழக்கும் முஸ்லிம் மக்களது பேச்சு வழக்கும் கூட சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன.

“பிரசாதம்” என்ற கதை மலையக மக்களின் அவலத்தை மட்டுமன்றி அவர்களது பேச்சுவழக்கையும் சிறப்பாகப் பதிவு செய்கிறது.

‘எங்கிட்டால வர்றீங்க?’ என்று கேட்டாள் ஆத்தா.

‘மடக்கும்பரத் தோட்டத்திலேந்து வரோம்’ என்றாள் மூக்காயி.

‘அம்மாடி. பெறுமாத வயித்துக்காரியாச்சே. அந்தால அக்கம் பக்கமா எடங் கெடைக்கலியா?’

‘ஓழைக்கிறவங்களே லயங்களே அடைஞ்சிட்டிருக்கப்போ, ஓழைச்சுக்க வக்கில்லாத நம்பளுக்கு எடங்கெடைக்குங்களா?’

‘ஆடு வாசல் கட்டிக்க வேணும்’னா மொதல்ல தமக்கின்னு ஒரு துண்டு நிலம் வோணும். இல்லேன்னா, சாமியாட்டம் எல்லாம் ஒண்ணென்னு நெனச்சு, அம்புடுற எடத்திலே குந்திக்க வேண்டியதுதான். அதுதான் நாம்பளும் சாமி குடிகொண்டாப்பல அவகூட எடம் புடிச்சிட்டோம்’

இதேபோல் “கோபுரங்கள் சரிகின்றன” கதையிலும் மலையகப் பேச்சுவழக்கை மிகச்சிறப்பாகவே பயன்படுத்தியுள்ளார் அகஸ்தியர்.

இலங்கையில் இஸ்லாமியரின் பேச்சுத்தமிழ் எப்பொழுதும் தனித்துவமானதாக இருக்கும் . அவர்களின் தமிழையும் இயன்றவரை

திருத்தமாகக் கையாண்டுள்ளார் அகஸ்தியர் .

‘தாரு ஆட்டில? கதவைப் பூட்டிக்கிட்டிருக்கீங்கலே, எந்திரிச்சு வெளியே வாங்கலேன்?’

பாத்திமாதான் வந்து கரிக்கிறாள். காலங் காத்தால வேறு யார் இப்படி வருவது?

‘நான் கூப்புட்டுக்கிட்டே இருக்கேன். ஓத்தரும் பேசாம அப்புடியே அமுங்கிப் பேயித்திருக்கீங்கலே. அது என்னில தாண்டியம்மா குத்தம்...நான் சும்மா இரிக்கிய ஏலாம எண்ணிக் குடுத்துப்போட்டு இப்ப நாயா அலஞ்சு திரியிறனல்ல..? ஆடு தேடியாந்து கூப்பிட்டாக்கா வந்து ஏனென்னும் கேட்கிறதாக் காங்கலியே? ஏய், தாரு ஆட்டில, எந்திரிக்க வெளியால வாங்கலேன்...

ஏன். ‘அதெ’ இன்னும் கொண்ணாந்து குடுக்காம இரிக்கீங்க, எத்தனை தரமா அதுக்காவ நடக்கிறது?’

‘வரோணாம் ராத்தா, நான் கொண்ணாந்து ‘அதே’ தர்றன்’

‘ அ .. பேச்சை நம்;பிக்கிட்டுப் போறன். கொண்ணாந்து தரேல்லான்னாக்கா, பொறவு ... சள்ளு கிள்ளு வைச்சிராதை’

1986 ஆம் ஆண்டில் அகஸ்தியர் பிரான்சு நாட்டுக்குப் புலம்பெயர்ந்தார். அக்காலத்தில் அவர் எழுதிய கதைகளில் யாழ்ப்பாணத்தின் பொது வழக்கையே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தியுள்ளார். புலம்பெயர்ந்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் குறிப்பிட்ட பகுதியைச் சார்ந்தவர் என்றில்லாது எல்லாப்பகுதியினரையும் பிரதிபலிப்பவர்களாக இருந்தமை இதற்குக் காரணமாக

இருந்திருக்கலாம்.

‘இவன் மட்டில் பேசிப் பயனில்லை’ என்று ரவியும் கதையை மாற்றினான்.

‘மேசையில் கடிதம் வைச்சன். நீ எடுத்துப் பாக்கேலப் போல.’

பாவி கேட்டதே இவனுக்குச் ‘சுருக்’ கென்று தைத்தது.

‘கவரில் உன்ர பேரல்லோ இருந்தது?’

‘உடைச்ச கவர்தானே, பார்த்திருக்கலாம்’

“எண்டாலும் ஓராளினர் போல வாற கடிதம் இன்னொராள் பாக்கப் படாதுதானே?”

“அதுவும் சரிதான்”

கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்த கையோடு ரவி ‘பாதம்’ பக்கம் போக, இவன் இருந்த வாகில் படித்துவிட்டுச் சிரித்தவனாக வலு ‘குஷி’ யாகத் துள்ளி எழுந்தான்.

“ரவி ஒரு ‘குட் நியூஸ்’

‘என்னது?’ என்று கேட்க முதலே சுரேஷ் சொன்னான்

‘இலங்கையில் இப்ப சரியான பிரச்சினையாம் ரண்டு பகுதியாலயும் குடுபட்டு நாள் வீதம் அம்பது அறுவதெண்டு சனம் சாகுதாம். யாழ்ப்பாணத் துக்குப் பெரிய அழிவு வரப்போகுதாம். அதுக்கிடையில் மூத்த மாமா தங்கச்சிவைய ‘ஏஜென்சி’ மூலம் ஜேமர்மனிக்கு அனுப்பிப் போட்டார்’

ரவி ‘நமட்டி’ச் சிரித்தான்.

‘உதே ‘குட்நியூஸ்’. சனங்கள் சாகிறதும் உனக்குக் ‘குட்நியூஸ்’ என்ன’

‘நான் அதைச் சொல்லேல’

‘பின்ன, எதைச் சொன்னி?’

‘தங்கச்சியவே பிரான்சுக்கு வாற சங்கதிய முக்கியப் படுத்தாமல் ‘பாவம், அப்பாவிச் சனங்கள்தான் வீணாகச் சாகு துகளெண்டு சொல்லி ரவியை மெல்லமா அணைச்சிருக்கலாம் பறவாயில்லை. அதுகள் வந்து சேரும்ட்டும் ஒண்டும் பறையாமல் இருந்திட்டு பேந்து பாப்பம்’

அகஸ்தியரின் படைப்புக்களை முழுமையாக ஆய்வு செய்யாது அவரது சில சிறுகதைகளை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.. அவரது முழுமையான படைப்புக்களை விரிவாக ஆய்வு செய்வதற்கான முன்னோட்டக் கட்டுரையாகவே இதனைக் கொள்ளவேண்டும்.

சீத்துவக்கேடு

எஸ் அகஸ்தியர்

“உவ அஞ்சாறு பெட்டையள அடுக்கடுக்காப் பெத்துப்போட்டாவாக்கும் அதுதான் ‘வெப்பியா’ ரத்தில பெருமையடிக்கிறா. அந்தக் காலத்திலேயே ‘அஞ்சு பிள்ளையளைப் பெத்தா அரசனும் ஆண்டியாவா’னென்று இன்னும் மொருதன் பாடியிருக்கிறான். இந்தக் காலத்தில் எப்படியிருக்கும்.”

‘சீவன் போக முன்னம் பிள்ளையள் வந்து தாயினர் கண்ணில் முழிக்குங்கென்று நான் நம்பேல’

இவள்பாவி என்ன, எடுத்தாப்போல ‘சகுனி’ யாட்டம் சொல்கிறாள்.

‘அது பாவம் மனுசி பெத்ததுகளைக் கடைசியாப் பாத்திட்டுக் கண் மூடவெண்டு கொட்டுக்க சிவனை வைச்சுக்கொண்டு படுற பாட்டைக் கண் குடுத்துப் பாக்கக் கறுமமாக்கிடக்கு’

கள்ளி, மனிசியில உருகுமாப் போல சும்மா சாட்டுக்கு மாய வித்தை காட்டுறாள்.

‘அது சரி, தந்தி எப்ப குடுத்தாக்கும்?’

‘வேளையோட குடுத்திருப்பினம் தானே?’

‘அக்காள், வாய் புளிக்குது, உந்த வெத்திலைத் தட்டத்தை இஞ்சாலையும் ஒருக்கா அரக்கிவிடு’

ஓ, வருத்தம் பாக்கிற சாட்டா, ‘தாக்கற’ இருந்து வெத்திலையும் சப்பிக்கொண்டு வியளம் பறைய வந்திருக்கிறாளுக்கள்.

‘தந்தி குடுத்து ரண்டு நாளாப்போச்சு, இஞ்சால இன்னும் ஒரு மறுமொழியும் வரக்காணன், என்ன சங்கதி?’

‘வயிலசில பேசினாச் சுறுக்கில் கிடைக்குமல்லே’

‘தந்தி என்னெண்டு குடுத்துதுகளோ?’

‘ஆச்சிக்குக் கடுமை உடனே புறப்பட்டு வாருங்கோ’ண்டு தான் அடிச்சவையாம்’

‘ஒரு பிள்ளையளிட்டயிருந்தும் மறுமொழி வரேல்லயாமோ?’

இதேன் இவளவே இதுகளைக் கிண்டிக் கதைச்சு விசேண்டியத்தை ஊட்டுறாளவையோ தெரியல்லே.

‘இல்ல பாவம், தேப்பன் மனுசன் தந்தி குடுத்துப்போட்டுப் பெஞ்சாதிக்குப் பக்கத்திலயிருந்து ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருக்கு’

வேண்டிப்போட்ட வெத்திலை பாக்குச் சமையப் போகுதாக்கும் தேப்பனைத் தின்னியளாட்டம் மனிசனிலையும் பரிவு காட்டிக் கரிசனையாய்ப் பறையிறாவ.

‘தந்தியள் அந்தந்தத் தேசங்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததோ ஆர் கண்டது?’

ஒருத்திக்கு ஒருத்தி கதையில் ‘கோசு’ போகாளுக்கள் போலத் தெரியுது.

‘தெல்லிப்போமில் கதைச்சாலென்ன?’

‘தங்கச்சிமாரே, உங்களைக் கும்பிட்டுக் கேக்கிறன். உந்த வாயளை எப்பனுக்கு அடக்கிக்கொண்டு அலட்டாமல் சும்மா கிடவுங்கோ.

புண்ணியவதி, விடாதையன், உவளவேயினர் ‘குலு குலுப்பை’ய அப்பிடி அடக்கி வையன்.

‘வருத்தக்காற மனிசிக்கு ஏதும் பணிவிடை செய்ய வந்தனீங்களோ, உங்கட சலிப்புத் தீர்க்க வந்தனீங்களோ?’

நாச்சியார், நல்ல ‘நறு விசா’க் கேட்டுக் கிழிக்கிறார் அச்சா.

‘டியே, பொறுங்கோடியாத்தை பிள்ளையளக் காணற ஏக்கத்தில மனிசி புழுவாத் துடிச்சுப் பதகளிக்குது. உங்கட ‘விடுப்பு’க் கதைகளால பொடியள் வர முந்தியே மனிசி போயிடும். எப்பன் மெல்லமாப் பறையுங்கோவன்’

இதேன் உவள் பாவி இதுக்க ‘சமன்’ படுத்திறாள்! என்ன சம்பந்தஞ் செய்ய வந்தவளே?

மூத்த பொடியன் எந்த நாட்டிலயாக்கும்?’

பங்க பார் பேந்தும் துவங்கியிட்டாளவ. இவளவே சரக்குக் கண்ட இடத்திலே பிள்ளை பெறுவாளுக்கள் போலக் கிடக்கு.

‘பொடியன் யேமனியில கப்பல்ல வேலை செய்யுதாம்’

ராப்போலாப் படிச்சுப் பாஸ் பண்ணிப் போட்டு, கப்பல் வேலை செய்யிறது ‘இங்கிஷை’யெண்டு மற்றவைக்கு நசுக்கினாமல் புட்டுக் காட்டுகிற கெட்டித்தனம், அப்புக்காத்துமாரை விட எங்கட ஊர்ப்;பெண்டுகளுக்குத்தான் இருக்கு

‘நடுவிலான் எந்த நாட்டுல?’

‘லண்டன் சீமையில் இஞ்சினியருக்குப் படிச்சுப்போட்டு ‘அங்க ஏதோ பெரிய வேலையில் கொளுவியிட்டானாம்’

‘அப்ப இளையவன்?’

‘படிச்சிட்டு வேலையளுக்கு எழுதடாவெண்டு எழுதிப் போட்டு களைச்சுப்போய் கடைசியா இந்தப் பொடியும் வெளிநாட்டுக்குப் போட்டானாம்’

பெத்தவள் புண்ணியவதி ஆனா, இவளவைக்குப் பொறாமை பிடிச்சிட்டுது. இவளவே ஒருக்காலும் உருப்படாளாவை...

எடிய புள்ள, வெத்திலைத் தட்டத்துக்க நாற்பாக்கிருந்தா ஒரு கடி புளவு தாண்

இவளவேக்குக் கதை கண்ட இடம் கைலாசம், அஞ்ச நிமிட்டில ஒரு சேனை வெத்தில சமைஞ்சபோச்சு.

‘அது கிடக்க, மோளக்காறி எந்த நாட்டிலயாக்கும்?’

‘பொடிச்சி சிங்கப்பூரில்’

‘அது பெட்டையும் கல்யாணம் முடிச்ச கையோட சங்கப்பூருக்குப் போட்டுது’

‘ஓ பின்ன, கட்டின மாப்பிளை விடுறானே? குட்டிக் கொண்டு போட்டான்’

‘பெட்டைக்கும் தந்தி குடுத்திருப்பினம் தானே?’

‘ஓ, குடுத்திட்டினம். ஆனா, பொடிச்சி பெறுமாதம் எக்கணம் பயணம் கியணம் வைக்க ஏலுதோ?’

‘என்ன, இந்தச் சுறுக்காயோ?’

‘அது சில பெண்களினர் தேகவாசி தொட்டால் போதும் உடனே பத்தியிடும்’

‘தேகவாசியோ ஊர் வாசியோ யார் கண்டது?’

‘உதேன் ‘தக்கு’ வைச்சுப் பேசுறானுகள்? ‘சொடுகு’ பொறுக்காட்டி உவளவேக்குப் ‘பொச்சம்’ அடங்காது.

‘பெட்டை எங்க இருந்தாலும் ஏதோ விக்கினமில்லாமல் சுவமாப் பெத்து, தாய் வேற புள்ள வேறயா வந்தாக் காணும்’

‘இப்ப மோளக்காறிய நினைச்சுத்தான் மனிசி ஆகத் தவிச்சுத் துடிக்குது’

பெண்ணாப் பிறந்தவளுக்குத்தானே பெண்ணாப் பிறந்த பிள்ளையளினர் அருமை தெரியும். ஆணாப் பிறந்தவன் சேறு கண்ட இடத்தில் மிதிச்சு, தண்ணி கண்ட இடத்தில் கழுவுற சாதி தானே? தந்தி கண்டதும் பொடிச்சியை அவன் பொடியல்லோ கூட்டிவந்து விட்டிருக்கவேணும்.

எப்படியோ பெத்தவளுக்குப் பொம்புளப் புள்ளயளிலதானே கரிசனை இருக்கும்?’

‘ஓ, பின்ன என்ன பெத்தவளுக்கு பெட்டைக் குஞ்சுகளாலதானே ஆத்தி’

‘ஆயிரம் ஆம்புளையளிருந்தென்ன... வீட்டில ஒரு பொம்புளைக்கு ஈடாகுமே! இப்ப அந்தப் பெட்டைக்குஞ்ச நிண்டால் பெத்தவளினர் ஆத்துமக்கொதி எப்பனாவது தணியும்’

உவ அஞ்சாறு பெட்டையள அடுக்கடுகாப் பெத்துப் போட்டாவாக்கும். அதுதான் ‘வெப்பியார’த்தில பெருமையடிக்கிறா. அந்தக் காலத்திலேயே ‘அஞ்ச பிள்ளைப் பெத்தா அரசனும் ஆண்டியாவா’னெண்டு இன்னு மொருதன் பாடியிருக்கிறான். இந்தக் காலத்தில எப்படியிருக்கும்?

பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு ஆம்புளப் புள்ளையள் பிறதேசம் போட்டினம். பெத்தவள் விழுந்து கிடந்து தவிக்கேக்க தண்ணிச் சொட்டுக் குடுக்க வீட்டில பிள்ளையளில்ல’

‘ஆமோ, ஆரும் பொருள் பண்டந்தேடி வசதியாச் சீவிக்க விரும்புறது புழையோ? டியே, இந்த உலகத்தில பணத்துக்கு ஆசைப்படாதவே ஆர் இருக்கினம்?’

ராசாத்தி, விடாத புடியடி செப்பமான கேள்விதான் உன்ர வாய்க்குச் சீனி போடவேணும். சரிதானே, பணத்துக்கு ஆசைப்படாதவே ஆர் இருக்கினம்.

‘பின்ன என்ன, இஞ்ச உழைச்ச நேர் சீராச் சீவிக்க ஏலுமெண்டால், தங்கமான பொடியலெல்லாம் சோனாவாரியாக அள்ளப்பட்டுக்கொண்டு பிறந்த நாட்டை விட்டு ஏன் புறதேசங்களுக்கு ஓடுதுகள்?’

பொறுப்பாய்த்தான் கேட்டிருக்கிறாள். ‘வகை’ சொல்லவே முழிசிக் கொண்டிருக்கினம்.

‘அப்ப அது ஆற்ற சீத்துவக்கேடு?’

எங்க, இதுக்கு மறுமொழி சொல்லுங்கோ பாப்பம்? ஓ... உது ஆற்ற சீத்துவப்புழை?

‘உதுகளைப் பற்றிப் பறையாமல் மூடி மறைச்சுக் கொண்டு அமசடக்கமா இருக்கிறதால தான் நெடுகலும் இந்தச் சில்லெடுப்பு’

‘இப்ப பாக்கிறியள்தானே... பத்து மாதம் சுமந்து நொந்து பெத்து வளத்துச் சீராட்டித் தாலாட்டி ஆளாக்கியவள் படுக்கையில் விழுந்திட்டாள். பெத்த பிள்ளையள் தாயினர் ஆவத்துச் சம்பத்துக்கு உதவ அருகில் இல்ல. இதுவும் ஒரு சீவியமே?’

‘இது ஆற்ற சீத்துவக்கேடு?’

‘நீ என்ன சொல்றாய் பிள்ளையளினர் சீத்துவக்கேடே’

‘ஏன் அது பாவங்களில பழி போடுவான்?’

‘பின்ன, நொந்ததுகளினர் பிழையே?’

‘ஏன், அவேயப் பெத்து வளத்து ஆளாக்கிவிட்ட படியாலோ?’

‘அப்ப ஆற்ற குற்றம்?’

‘எல்லாம் உடையான் மூப்பு. அதுதான் சங்கதி’

‘இது போலத்தான் எக்கணம் புறந்த நாட்டுக்கு ஆவத்துச் சம்பத்து வந்தாலும், ஆபத்துக்குதவ ஆமான ஆக்களிடுக்காயினம்’

‘சரியாச் சொல்லிப்போட்டாய். இப்ப பெத்த தாய்க்கு நடக்குறதுதான் நாளைக்குப் புறந்த நாட்டுக்கும் கட்டாயம் நடக்கும்’

உண்ணான, நீதான் தீர்க்க தரிசியாட்டம்சரியாய்ச் சொல்றாய். ஆனா, ஆரும் கேட்பாரில்லை.

‘நாச்சிமாரே, நீங்கள் வருத்தக்காற மனுசியைப் பாக்க வந்தனீங்களோ, உடையார் மணியகாறனைப்பற்றிப் பறைய வந்தனீங்களோ?’

‘பாத்தியளே உள்ளதைச் சொன்னால் உங்களுக்கு உடம்பெல்லாம் நோகுது நோணாக்கள், நோகாமல் பிள்ளைப் பெறப்பாக்கிறியளே?’

சீதேவி, கரிநாக்கிச்சியாட்டம் வாய் திறந்து அச்சாக்கேள்வி கேட்டிருக்கிறாள். கலகம் வந்தால்தானே நாயம் புறக்கும்.

‘ஆச்சி என்னைத் தெரியுதே!’

‘ம்?’

மனுசி பிள்ளையளைக் கண்ணில முழிக்கத் தவிக்குது இதுக்கள்ள பாக்க வாறவே அலட்டி அரியண்டப்படுத்துகினம்;

‘இஞ்ச பாருங்கோ எங்களைத் தெரியுதோண்’

‘ம் கூ’

;நான் உங்கட மூத்த மோனோட ஒண்டாப்படிச்சிட்டு இடையில் விட்டிட்டுத் தோட்டஞ் செய்து போட்டு வெளிநாட்டுக்குப் போய் வந்தனான். இப்ப ‘லொறி’ எடுத்து ஓடுறன். மோன் வெளிநாட்டிலயிருந்து அனுப்பின ‘பார்சல்’களை ஒரு நாள் லொறியில் கொண்டு வந்து தந்தன் நினைவிடுக்கே?

‘ஓ...’

இவர் பொருள் பண்ட ஆசைய மூட்டுறார். மனிசி

பிள்ளைப் பாசத்தில் கிடந்து தவண்டையடிக்குது.

‘இவவை ஆரெண்டு பாக்கிறியளாக்கும். இவ என்ர அவவினர்ர தங்கைக்காறி உங்கட மோனோட ஒண்டாப் படிச்சவ அதுதான் உங்களைப் பாக்க வந்தவ’

‘ ஆ...’

இவருக்கு என்ன எடுப்பு? பெஞ்சாதிய விட்டிட்டு அவவினர்ர தங்கச்சிக்காறிய ஏன் கூட்டித் திரிவான்? உவனை ஏன் குறை சொல்லுவான் உவவுக்கு என்ன அரிப்பு -?

‘ஆச்சி இஞ்ச ஒருக்காப் பாரணை’

‘அங் ?’

எப்படியெண்டாலும் பொம்புளப் புள்ள வாய் துறந்தால் கிளி பேசுற மாதிரிக் கனிவு, மனுசி பொடிச்சிய ஆவலோடு பாக்குது.

‘ஆச்சிக்கு என்ன செய்யுது?’

‘ம்...’

‘சுடுதண்ணப் போத்தலுக்க ‘நெஸ்ட மோல்ட்’ கரைச்சுக்கொண்டு வந்தனான். எப்பன் குடிக்கிறீங்களே?’

‘ம்...ம்கூ’

‘அப்ப ஆச்சிக்கு என்ன வேணும்?’

‘ம்...புள்..~’

புள்ளயளக் கண்ணில முழிக்க வேணுமெண்டு மனிசி அவலோட வாய்க்குள்ள அருக்கூட்டிச் சொல்லுதெண்டு தெரிஞ்சும், அவே இதைக் கவனிக்கிற நிலையில் இல்லை.

‘ஆச்சி இஞ்ச பாத்தியளே உங்கட மோளினர் கலியாணப் போட்டோவை..’

‘அங்... இஞ்...’

சந்தோஷத்தில் சடாரென்று விரிஞ்ச ஆச்சியினர் முகம், பிறகு சுருங்குது... கண் கலங்குது.. கண்ணீர் பொசிஞ்சு கடைக்கண்ணால வழியுது. வந்தவேக்கு ஏன் உந்த விசுப்புளுத்திக் கதையள்...?

‘மக்கள் வருவினம், கண்கலங்காதையண பங்க பாரண மக்கள் அனுப்பின கார், ரேடியோ, ரெலிவிஷன், சீலை, சூட்டகேஸ் எல்லாம் ஆச்சிக்குத்தானே?’

உதுகளை என்ன சவத்துக்கு? ‘ஆபத்துக்குதவாப்பிள்ளை அரும்பசிகுதவா அன்ன’மெண்டு இன்னும் மொரு ஊரவன் பாடின கணக்கா, மனிசிக்கு இப்ப பிள்ளையளல்லோ தேவை. அதுக்கு ஏதும் அடுக்குப் பண்ணாமல், உப்பிடி விண்ணாணங் கொத்தினா, அதிற்ற ஆத்துமக்கொதி தணியுமே..?

‘ஆச்சி, என்னென்ன விதங்களில் சாமான்கள் அனுப்பியிருக்கின்றமெண்டு பாத்தியளே! எல்லாம் ஆச்சிக்குத்தானே?’

‘மக்காள், கவ்வைக்குவாததுகளைக் காட்டி என்ற அவவின்ர சீவனை மாய்க்காதையுங்கோ...? அவ உதுகளை எப்பவோ ஆண்டனுபவிச்சவ அவவில உருக்கமெண்டா அவவைக் காப்பாத்த விரும்பினா அவவின்ரை விருப்பத்தை நிவேத்த ஏதும் தேவையான அலுவல் பாருங்கோ. உங்களால ஏலாட்டி அவவுக்கு தேவையில்லாத பண்டங்களைக் காட்டி அலட்டாமல் கிடவுங்கோ...’

மனுசன் மனசு பொறுக்காமல் இப்பதான் வாய் திறந்து உவேயின்ர ‘பவுசு’களை அப்பு செம்மையாகப் புட்டுக் காட்டிப் போட்டார். இப்பதான் அவேக்கு சங்கதி ஓடி வெளிக்குது.

‘தந்தி...தந்தி’

‘விடியப்புறம் காகம் கத்தேக்கயே, ‘இண்டைக்குப் பிள்ளையள் வருமெண்டு நான் சொல்ல, நீங்கள் காதில விழுத்தேல இப்ப பாத்தியளே நான் வாயோச்சமாய்ச் சொன்ன மாதிரித் தந்தி வந்திருக்கு’

‘என்ன புள்ளயள் வருகுதெண்டு தந்தி வந்திட்டுதே?’

‘அ ஆச்சி தந்தி வந்திருக்கண...’

‘ம்.....’

‘புறப்பட்டு வாறதெண்டு பிள்ளையள் மறுமொழி வரக்காட்டியிருக்கினமாக்கும்’

‘அங்.....ம்.....ம்...’

ஆச்சி அந்தரப்படுறா. முகந் திரும்பிக் கண் முழிக்கறா: தந்திக் கடுதாசியில தான் கண் விழுக்குது.

‘தந்தியப் புரியனிட்டக் குடுங்கோ. மனிசன் பாத்துச் சொன்னால்தான் அவவுக்கு எப்பன் ‘ஆத்தி’யாயிருக்கும்’

பெத்த வயிறு பூரித்த ஆச்சி புரிசனையே உத்துப் பாக்கிறா. இனி ஆச்சிக்கு என்ன குறை? பிள்ளையள் வரப்போகுதுகள் வருத்தம் பறக்கும்.

‘மோன, எனக்குக் கை காலெல்லாம் நடுங்குது. சுறுக்கா உடைச்சுப் பாத்துச் சொல்லுங்கோ’

ஆச்சி பாயில கிடந்தபடி, அப்பு அமபலோதிப்பட்டுக் கொண்டு தந்தி உடைக்கிற பொடியன்ர வாயையே அணில் ஏறவிட்ட நாயாட்டம் ஆக்கள் பாக்கினம். பொடியனுக்கு இங்கிலீசு வாசிக்கத் தெரியாதாக்கும். வேற ஒரு களிசான்காறப் பொடியனிட்ட குடுக்கிறான்.

‘தம்பி தந்தி என்னவாம்?’

தந்தி வாசிச்ச பொடியன் மலாரிட்டு விறைச்சாப்போல சலிச்சக் கொண்டுபோய் களிசானோட நிலத்தில் குந்தியிட்டான். அப்புவினர் நெஞ்சு ஓணான் குஞ்சாட்டம் பதறுது... முகத்தில் துக்குறி படருது ஆமை மூசுற மாதிரி விலா ஏவப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஆகாசத்தைப் பாக்கிறார். விலாச் சீப்பு ஏவி இறங்குது. கை எடுத்துக் கூப்பிப் பரதவிக்கிறார்.

கதிர்காமம் - செல்வச்சந்திக் கோயில்களுக்கு ‘நேத்தி’ வைக்கிறார் போலத் தெரியுது.

பெண் புரகுகள், குஞ்சு குருமன்கள் ஓடி ஆடி அந்தரப்படுதுகள்.

‘மோன தந்தி என்ன சொல்லுது?’

பொடியன் கூட்டத்தில் நிற்கிற பெண்டுகளைப் பார்த்து அழுமாப்போல சொல்றான்:

‘ஆச்சிக்குப் பொசிப்பில்லை பிள்ளையள் பாவங்கள், அதுகள் என்ன செய்யும்? திரும்பிவர ஏலாமல் கிடந்து அந்தரப்படுகுதுகள்?’

ம்ங் ... அம்...ம் அம்ங்கோ...’

‘... ஆச்சி அய்யோ அது பாவத்தினர் பெத்த வயிறு பதறுதே விலா எலும்புகள் குடைஞ்சு விரியுதே கண்முழி பிரளுதே...’

‘ஆ மூச்சுத் திணறுதே சேடம் இழுக்குதனே!’

‘தம்பியவ, உதில ஓடிப்பொய் பரியாரி சுப்பறுமணியத்தை ஒருக்காக் கூட்டியாருங்கோ’

‘கொம்பங் கல்லுங் உரைச்சக் கொடுத்தால் சேடம் நிண்டாலும் நிற்கும் சுறுக்காப் போங்கோ’

‘அ... கண் மேல சொருகுதடி அய்யோ எங்கட ஆச்சி எணைய் ...!’

‘ஆ கொள்ளையுல போவாரே, என்னுமடி விடுப்புப் பாக்கிறயள். இஞ்சால விடுங்கோடி கண் பொத்துங்கோடி’

‘அ அங்...அங்க்... அய்யோ என்ற ராசாத்தி எல்லாரையும் தவிக்க வைச்சு, என்னையும் தனிய விட்டுப் போறியோண... என் பத்தினியே... நீயில்லாமல் நான் ஒரு கண்மும் தரீயேனனே என்னையும் உன்னோட கூட்டிக்கொண்டு போண ராசாத்தி...’

மனிசன் பெஞ்சாதியின்ர கால்மாட்டில நெடுஞ்சாணையா அடியுண்டு விழுந்து கிடந்து கதறி அழுக்குது. அதினர் கோலத்தைப் பாக்கப் பெரிய கறுமமாக் கிடக்கு. எக்கணம் மனிசியோட மனுசனும் போயிரும்போல தெரியுது. இப்பவே மனிசன்ர அரைவாசி வாணால் போட்டுது.

‘யே...மனிசன் எக்கணம் சாகப் போகுது. அது பாவத்தைக் கைத்தாவாத் தூக்கி முத்தத்துக்கு கொண்டு வாருங்கோ’

ஆ... அப்பு ணேய் உலகத்தில ஆரண சாகிறேல்ல? கொஞ்சம் ஆறியிரணயப்பு...’

‘அப்பு ணேய்... அப்பு...’

‘ஆருமத்த பாவியப் போல் - அப்பு இப்ப அந்தரிச்சுப் போனியோண ...?’

‘தேசம் விட்டுப் போன மக்கள் - ஆச்சியினர் ஆசைமுகம் பாக்கவில்லே...’

‘ஆச்சியினர் செல்வங்கள் - கடைசி மட்டும்

ஆவலோடு பாத்திருந்தாய்...’

‘தேகம் பதறியல்லோ - ஆச்சியுந்தன்

ஆவி பிரிஞ்சுதனே’

‘பெத்ததுகளைப் பிரிச்சு - பெரும்பவுசாய்

பிறதேசம் போக வைச்ச’

‘மெத்தப் படிச்சவகள் - ஆகொடிய

மோசஞ்செய்து போட்டினமே’

‘ணேய் அப்பு. ஆச்சியினர் அத்திரட்டியும் முடிஞ்சிட்டிட்டு, ஒண்டும் தின்னாமல் குடியாமலிருந்தாப் போல போனவ வரப் போறாவே? இந்த உலகத்தில பிறக்கிறவே எப்பிடியும் ஒரு நாள் இறக்கிறதுதானே! அவ சாகேக்க பெத்த பிள்ளையள் இல்லையெண்டு நாங்கள் என்னத்தால குறைய விட்டனாங்கள். அவவினர் கருமத்தையும் வடிவா ஒப்பேத்தி எல்லாம் நீரோசையா முடிச்சனாங்கள் தானே? நாலு பேர் குறை சொல்லாமல் சகலதுஞ் செய்தும் நாங்கள் பிறத்தியெண்டு தானே தண்ணி வென்னி குடிக்கவும் ‘ஒஞ்சிச்சு’ வயிறெக்கிக் கொண்டிருக்கிறியள்?’

அகத்தி ஆயிரங்காய் காய்ச்சாலும் பிறத்தியே பிறத்திதானே? உவே எப்பிடி நாக்கு வளைச்சாலும் மனிசியினர் செத்தவீட்டுச் சிலவு மனிசன் மனிசியினர் சொத்துப் பத்தில தானே நடந்தது? வழித் தேங்காய்த் தெருப்பிள்ளையாருக்கு அடிச்ச கணக்கா இருக்கு. உவேயினர் கதை காரியம்.

‘அப்புணேய், உப்பிடியே கிடந்து எங்கள் மனவருத்தப் படுத்தாமல் எழும்பி வந்து ஒரு அவிழ் சோத்துப் பருக்கையெண்டாலும் தின்னண’

‘மோன, உங்களைக் கும்புட்டன் என்னை இப்ப தொந்தரவு செய்யாதையுங்கோ, மேலைக்குப் பாப்பம்’

‘உப்பிடத்தான் நெடுகலும் சொல்லுறியள். நீங்க உப்பிட அன்னந்தண்ணியில்லாமலிருந்து அழுந்தேக்க, உங்கட பிள்ளையள் வந்து பாத்தால் ஆரைப் பழி சொல்லுங்கள். எங்களைத்தானே?’

பெத்த தாய்க்கில்லாத பிள்ளையள், தேப்பனைத் தலையில தூக்கி வைக்கப் போகுதுகளே? தாயைத் தின்னியள் இனிமேல் தேப்பனைத் தின்னயளா அந்தரிக்கட்டன்.

‘அப்பு, எழும்பி வந்து ஒரு கவளமெண்டாலும் தின்னண’

‘மக்காள், இப்ப நீங்கள் போய்த் தின்னுங்கோ. வேணுமெண்டால் நான் பிறகு பொறுத்துத் தின்றன்’

அப்புவினர் அழுங்குப்பிடி, அவற்ற வயித்துக் கொதியால இளகிப்போச்சு, அதை இவளவ - இவனவே கவனிச்சுப் போட்டானவ.

‘அப்பிடியெண்டா நீங்களும் சாப்பிடமட்டும் இண்டயதுவக்கம் நாங்களும் பிள்ளையளும் பட்டினி கிடக்கப் போறம்.

‘மோன, எனக்காக ஏன் பிள்ளையளப் பட்டினி போடுவான்?’

‘நீங்கள் சாப்பிடாட்டி அதுகளும் தின்னாதுகளாம்’

அப்பு கடுவலாக யோசிக்கிறார், பெருமூச்சு விடுகிறார். அவே குசாலாகப் பாக்கினம்.

‘அப்படியே ! ...ம் பின்ன எப்பன் பருக்கையைத் தா மோன்’

‘ணைய் அப்பு அங்க பாரண, உங்கட மக்கள் நாலு பேரும் ‘ஓக்கம்’ காரால றங்கி வருகினம்’

‘ஆ நான் பெத்த என் மக்காள்..’

‘அய்யோ எங்கட அப்பு எங்களைப் பெத்த தெய்வத்தினர் கண்ணில முழிக்காமல் விட்ட கறுமக்காறரணே’

அப்புவின்ர தேகம் உசும்பேல அவற்ற வாணால் போட்டுது. அழ ஏலாமல் தவிக்கிறார். பிள்ளையளைக் கட்டிப் பிடிச்சபடியே கிடக்கிறார். மோள் பெட்டை தூணோட, சுவரோட தலை தலை யெண்டடிச்சு மோதுது. அயலட்டைச் சனங்கள் ஓடி வருகினம். பெண்டுகள் கூவாக் குளங்கரையெண்டு விழுந்தடிச்சு ஆத்துப் பறந்து ஓடி வருகுதுகள்....

‘ஆ... செல்வங்களே வந்து சேந்திட்டியளே ?’

‘பாசமும் பாக்கவல்லோ - ஆச்சியவ

தேசமெல்லாம் தூது விட்டா’

‘ஆவி பிரியுமட்டும் செல்வங்களை

ஆவலோடு பார்த்திருந்தா’

பெண்டுகள் மாரடிச்சு அழுகிற விறுத்தத்தைப் பார்த்தால், ஆச்சி இப்பதான் மோசம் போனவ போலத் தோணுது.

‘நாச்சியாரவே ஒப்பாரி வைச்ச அழுத்து காணும். இனி எப்பன் ஓஞ்சிருங்கோ. வந்த பிள்ளையள் அந்தரிச்சுத் துடிக்குதுகள். அதுகளை எப்பனுக்கு ஆசறுதி’யா இருக்க விடுங்கோ’

ஆச்சியின்ர செத்தவீட்டுக் கருமங்களை முடிச்சு ஓடியாடி அலுவல் பார்த்த பெடி பெட்டையள் சொன்னோடன, பெண்டுகள் ஒப்புச் சொல்லி அழுகிறதை நிப்பாட்டியிட்டினம். வந்து நிண்ட அயலட்டைச் சனங்கள் ‘எங்களுக்கேன் இந்த வில்லங்க’மெண்டு நினைச்சு, அந்தடியால அவருக்கவர் விலகிப் போறதை, அப்பு தவிச்ச முகத்தோட பாக்கிறார். கொஞ்ச நேரத்தால் பிள்ளையள் தேப்பனோட ஏதோ ‘குச குச’த்துப் பறையேக்க, கருமாதிகள் செய்த அந்தப் பெட்டை

பொடியளுக்கு விசேண்டியமாக் கிடக்கு.

‘பெத்த தாயினர் கண்ணிலும் முழிக்காமலிருந்துபோட்டு, இப்ப சொத்துப் பத்துக்களை.... பங்கு போடவல்லே வந்திருக்கினம்’

அடிச்சாப்போல இது பிள்ளையளினர் காதில விழுந்தது.

‘உதென்ன உங்கட எடுப்பான கதைகள்? எங்கட அப்பு ஆச்சியின்ர சொத்துக்களை நாங்கள் பங்கு போடுவம் விடுவம். நீங்கள் புறத்தியார், அதுகளில தலையிட்டுக் கதைக்க உங்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கு?’

‘அ....அப்படியும் ஆணவமோ? மனிசி சாகுமட்டும் நாங்கள் பாத்து மேச்சவிட? எங்கேயோ கிடந்துபோட்டு ‘உரிமை’ கொண்டாட வெளிக்கிட்டிட்டியளே? மரியாதையா இப்பவே வெளிக்கிடுங்கோ இல்லாட்டி, அதில எக்கணம் ‘மேடர்’ தான் நடக்கும். ஓ சொல்லப்போட்டன்’

தேப்பனும் பிள்ளையளும் மலாரடிச்சு விறைச்சுப் போய் நிக்குதுகள் அதுகளினர் கையும் ஓடுதில்லை, காலம் ஓடுதில்லை. அதுகளுக்கு இவங்கட ‘பிளான்’ ஒண்டுமாப் பிடிபடேல்ல என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியாமல் தாயத்தினனிப் பிள்ளையள் தேப்பனைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டு விம்முதுகள். இவங்கள் அமெரிக்கக் காண்டா முறுகமாட்டம் தேப்பனையும் பிள்ளையளையும் வெருட்டுமாப்போல முறைச்சுப் பாக்கிறாங்கள்....

‘உதவி செய்தால் உரிமை கொண்டாட வேணுமெண்டு எந்தச் சட்டத்தில இருக்கு?’

பிள்ளைகள் ஒரு சாவாய்க் கேக்கினம்; சங்கதி வில்லங்கத்தில வரும்போல கிடக்கு. பறப்பார் உந்தப் புடியை விடாங்கள் போலத் தெரியுது...

உதவி செய்யிறதே ‘உரிமை’ கொண்டாடத்தான், இதுதான் இப்பத்தையச் சட்டம்’

தேப்பனும் மக்களும் ஓடி முழிக்கினம். பிறத்தியாருக்கு இந்த நீரேத்தம் யாரால வந்தது? எப்படி வந்தது?

தேப்பனும் கோடேறி வழக்காடுற நிலையில் இல்லை. பிள்ளையள் பறிதேசம் போய்விடுவினம். இது ஆற்ற சீத்துவக்கேடு?

இன்னும்தான் ஒருவருகம் சங்கதி புடிபடேல்ல

இது உடையான்ர சீத்துவக்கேடெண்ட சங்கதி இன்னும்தான் சனங்களுக்கு விளங்கேல்ல.

(1982 மல்லிகை)

எஸ். அகஸ்தியர்

29.08.1926 - 08.12.1995

அகஸ்தியர் பற்றி

மாணிக்கவாசகர்.வைத்தியலிங்கம்

அகஸ்தியர் யாழ்ப்பாணம், ஆனைக்கோட்டை என்ற கிராமத்தில் சவரிமுத்து, அன்னம்மாள் ஆகியோருக்கு மூன்றாவது மகனாகப் பிறந்தார். தனது 20வது அகவையில் கவிதை மூலம் எழுத்துலகிற்கு அறிமுகமானார். சுதந்திரனில் எழுதத் தொடங்கியவர் தினகரன், வீரகேசரி, தினபதி, ஈழநாடு, மல்லிகை, சுடர் ஆகிய பத்திரிகைகளில் எழுதினார். எழுத்து, தீபம், கண்ணதாசன், கலைமகள், தாமரை போன்ற தமிழக இதழ்களும் இவரது சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்தன. தாமரை இதழ் 1970 ஆம் ஆண்டில் இவருடைய படத்தை அட்டையில் பிரசுரித்தது

- இருளினுள்ளே (குறும் புதினத் தொகுதி, 1968)
- திருமணத்துக்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள் (புதினம், 1976)
- மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் (புதினம், 1978)
- கோபுரங்கள் சரிகின்றன (குறும் புதினம், 1984)
- எரி நெருப்பில் இடை பாதை இல்லை (புதினம், 1992)
- நரகத்திலிருந்து (குறும் புதினத்தொகுதி, 1994)
- பூந்தான் யோசேப்பு வாழ்க்கை வரலாறு
- மகாகனம் பொருந்திய
- எவளுக்கும் தாயாக
- அகஸ்தியர் பதிவுகள்
- கலை இலக்கியமும் வர்க்க நிலைப்பாடும்
- அகஸ்தியர் கதைகள்

என்று எழுதி தள்ளினார் சிறுகதைகள், குறும் புதினங்கள், புதினங்கள், மேடை நாடகங்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எனப் பல கோணங்களிலும் எழுதியவர். 1986 ஆம் ஆண்டில் புலம் பெயர்ந்து பிரான்சில் வாழ்ந்து வந்தார்.

நவஜோதி

நவஜீவா

நவ ஜெகா

நவ ஜெகனி

என நான்கு பிள்ளைகள் இவருக்கு.

ஈழத்து இலக்கிய ஆக்கத்தின் பாரம்பரியத்தையும் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியைப் பார்க்கும்போது அகஸ்தியரும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதை அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவுள்ளது. வர்க்க பேதமற்ற ஒப்பில்லா சமுதாயத்தைப் படைக்க மனிதப் பெருங்குடி நடாத்தும் போராட்டத்தையும், அதில் தோன்றும் புதிய சமுதாய அமைப்பைப் பிரதிபலிக்கும் சோஷலிஸ்ட்ட யதார்த்த வாதத் தத்துவத்தோடு 1946 ல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தோற்றிவிக்கப்பட்டபோது, தன் இளம் வயதின் கருத்தியல்களை அதில் பிரதிபலிக்கும் நோக்குடன் இணைந்து கொண்டு செயலாற்றினார்.

தமிழிலக்கியப் பரப்பினது பொதுவான பண்புகளையும், பாரம்பரியங்களையும் கையேற்றுத் தமதாக்கிக் கொள்ளவும், நமது மக்களின் வாழ்வோடும், வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளோடும், நமது தேசத்தோடும், தேசப் பிரச்சனைகளோடும் ஒன்றுபட்ட ஈழத்தின் மரபுவழி வரும் எமது தேசிய இலக்கியத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற எழுச்சி, ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பிலே ஒரு வரலாற்றுத் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியது. இந்த இலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்தின் அவசியத்தை உணர்ந்து மானிட நேயத்தை நேசிக்கும் எழுத்தாளராக புடம்போட்டுக் கிளர்ந்தெழுந்த ஒரு இலக்கிவாதிதான் திரு.அகஸ்தியர் ஆவார்.

இலக்கியம் மூலம் தாம் எண்ணித் துணிந்த தேசப்பணியொன்றினைச் செய்வதாகவே அவர் கருதிச் செயற்பட்டார். தனது இறுதி மூச்சு உள்ளவரை உயர்ந்த மனித வர்க்கத்துக்கான இலக்கியம் படைப்பதையே விரும்பினார். தேசிய ஒருமைப்பாடு தமிழ் பேசும் மக்களின் தனித்துவத்தைப் பேண வேண்டும் என்ற நோக்கோடு மண்வாசனை கமழும் பல் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதினார். இதில் முக்கியமான சிறப்பு என்னவெனில் தனது இலக்கியப் படைப்புக்களில் ஈழத்தில் உள்ள பல கிராமங்களின் பேச்சு வழக்கினையும், யாழ்ப்பாண மக்களின் பேச்சு வழக்கினையும், மலையக முஸ்லீம் மக்களின் பேச்சு வழக்கினையும் சுவாரஸ்யத்துடன் எழுதுவதும், இந்தப் பேச்சுத் தமிழுக்குச் சரியான எழுத்துருவம் கொடுத்திருப்பதும் அவரது தனிச்சுவை.

அல்லது அவருக்குக் கிடைத்த ஒரு கொடை என்றும் சொல்லலாம். அதுமட்டுமல்லாது தனது ஆக்க இலக்கியங்களின் கருப்பொருளாக அடக்கப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட, சுரண்டப்பட்ட மக்களின் மீட்சியை சமுதாயப் பார்வையுடனும், பரிசுத்த நேசிப்புடனும் நோக்கினார். அதற்காகவே வாழ்நாள் முழுதும் பேணையைத் தூக்கிய போராளியானார்.

1983 தொடக்கத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பாரதி நூற்றாண்டை கொண்டாடிய வேளையில் தமிழகத்திலிருந்து வருகைதந்திருந்த மூத்த எழுத்தாளர்களும் பாரதி இயல் ஆய்வாளர்களுமான தொ.மு.சி. ரகுநாதன், ராஜம் கிருஷ்ணன், பேராசிரியர் எஸ். இராமகிருஷ்ணன் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் அழைக்கப்பட்டனர்.

யாழ். கொட்டடியில் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை அதிபர் பூபாலசிங்கம் அவர்களின் இல்லத்தில் தமிழக எழுத்தாளர்களுக்கு வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டு, இலக்கிய கலந்துரையாடலும் நடைபெற்றது. இந்த நிகழ்ச்சிக்கு அகஸ்தியர்தான் தலைமை தாங்கினார்.

இலக்கியம் என்பது ஒரு எழுத்தாளன் வாழும் காலகட்டத்தில் அவன் கண்ட சமுதாயத்தின் பன்முகத்தன்மையைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு சரித்திர ஆவணம்.

வாழும் சமுதாயத்தில் சாதி மத இன,நிற வர்க்க பேதங்களால் மக்களுக்கு நடக்கும் கொடுமைகளைக் கவனிக்காமல் அல்லது தெரிந்தும் தெரியாத நடத்துக்கொண்டு ஒரு எழுத்தான் தனது இலக்கியப் படைப்புக்களைச் செய்தால் அவை சமூகம் சாராத-தன்னை அந்தச் சமூகத்துடன் இணைத்துப் பாராத ஒரு படைப்பாளியின் உயிரற்ற வெற்றுப் படைப்பாகத்தானிருக்கும்.

எழுத்தாளன் வாழும் காலங்களில் அன்றைய சமூகத் தாக்கங்கள் இலக்கியத்தைப் படைத்தவரின் தற்போதுள்ள சமூகக் கண்ணோட்டத்தை;தைக் காட்டிக் கொடுத்து விடும்..

இலங்கை எழுத்தாளர்கள் பலர்30முதல் 60ம் ஆண்டுகளில் சமூகத்தின் வேறுபாடுகளால் அடக்கப் பட்டு ஒடுக்கப் பட்ட மக்களைப் பற்றி எழுதினார்கள். அவர்களின் சமுதாய வெளியுலகத் தொடர்பால் கண்ட கொடுமைகளையுணர்ந்த உள்ளுணர்வின் கோபப்பொறிகள்,ஆதங்கங்கள், அதிர்வுகள்,என்பன அவர்களின் படைப்புக்களில் பிரதி பலித்தன.

ஒட்டுமொத்தமான மக்களின் சமத்துவ வாழ்க்கைக்கு வழிதேடியவர்களில் சமயவாதிகள்,அரசியல்வாதிகள் என்று பலர். அவர்களில் தங்கள் வாழ்க்கையையே ஒடுக்கப் பட்ட மக்களின் நிலையை மாற்றும் வித்தில் தங்கள் இலக்கியப் படைப்புக்களைச் செய்தவர்களும்; அடங்குவர்.

தமிழ் இலக்கியம் வளர்ந்த தமிழ்நாட்டில் சாதிக் கொடுமையால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரல் இலக்கியத்தற் கேட்காமலிருந்த கால கட்டத்தில் அவர்களின் துயரைத் தங்கள் படைப்புக்களில் காட்டியவர்கள் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள்.

இன்றும் அவை தொடர்கின்றன

இலங்கையின் முற்போக்குத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமான படைப்பாளிகளில் அகஸ்தியரும் ஒருவர்.

ஆளும் வர்க்கம் எப்படி ஏழை மக்களை வதைக்கிறது. வாட்டுகிறது,மனிதராக மதிக்காமல் இழிவுபடுத்துகிறது என்பதைத் தனது படைப்புக்கள் மூலம் உலகுக்குச் சொன்ன முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் திரு அகஸ்தியரும் சிறப்பானவர் .

இங்கே ஆளும் வர்க்கம் என நான் குறிப்பிடுவது சாதியம் பற்றியது .பதினெட்டு சாதிகளும் அதன் தாக்கங்களும் .நீங்கள் அனைவரும் அறிந்தவர்கள் .எந்த மிகைப் படுத்தலும் இன்றி சிந்தித்து தெளிவு கொள்ளுங்கள்

பெண்ணடிமைத்தனம் ,ஆணாதிக்கம் போன்ற பல விடயங்களை இவர் தனது பேனாக்களில் வடித்தவர்.

‘எரி நெருப்பில் இடைபாதையில்லை’

சுரண்டும் வர்க்கத்தின் எச்ச சொச்சமான,யாழ்ப்பாண சமூக அமைப்பின்,‘தாழ்த்தப்பட்ட’,‘உயர்த்தப்பட்ட’ பிறழ்வுகளை மையப்படுத்தி,அவர் கூற முற்பட்டதை வாசித்து அறிந்து கொள்ளுங்கள்

1959ம் ஆண்டு அகஸ்தியர் எழுதிய ‘எரிநெருப்பில் இடைபாதையில்லை’ என்ற நாவல் அக்கால கட்டத்தில் வடக்கில் நடைமுறையிலிருந்த சாதிக்கொடுமையை மிகவும் சிறந்த முறையில் வெளிப்படுத்திய நாவல்அது .

20ம் நூற்றண்டின் ஆரம்பத்தில்,உயர்சாதியினரால் ‘தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் கல்வியுரிமை மறுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இலங்கையிலுள்ள அத்தனை மக்களுக்கும் கல்வி வசதி பெறவேண்டும் என்ற அரச கொள்கையால் பலர் கல்வியறிவப் பெற்றனர்.

1940ம் ஆண்டுகள் தொடக்கக் கட்டத்தில், மார்க்சிய அரசியல்,இலக்கிய ரீதியாகப் பல முற்போக்குவாதிகள், சாதி மத பேதமற்று,சாதாரண மக்கள் அத்தனைபேரும் இந்தக் கொடிய சாதி முறையைத் தகர்க்கவேண்டும் என்று பாடாய்ப் பாடுபட்டார்கள். யாழ்ப்பாணத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம், தொழிலாளர்கள்,ஏழைமக்கள்

சாதி பாகு பாட்டால் அந்நியமான நேரம் அது .சாதி வெறி நீறு பூத்த தணலாக உள்ளே புகைந்த

நேரம் அதுவே யாகும்.

‘எரிநெருப்பில் இடைபாதையில்லை’ என்கின்ற நாவல் ‘1964ல் இந்நாவலை வெளியிட முனைந்த’ தினகரன்’ பத்திரிகை, நாவலுக்கான முன்னுரையைப் பிரசுரித்ததோடு நிறுத்திக் கொண்டது.

இந்நாவலைப் பிரசுரிக்க மிகவும் சிரமப் படவேண்டியிருந்தது.

இந்நாவல் 1968ம் ஆண்டு ‘ஈழமலர்’ பத்திரிகை நடத்திய அகில இலங்கை நாவல் போட்டியில் விசேட பரிசு பெற்றது.

அதன் பின்தான் வடக்கில் சாதிக்கெதிரான் போராட்டங்களும் கோயிற் பிரவேசப்; வலுப்பெற்றன

இந்நாவலுக்கு அணிந்துரை எழுதிய மலைநாட்டு மன்ற செய்தி நிர்வாக ஆசிரியரான, ரா.மு. நாகலிங்கம் அவர்கள்,

‘வர்ணாசிரமம் என்ற பெயரில் நால்வகைச் சாதி படைத்து, அதன் அடிப்படையில் மனுக்குலத்தைக் கூறுபோட்டது இருக்கு வேதம். வைசியரும் சூத்திரரும். ஊயர்சாதியினர் அல்லர் என்று இருக்கு வேதத்தில் வலிமை சேர்த்தான் கீதையில் (ராஜவித்யா, ராஜகுஹ்யயாகம்) கண்ணன். பிராமணர்கள் உயர்சாதி, (அத் 2-100), சூத்திரனும் வைசியனும் குறைந்தசாதி. அதனால் அவர்களை, ‘தாசன்’, ‘தாசி’ என்றே அழைக்கவேண்டும் என்று (அத் 2-31, 32) கண்ணனுடன் பங்காளிச் சண்டைபோட்டவன் மனு’ என்று விளக்குகிறார்.

அகத்தியர் 360 சிறுகதைகள், 40 குட்டிக் கதைகள், 10 குறுநாவல்கள், 9 நாவல்கள்களை எழுதியிருக்கிறார்.

20 வானொலி நாடகங்கள், நாட்டுக் கூத்து நாடகங்கள், ‘உணர்வூற்றுரவகச் சித்திரம்’ என்ற புதிய இலக்கிய வடிவம்- என்றெல்லாத் எழுதியிருக்கிறார்.

அக்கால கட்டத்தில்; இருபது புனைப் பெயர்களில்; பல பத்திரிகைகளில் எழுதிக் குவித்த ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர்

இவர் ஒரு சாதாரண முற்போக்குத் தமிழ் எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, இவர் கர்நாடக இசையில் பரிட்சயம் பெற்றவர், மிருதங்கம் வாசித்தவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைக் குழு உறுப்பினராக இருந்தவர்.

இவரது படைப்புக்கள் சிங்களம். மலையாளம், ரஷ்ய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இலங்கைத் தமிழ் சமூகம் கடந்த பல ஆண்டுகள் நடந்த போரால் சிதறி, சிதைந்து, சிந்தனை மழுங்கிப்போயிருக்கிறது. அவர்களின் ஒற்றுமையைத்

திரட்டித் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை முன்னேற்றாமல் போலித் தமிழ் தேசியவாதிகள், பழையபடி சாதிப் பிரிவுகளைச் சமயக் கோயில்கள், பிராந்தியவெறிக் கோட்பாடுகள், தேர் இழுப்புக்கள் மூலம் நாட்டிலும் புலம் பெயர் நாடுகளிலும் கையாளுகிறார்கள்.

இலங்கையில் தமிழரின் சரித்திரம் ஒரு இருண்டகாலத்தையே நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருகிறது. பிள்ளைகள் பெற்றோரை கணம் பண்ணுவது அருகி வருகிறது. பண்பாடு அற்ற மேலைத்தேய சினிமாத் தாக்கங்கள் வரலாறு ஆகி வருகிறது.

செல்லரித்துப்போன தமிழ்ச்சினிமா இனியாவது சிறந்த இலக்கிய ஆக்கங்களால் தரமான கலையாக உருவாகுமா?

வணிகமயப்படுத்தப்பட்ட கலை இலக்கிய சீரழிவுகளையும் நச்சுக் கருத்துக்களையும் ஊழல்களையும் சமூகக் குறைபாடுகளையும் அரசியல் பொருளாதார அக்கிரமங்களையும் பல துறைகள் சார்ந்த சுரண்டற் கொடுமைகளையும் இறுதி மூச்சுவரை ஆக்கிரோசத்துடன் கண்டித்தும் தாக்கியும் புத்துலகம் சமைக்க இடையறாது பாடுபட்ட போராளி; அசுர உழைப்பாளி; அகஸ்தியர்.

மனிதகுலத்தை உள்ளன்போடு நேசித்த மனிதாபிமானி; சமுதாய உயர்விற்காக இலட்சியப் பயணம் மேற்கொண்ட இலட்சியவாதி அகஸ்தியர்.

சமுதாய மாற்றத்திற்கேற்ற கருவியாகவே அவர் தமது ஆக்கங்களைப் பயன்படுத்தினார். தான் சரியெனக் கருதும், மனதில் தோன்றும் கருத்துக்களை ஒளிவு மறைவின்றிக் கூச்சப்படாது அசுரத் துணி; ச்சலுடன் தமது படைப்புக்களிலும் கட்டுரைகளிலும் வெளியிட்டவர்.

இலக்கியத்தின் சமூகப்பணி பெறுமதி மிக்கது. இலக்கியமானது சமுதாயத் தீமைகளை அகற்றிச் சமூகத்துக்கு நன்மை பயக்கும் கருத்துக்களை வற்புறுத்த வேண்டும்; பிரச்சனைகளை அலசுவதுடன் நில்லாது அப்பிரச்சனைகளுக்கான அடிப்படைக் காரணங்களை இனங்கண்டு அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான வழிவகைகளையும் விண்டு காட்டுதல் வேண்டும், கஞ்சி குடிப்பதற்கிலார், அதன் காரணம் இவை என்னும் அறிவுமிலார், என்ற நிலையில் வாழும் மக்களைத் தட்டியெழுப்பி உண்மையை உணர்த்தி விழிப்புறச் செய்ய முயல வேண்டும் என்னும் கருத்துக்களை உறுதியுடன் பின்பற்றி இறுதிவரை செயற்பட்டவர்.

அகஸ்தியரது மேய்ப்பர்கள் (1990) என்னும் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு இலங்கை அரசும் தமிழக அரசும் பரிசில்கள் வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளன. இதே போன்று இவரது மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம், நாட்டுக் கூத்து கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு வரலாறு ஆகியவற்றுக்கும் இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசில்கள் வழங்கப்பட்டன. அகஸ்தியரது

ஆக்கங்கள் அவரது சொந்தப் பெயரில் மட்டுமன்றி இருபத்துநான்கு புனைபெயர்களிலும் வெளிவந்துள்ளமை சிந்திக்கவேண்டியதொன்றாகும். அகஸ்தியரது கருத்து வீச்சும் சமுதாய மாற்றம் வேண்டி நிற்கும் தீவரப் போக்கும் அசுரத்தனமான எழுத்து வேகமும் கண்டிக்க வேண்டியவற்றைத் தயங்காது அசுரத் துணிச்சலுடனும் நையாண்டியுடனும் கண்டிக்கும் இயல்பும், அவர்மீது சிலருக்கு குரோதத்தையும் எரிச்சலையும் அச்சத்தையும் ஏற்படுத்தின. அதனால் அகஸ்தியரது ஆக்கங்களை அத்தகையவர்கள் பண்பற்ற முறையில் விமர்சித்தனர். தூஷித்தனர். அத்தகையவர்களைத் திக்குமுக்காட வைக்கும் வகையிலும் இவை அகஸ்தியருடையதா, பிறருடையதா எனத் திணைச்செய்யும் நிலையிலும் அவரது புனைபெயர்கள் பல விளங்கின. ஆலடியம்மான், காலன், தீட்டிஷண்யன், எஸ்.ஏ, அருளம்பலனார், குறுமுனிவர், வித்தக பண்டிதர், யாழ்ப்பாணன், ஈழத்துச் செல்வன், சத்தியமூர்த்தி, நவமணி, நவஜோதி, ஜெகா, ஜீவா, ஜெகனி, நாவலன், வசந்தன், லெனினிஸ்ட், கலைதாசன், புதுமைப்பிரியன் முதலிய அவரது புனைபெயர்கள் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றுள் நவமணி முதல் ஜெகனி இறாக உள்ள ஐந்து புனைபெயர்களும் உண்மையில் அவரது துணைவியாரினதும் பிள்ளைகள் நால்வரினதும் சொந்தப் பெயர்களாகும்.

இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் அரசாங்க அலுவலராக அவர் கடமையாற்றிய போதும் கண்டியில் அவர் வாழ்ந்த பதினேழு ஆண்டுகள் மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இலங்கையின் முழுத்தகையையுள்ள தொழிலாள வர்க்கத்தைக்கொண்ட மலையகத்தின் தலைநகரான கண்டியில் அவர் வாழ்ந்தபோது மலையக தொழிலாளர்களின் அவலங்களை உள்ளபடி உணர்வதற்கும் அவர்களோடு பழகுவதற்கும் அவர்களிடமிருந்து கற்றவற்றைப் புடம்போட்டுச் சிறுகதைகளாகவும், குறுநாவல்களாகவும், நாவல்களாகவும் படைப்பதற்கும் ஏற்ற சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

கண்டியில் அவர் வாழ்ந்தபோது மலையகத்தின் சண்டமாருதம் எனப்பட்ட சட்டத்தரணியான இரா. சிவலிங்கம், கே.கணேஷ் முதலிய முதுபெரும் எழுத்தாளர்கள் முதல் இளந்தலைமுறையினர் வரை பலரதும் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள் முதலியோரதும் ஆதரவுடன் மலையகக் கலை இலக்கியச் சங்கம் அமைத்துப் பலதரத்து மக்களுடனும் இணைந்து இலக்கியப் பரிவர்த்தனை புரிந்தார்.

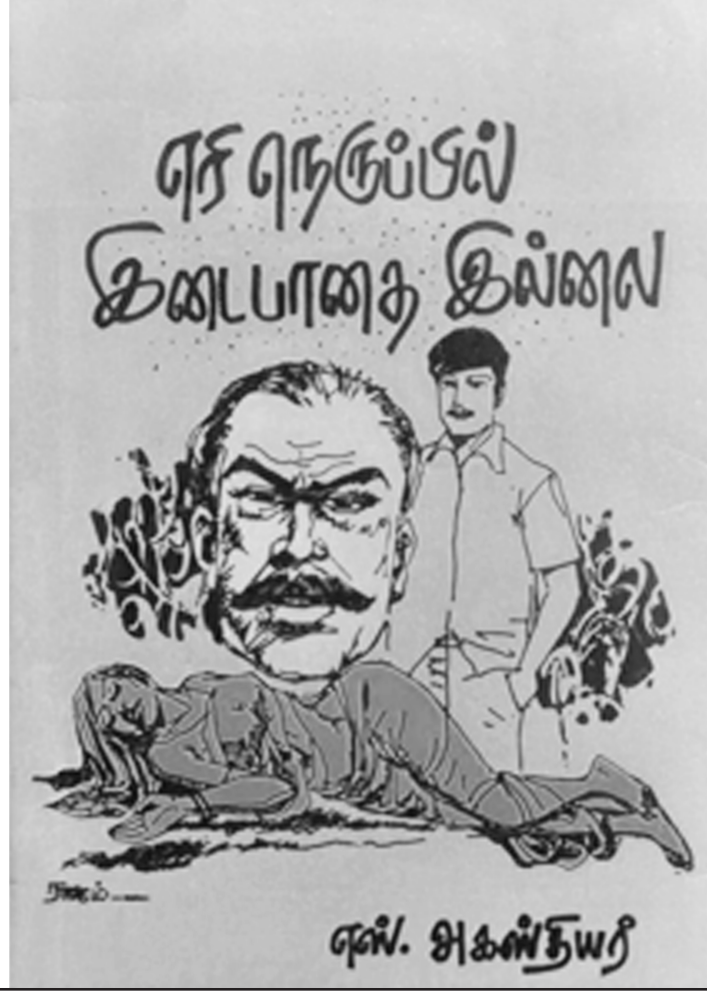
மலையகத் தோட்டத் தொழிலாள்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை மட்டுமல்லாது பல்வேறு காரணங்களால் தோட்டங்களிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டுத் தொழிலாளர் சமூகத்தின் உதிரிகளாகக் கண்டி, கொழும்பு முதலிய நகர்ப்புறங்களில் தெருவோரங்களிலும், ஒதுக்குப் புறப்பகுதிகளிலும் பரிதாபகரமான முறையில் வாழ்க்கைப்

போராட்டம் நடாத்துவோரையும் மையமாகக் கொண்டு மேய்ப்பர்கள், கள்ளத்தோணி, பிரசாதம், பிராத்தனை, இரத்தசாட்சி முதலிய பல சிறுகதைகளையும் நீ என்னும் உணர்வூற்றுவகைச் சித்திரத்தையும், மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் முதலிய நாவல்களையும் அவர் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது..

அகஸ்தியரது ஆக்கங்களுள் அதிகமானவையும் பல கட்டுரைகளும் அவர் பிறந்து வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்தைக் களமாகக் கொண்டு அங்கு வாழ்ந்த, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் பலவேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் சாதியக் கொடுமைகளையும், சீதன முறையின் இறுக்கம், அதனடியாகத் தோன்றும் அவலங்கள் முதலியவற்றையும், ஆறுமுகநாவலர் காலத்தில் இருந்து இற்றைவரை யாழ்ப்பாண மண்ணில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பலதுறை மாற்றங்களையும் மாறிவரும் விழுமியங்களையும் சீரழிவுகளையும் உயிர், உடைமை இழப்புகளையும், மனித வதைகளையும் பலப்பரீட்சைக் கெடுபிடிகளையும், அற்புதமான முறையிற் படம்பிடித்துக் காட்டி, அலசி ஆராய்வையாகவும் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றிய வரலாற்று ஆவணங்களாகவும் விளங்குதல் அவதானிக்கத்தக்கது.

அவரது ஆக்கங்கள் சித்திரத்துக் காட்டும் யாழ்ப்பாணத்தை, ஆறுமுகநாவலர் காலத்து யாழ்ப்பாணம், நாவலர் காலத்திலிருந்து 1950 களின் முற்பகுதி வரையிலான யாழ்ப்பாணம், 1950களின் பிற்பகுதியிலிருந்து 1970 களின் இறுதிவரையிலான யாழ்ப்பாணம், கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகால யாழ்ப்பாணம் என வகுத்து நோக்குதல் பொருந்தும். இவ்வகையிலே அவரது நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகள் (இலவுகாத்த கிளி, மேய்ப்பர்கள், அகஸ்தியர் கதைகள், எவளுக்குத் தாயாக முதலிய தொகுதிகள் உட்பட) நவீன பரமாந்த குருவும் அவர்தம் சீடர்களும் (நாடகம்), அலைகளின் குமுறல் (நாடகம்) மகாகனம் பொருந்திய... (குறுநாவல்களின் தொகுப்பு), நரகத்திலிருந்து - (குறுநாவல்களின் தொகுப்பு) திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கின்றாள் (நாவல்), எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை (நாவல்) மானிடதரிசனங்கள் முதலிய ஆக்கங்களும் அகஸ்தியர் பதிவுகள் என்னும் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் பலவும் விதந்து கூறத்தக்கவை. இவை அந்தக் காலத்து யாழ்ப்பாணத்தை இந்தக் காலத்து இளந்தலைமுறையினருக்கு அறிமுகப்படுத்துபவையாகவும் விளங்குகின்றன.

வெளி நாட்டு தமிழர்கள் இவரின் முழு புத்தகங்களையும் வாங்கிப் படித்தால் உங்களின் கடந்த கால வாழ்க்கை முறை ,வாழ்ந்த முறை பற்றி அறிந்து கொள்ள முடியும் .மண் வாசனை பற்றி தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

நேர்த்திக் கடன்

எஸ்.அகஸ்தியர்

“பொழுது மைம்மல் பட்டுப் பூமியும் கருகிக்கொண்டுவர, அண்ணனும் கோட்டைச் சந்திக்கு வந்துவிட்டார். அவது துரதிர்ஷ்டம், சந்தியில் அவர் எதிர்பார்த்த அந்தப் பெட்டையைக் காணவில்லை.”

‘உவள் ஒரு சரியான திடுமலிக் குமரி, சோக்கான வெள்ளைப் பொட்டை. அறுவாள் நல்ல சட்டைடையாப் போட்டுக்கொண்டு ஒதுக்கமா நில்லாம, இந்த நடுச்சந்தியில் இளிச்சுப் பிடிச்சுக்கொண்டு என்ன கண்டறியாத விடுப்புப் பாக்குது....!’

‘போச்சுடா, ஆரோ அவசரமாக வாறான். வாறவனும் இளவட்டம் தான்....?’

‘உவள் ஒரு நாய்ப் பிறவி, சிரிச்சமணியம் அவனைத் தேடியல்லோ போறாள்? படு தோறை....’

‘சனியன் இளிக்கிற விறுத்தத்தைப்பார். மூதேவி, போற வாறவங்களுக்கெல்லாம் வாயத் துறந்து காட்டுதே?’

மரியாம்பிள்ளை அண்ணர் மனுசனாய் நிற்கவில்லை, அவர் நெஞ்சு கெந்தகித்தது.

அப்போது.....

‘அய்யா துரோய், ஏதாச்சும் தாங்கையா’ என்ற குரல் கேட்கவே, அண்ணக் திரும்பிப் பார்த்தார்.

துரை அசட்டையாகச் சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டுத் துழாவி, சில சில்லரைகளை எடுத்து அவள் ஏந்திய குவளைக்குள் எறிந்து விட்டு நடந்தார்.

‘அச்சாத் தொரை, நீங்க நல்லாயிருக்கோணும் துரை’

‘சிச்சி இவளின்ர தொழில் இதுதானா?’

இதுவரை தொண்டைக் குழியில் ஊனம் வழிய ‘அவவைப் பார்த்த மரியாம்பிள்ளை அண்ணை கண்ணில் இவ இப்படி ஏந்தி ‘வாங்கும்’ காட்சி மிளகாய்ப்பொடி தூவிற்று.

மரியாம்பிள்ளை அண்ணருக்கு இது முகத்தில் ‘பளார்’ அடி, ‘சடா’ ரென்று அங்கிருந்து விலகினார். இருப்பினும் அண்ணனுக்கு எந்த ஒரு வேலையும் நேர் சீராக ஓடவில்லை. அனலாக உந்திய அவர் மேனியில் இப்போது சோர்வு தட்டிற்று. அதனால் ‘ஹாவ்டே லீவ்’போட்டு விட்டு மத்தியானத்தோடு ‘போடிங்’கிற்குத் திரும்பினார்.

மரியாம்பிள்ளை அண்ணன் அசல் யாழ்ப்பாணி. வலு கடுவலான மத விஸ்வாசி. கொழும்பிலே துறைமுகக் கப்பல்களில் வேலை, சீவியம் ‘போடிங்’கில் தான். ஆள் தனிக்கட்டையல்ல, பெண் கொள்ளாத இளந்தாரியுமல்ல. கலியாணம் செய்து பதினைந்து பதினாறு வருஷம் அரை டசினுக்கு மேல் பெத்துப் பெருக்கி விட்டார். பெரிய குடும்பஸ்தர். பொடி பொட்டைகளாக மொத்தம் ஆறுக்கு அண்ணன் அப்பன். இந்த ஆறும் போக அவவுக்கு வயிறு அழித்தது’ மூன்று உருப்படியாகப் பார்த்தால் கணக்கு ஒன்பதாகிறது. அவவுமோ வருஷக் கொத்தி. இந்தக் கோசம் அவ பெறு மாதம். ‘ஏழு மாசத்தில் ஆறு கடக்கப்படாது’ என்று நாலு பத்துத் தெரிந்தவர்கள் எழுதியிருந்தார்கள். என்றாலும், அண்ணர் கடைசி வரை வைத்திருந்து விட்டுப் போன கிழமைதான் பெறுவுக்காக அவவை யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டு வந்து ஆறியிருக்கிறார்.

வந்து கால் ஆறவில்லை, அதற்கிடையில் இந்தக் கூத்து அது அந்தப் போடிங்கின் சாக்குக் கட்டுவால் வந்த சூடோ, அவரோடு இருந்த தங்கராசா மாஸ்டரின் பழக்க வழக்கத்தால் ஏற்பட்ட தோஷமோ சொல்ல முடியாது. தங்கராசா மாஸ்டர் பள்ளிக்கூடச் சட்டம்பியல்ல, அவருக்கு இவர் 'மாஸ்டர்' அவ்வளவுதான்.

மரியாம்பிள்ளை அண்ணன் மாசத்தில் முதல் வெள்ளிக்காரன். ஒரே கோயிலும் ஜெபமும் தான். ஆளும் தானும் தன் பாடுமாயிருப்பார். வலிய இழுத்துப் பேசினாலும் ஏனென்று வாய்விட்டுக் கேளார். சாரைப்; பாம்பு போல ஒருவித சோலி சுரட்டுக்குமே போகமாட்டார். ஒரு பரம சாது.

இப்பேர்ப்பட்ட மரியாம்பிள்ளை அண்ணன்தான் இப்போ போடிங்கி;ற்கு வந்து அமைதியாக இருக்க முடியாமல் அந்தரப்படுகிறார்.

'அப்போதை அவளைக் காணேக்க பட்டப் பகலாப் போச்சு. அப்பமட்டும் எப்பன் மைம்மல் பட்டிருந்தால் ஆளை வடிவாய் அமத்தியிருக்கலாம். எண்டாலும், அந்தக் கொழும்பாளவைக்கு எந்த நேர மென்டிருக்கே?' என்று ஒரு கணம் நினைவூறினார்.

மறு கணம் அவர் ஆசை முயல் பாய்ந்தது:

'மருதானையிலிருந்து 'வசு. எடுத்து, கோட்டைப் பொலிஸ்ரேசனுக்குப் பின்னால் றங்கி, ஆசுப்பத்திரி ரோட் முச்சந்தியில் ஏறினா, அங்கினேக்க அவளைக் காணலாம் நிண்டாளெண்டா, வாச்சுப்போம்....'

உடனே வெளிக்கிட்டுப் போக 'அவுக்'கென்று உன்னி எழுந்தார். நாரி இழுப்பு வந்து தடி முறிந்தமாதிரி 'நொறுக்'கிட்டது. 'கோதாரியில போன நாரிப்பிடிப்பு இன்னும் விட்டபாடில்லை' என்று மனம் வெதும்ப வெளியில் வந்தார்.

அப்படி 'குஷ' யாக வரும்போது சொல்லிவைத்தாற்போல அன்றைக்கென்று தான் யாழ்ப்பணத்திலிருந்து 'அவ'வுடைய கடிதமும் வந்தது.

அக்காவின் கடிதத்தைக்கண்ட போது அண்ணனின்; இதயம் கலங்கிக் கூழ் முட்டையாகி விட்டது.

'வயித்தில வாயில இருக்கிறவ, என்னபாடோ? தனது கட்டிய புருஷனுக்கென்று ஏதாவது விசேஷமாக எழுதியிருப்பா'

பிள்ளைப் பெறுவுக்கு முந்தியே லீவு போட்டுவிட்டு எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் வீட்டுக்குப் போய் வருவது அண்ணன் வழக்கம். அப்படித்தான் அவ எழுதியிருப்பா என்ற நினைப்பில் அதைப் பிரித்து வாசித்தார். அண்ணன் எதிர் பார்த்தபடி தான் அவவும் எழுதியிருந்தா.

அதிலே குருசு அடையாளம் உட்பட எழுதியிருந்த வெவ்வேறு தெய்வ வேண்டுகள்கள் போக, இஞ்ச ஆளணியில்லை 'நாள்ச் சரக்கும்' நேர காலத்தோட வேண்ட வேணும், ஆனமட்ட, முந்தின பிள்ளைப் பெத்துகளுக்கு வந்துபோன மாதிரி, இந்தக் கோசும் வாருங்கோ! என்று கண்டிருந்தது வாசகம்.

அவ அவரை நம்பித்தான் அப்படி எழுதினா. ஆனால், அண்ணன் இந்தக் கோசு குந்தகம் பண்ணி, 'இப்ப லீவு கீவு எடுக்க ஏலாது. பிள்ளையை நல்ல சுகமாகப் பெற வேணுமெண்டு இஞ்ச கொழும்பு கொச்சிக்கடை அந்தோனியார் கோயிலுக்கு நேந்து ஒரு கட்டு மெழுகுதிரி கொழுத்திறன். நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதை, அந்தோனியார் சுகம் தருவார். எல்லாத்துக்கும் பிறகு வாறன்' என்று நாலு வரி எழுதி அனுப்பிவிட்டு, போகவேண்டிய ஸ்தலமான கொழும்புக் கோட்டைக்கு. 'சடா'ரென்று கிளம்பினார்.

பொழுது மைமல் பட்டுப் பூமியும் கருகிக் கொண்டு வர, அண்ணனும் கோட்டைச் சந்திக்கு வந்து விட்டார். அவரது துரதிஷ்டம், சந்தியில் அவர் எதிர்பார்த்த அந்தப் பெட்டையைக் காணவில்லை.

அவர் முகம் தொட்டாற் சுருங்கிபோல் 'சட்'டென்று சும்பியது.

'பொக்கட்'டுக்குள் போட்ட கைகள் தாமாகத் துழாவ நாலா பக்கங்களும் கண்களைச் சுற்றிக் கொண்டு பெரிய ஒரு 'துரை' போல, சாலை ஓரம் அங்குமிங்குமாகக் கால்களை எறிந்து மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தார்.

அச்சா, அண்ணனுடைய 'அது' இரண்டு நிமிஷத்தில் அங்கே வந்து விட்டது.

அண்ணன் தலை கால் தெரியாமல் பதறினார்.

ஆசை, நாணம், பயம் ஆகிய உணர்ச்சிகளால் தாக்குண்டு, அவற்றைத் தன்னுள்ளே அடக்கி கனலாய் எரிந்து தீயும் உடற்கட்டை, கேவலம், ஒரு சாதாரண நாணத்தின் உள்ளடக்க நரம்புகளால் தாக்குப் பிடித்தபடி அவர் மறுபடியும் சுற்றிப் பார்த்தார்.

அறிந்த முகங்கள் அங்கே தென்படவில்லை.

இனி என்ன, யோகம்தான். யாரும் நின்றால் கூட இனங்கண்டு கொள்ள முடியாது.

நல்ல செக்கல் பொழுது.

கொட்டுக்குள் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்க, அவராக வலிந்துகொண்ட தென்பும் உறுதியும் ஒருவாறு அவரை ஆட்கொண்டன.

அப்பவும் ஒரு கணம் அவர் யோசனை பயங்கரமாகத் திசை திரும்பியது.

‘கடையங்கள் ஆரெண்டாலும் இந்த நேரம் நிண்டு இதைக் கவனிச்சா....?’

கிலுக்கட்டியாக ஆடும் உடலையும், வெடவெடத்து உதறி எடுக்கும் நெஞ்சையும் அவருடைய ஒரு அற்ப ‘ஆசை’யானது உள்ளூர் அவரை மாய்த்துக் கொண்டது.

அவ்வேளை யாராவது இனந்தெரியாமல் மெதுவாக வந்து ஒரு ‘டேய், போட்டால், ஆள் அப்படியே காலியாகி விடுவார். அப்படி அண்ணன் அங்கே அங்கலாய்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

சற்றுக் கொஞ்ச நேரம் சுணங்கி, பின் பக்கமாகக் கழுத்தைத் திருகிப் பார்த்துவிட்டு, ‘அவுக்’கென்று ‘அவ’வுக்குக் கி;ட்டப் போய், ஏய்..... ஏய்.... இஞ்ச வா - இப்படி வா’ என்று நாக்குதறி அவர் வாய் அழைக்க, சரீரமோ மிருதங்க ஆவர்தனம் செய்து ஒரு ‘கிறுத்தா’ போட்டது.

‘ஐயா தொரை, ஏதாச்சும் தாங்க தொரை’ என்று வழக்கம் போல கேட்டுக் கையை நீட்டினாள் அவள்.

உடனே அண்ணன் பெரும் அந்தரக்காரரானார்.

அண்ணன் எடுத்துக்கொடுக்க ஐந்து ரூபாய் நோட்டையே அவ பவ்வியமாக வாங்கி, அதைச் சற்று உற்றுப்பார்த்து, பின் ஒரு சந்தேக வினா எழுப்பி, வியப்பில் மூழ்கிய முகத்தோடு மௌனமாகச் சாரை போல் திரும்பினா.

தொரை சல்லியைப் பார்க்காம தந்திட்டு முழுசிறாரோ? என்று நினைத்தவள், திரும்பி நின்று, நீங்க நல்லாயிருக்கேனு தொரை’ என்றாள்.

அண்ணன் நிலத்தில் நிற்கவில்லை, தேகம் பஞ்சடித்தது.

‘ஏய், இந்தா, ஏய்,; இஞ்ச வா’

‘சல்லியைத் திருப்பி வாங்கிறத்துக்கோ!’

தாமரை இலைமேல் குதித்த நீரோட்டத்தில் மனம் தவிக்க, வெள்ளைக் கடதாசியில் தெளித்தமையாக அவ முகம் கறுத்தது.

‘என்னது, என்னைக் கூப்பிட்டீங்களா?’

நுனி விரலின் விளிம்பு நகத்தை, நாணிய முக வாயில் கோணி வைத்துக் கடித்தபடி திரும்பி வந்து சிரித்துக் கொண்ட அவள், அவர் முன்னால் இடுப்புக் குத்தி, ஒரு சள்ளைத் தாக்கில் நின்றாள்.

அவள் பார்வையில் பெரும் பசி

‘உனர் பேரென்ன?’

‘ம் பேரோ,’

அவவுக்கு வெட்கக் களிப்பில் சாடையா முகம் சளித்தது - ஓட்டுக்குள்ளே வாங்கியிழுக்கும் நத்தையாக விழிகள் மேலிட, வார்த்தைகள் பிணமாகின - தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டே, காற்பெரு விரலால் நிலத்தைச் சுரண்டிக் குழி பறித்த வண்ணம், ‘ஏன் தொரை பேர் கேக்கிறீங்க, என்றா எடுப்பாக.

மரியாம்பிள்ளை அண்ணனுக்கு அப்போது ‘கிளக்’கிட்டு மின்னல் ஊசி ஊடுருவுவதாகப் பிரமை தட்டிற்று. ஆள், அந்தரமாகினார்.

‘வேணும், சும்மா கேட்டனான்’

‘என்னத்த வேணும்ங்கிறீங்க,’

அவ திமிறித் திமிறிச் சிரிக்கும்போது முகத்தில் மத்தாப்புப் பூக்கள் சொரிந்து கொண்டிருந்தன.

‘நீ எங்க இருக்கிறனி?’

‘அய்யய்ய, அவற்ற ஆசையைப் பாருங்களேன்’

அவ நினைவில் மிடுக்கு ஏறி, பரிகாசம் துள்ளியது.

ஏன் தொரை, ஓங்களுக்கு ‘வேணும்’;டா பேசாம அப்படியே வற்றத்துக்கு அங்கால ஏன் ‘சும்மா’ என்னத்தையோ ஒப்பினைக்குக் கேக்கிறீங்க?’

அவர் நோக்கத்தை அவ அறிந்து விட்டா, விஷயம் பெரும் வெற்றி.

அண்ணர் பறக்கச் செட்டை கட்டினார்.

‘எங்க வாறது?’

தீவிர எடுபிடியில் குருக் குத்திய அவவின் கேள்வியில், அண்ணர் தீய்ந்து போய் நின்றார்.

‘அப்படின்னா வாறீங்களோ?’

‘ஓம், வாறன்!’

‘அது சரி, எப்பன் நிலத்தில் நில்லுங்க’

‘எட பகுடி கூட விடுறானே. இடம் கண்ட வேளை மடம் பிடுங்குற வேலை’

‘ஹி....ஹி.....ஹி....’

பற்களெல்லாம் மல்லிகைப் பூக்களாகத் தெரிய, அண்ணன் வாய் ‘ஆ’ வென்று அகன்று இளித்தது.

அண்ணன் எதிர்பாராத ஒரு எரிசரப் பாணத்தைத் திடீரென்று தொடுத்தாள்.

‘தொரை, கலியாணம் செஞ்சனிங்களோ?’

‘ம்.....’

‘என்ன தொரை, வாய்க்குள்ள முட்டையா?’

‘ஆங்’.....?’

‘கல்யாணம் செஞ்சனீங்களோ’ன்னு கேட்டேன்?’

‘.....இல்.....லியோம்!’

அசல் துரோகம் தான். ஆனாலும், அண்ணன் இதிலே வலு துணிச்சல்காரன் என்பதை எப்படியோ பிரகடனமாக்கினார்.

‘சரி, வாங்க போவம்’

‘கிண்’ணை ஒரு எரி நட்சேத்திரக்கதிர் அவர் உடம்பில் ஊடுருவி எரிந்தது, கண் மூக்குத் தெரியவில்லை.

‘வேகமாகக் கிளம்பின பயல் தன் பாட்டுக்கு அடித்த பின் தான் அமைதி கொண்டுறையும்’

அண்ணனின் உவமானம் அசல்.

‘அற நனைந்தவனுக்குக் கூதல் என்ன கொடுகடி என்ன?’ என்றது, அவர் மனம்.

ஒருநாள் யாழ்ப்ப;பாணத்திலிருந்து அண்ணன் பெண்சாதியின் பிள்ளைப்பெறுவை அறிவித்து அவருக்கு ஒரு தந்தி வந்தது.

அந்த வருஷ லீவு கொழும்பிலே கழிந்து விட்டதால் அவர் ‘மெடிக்கலி’ல் தான் யாழ்ப்பாணம் போனார்.

போன இரண்டாம் நாளே யாழ்தேவியில் திரும்பி வந்து குதித்தார். வந்ததும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

அக்காவோ பெரும் நுணுக்கக்காறி.

அதனால் அவ, ‘நான் செத்தாலும் என்ற பிள்ளைப் பெத்துக்குத் தரும் ஆசுப்பத்திரி’யை எட்டியும் பார்க்க மாட்டேன்’ என்று ஒரே பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிட்டா. இதை அறிந்த அவ மாமிக்காறி ‘என்னடியாத்தை, எக்கணம் ஏதேன் வில்லங்கமெண்டால் பிறகு குத்தி மாயுறதே?’ என்று விஷயத்தைக் கேட்ட போது, அதற்கு அக்கா, ‘ஆசுப்பத்திரி வளிய போனா, ஆம்புளை டாக்குத்தர்மார் வந்து பாப்பினம், அது பெரிய கிளிசகேடு, மானம் மருவாதையான பொம்புளையள் சம்மதியாளவை. எனக்கும் அதுதான் கூச்சமாயிருக்கு’ என்று தனது ‘புருஷபக்தி’யையும் காட்டிப் பெருமை கொண்டா.

அதனிமித்தம் வீட்டில்தான் பிள்ளை பெறுவும் நடந்தது. மரியாம்பிள்ளை அண்ணன் உண்மையில் வெறும் நோஞ்சல் தான். என்றாலும், அக்கா பெற்றெடுத்ததோ நல்ல ஆண் குஞ்சு.

இதனாலும் மரியாம்பிள்ளை அண்ணருக்கு ஒரே யோசனை.

கிட்டத்தட்ட ஆறுமாதங்கள் களித்து, ஒருநாள் குழந்தை சம்பந்தமாக அக்கா ஒரு கடுதாசி எழுதியிருந்தா.

‘... புள்ளய மாதா கோயில்ல அடைக்கல ஆச்சியின் காலடிக்குக் கொண்டு போய் அவ்வனர் சந்நிதியில் வைச்ச ‘நாளுக்கு’ச் சோறு தீத்த வேணும். ஆன மட்ட, அதுக்குக் கட்டாயம் அல்லத் தட்டாமல் வந்திடுங்கோ’

இதற்கும் அண்ணர் ‘மெடிக்கலி’ல் தான் போனார்.

பாவம், ஆறு ஏழு மாசமாக என்ற முகம் காணாமல் தவிச்சிருந்தவர்.

அக்காவுக்குப் பரிவும் வாஞ்சையும் இரக்கமாகப் பரிணமித்தன. அவவாகவே, பாயைப் போட்டோ?’ என்று ஆசையுடன் கேட்டு வைத்தா.

அவ்வேளை அவர் தன்னுள் ‘இது பாவத்துக்குத் துரோகம் செய்யப்படாது செய்தால் அது பெரும் கறுமம்’ என்று எண்ணிக்கொண்டு, சும்பிப்போன தனது கைவிரல்களைச் சாடையாகத் தூக்கிப்பார்த்தார்.

அவருக்கு அருவருத்தது. கடவாய்க் கணுக்குகளோ பொருக்கு விட்டு, வெடித்து, புண்ணாகப் புரையோடிக் கிடந்தன. ஒரு தடைவ காறித் துப்பிவிட்டு, பெண்சாதியைப் பரிதாபம் நிறைந்த கண்களால் நுணுகினார்.

மனம் சஞ்சலப்பட, இருமல் வேறு குமைந்து தொல்லைப் படுத்திற்று. ஒரு சவாலாக மூச்சைப் பிடித்து இருமியதால் ஆள் நன்றாகக் களைத்து விட்டார். பேசுவதற்கு வாய் திறப்படாமல் இளைப்பு வேறு அவர் கோது நெஞ்சை உயர்த்தித் தாழ்த்தியது.

உதென்ன உந்தக் கை விரலெல்லாம் குண்டுறு மாதிரி பொருக்கு வெடிச்சிருக்கு?’

அழுகின்ற பாவனையில் அக்காவிடம் வெடித்துக் கிளம்பிய சந்தேக வினா, கிழித்த பனங்கிழங்கில் சதை வறுகி எடுத்த நிலைக்கு அவரை ஆளாக்கியது, அதற்கும் அண்ணர் ஒரு வணக்கம் கொடுத்தார்.

‘ஒருநாள் ராத்திரி, கக்கூசுக்குப் போக வாளிய எடுத்தன். ‘அவுக்’கடியேண நிலம் சறுக்கிப் போட்டுது. அந்தடியலா வாளியோட மலாரடிச்சுக்கீழே விழேக்க போணி ஒண்டுக்க கிடந்த நெருப்புத் தண்ணி தெறிச்சுக் கை முழுதும் பட்டிட்டுது.

அக்காவுக்குச் சொல்லித் தீராத கவலையாயிற்று.

‘நல்லவேளை, அது கண்ணீர் பட்டிருந்தால்? ஏதோ கண்ணுக்க வாறதப் புருவத்தோட வைச்சி அந்தோனியார் காப்பாற்றியிருக்கிறார். என்ற மண்டாட்டம் வீண் போகேல்ல, என்று அவ எண்ணிய போது, அக்காவின் இருதயம் கரைந்தது, கண்கள் கசிந்து கண்ணீராகக் கொட்டின.

‘தேகத்தைக் கீகத்தைக் கவனிக்கிறேல்ல, சுகமில்லாம இருந்தாலும் ‘ஓவல் ரைம்’ எண்டு சொல்லி நித்திரை முழிச்ச ஓயாம வேலை செய்யிறது. உப்பிடி அக்கப்பாடு பட்டு எங்களைக் காப்பாத்த வேணுமே? சுவர் இருந்தால் தானே சித்திரம் கீறலாம்?’

அவ சொல்ல வாய் மூடவில்லை, கண்ணீர் பொலு பொலுத்துக் கொட்டியது. துக்கம் தொண்டையை அடைக்க வாள்கள் இதயத்தினூடாகப் பாய்ந்தன.

‘என்ற அடைக்கல ஆச்சி, அவருக்க நல்ல சுவத்தைக் குடண தாயே!’

நெஞ்சு கரைய மனசுள்ளே மன்றாடி, மாதா கோயிலுக்கு ஒரு நோர்த்திக் கடன் வைத்துப் பிரலாபித்த தனது மனைவியை, அண்ணன் ஏக்க வழிகளால் நோக்கிக் கொண்டேயிருந்தார்.

காலையில் அவர் தானாக எழுந்திருக்கவில்லை. பாயில் தீய்ந்து போய்க் கடந்த அவரை, அக்கா போட்டுக் கொடுத்த முட்டைக் கோப்பிதான் தட்டி எழுப்பியது.

அந்த வாரத்துடன் ‘மெடிக்கல் லீவு’ம் முடிந்தது.

அண்ணன் சேமமே கொழும்புக்குத் திரும்பினார். கொழும்பு அவரை உறங்க வைத்தாலும் அண்ணனோ கொழும்பை உறங்க விடாது ‘தொடு தொடு’த்துக் கொண்டிருந்தார். கொழும்பிலே யார் கேட்க இருக்கிறார்கள்?

கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் கழித்து, ஒருநாள் அவர் மனைவி, பச்சாத்தாபத்தோடு எழுதிய ஒரு கடிதம், உண்மையாகவே அவரின் இருதயத்தைக் கசக்கிச் செக்காட்டியது.

கண்ணீர் வெதும்ப அதை வாசிக்கலானார்:

‘அன்னை மேரிமாதாவை முன்னிட்டு வாழும் என்மேல் பட்சம் மறவாத ஆசை நாயகர் அறிவது என்னவெண்டால், நாங்கள் எல்லோரும் அச்சேட்ட அடைக்கல மாதாவின் கிருபையால் நல்ல சுகமாக இருக்கிறோம். அதுபோல நீங்களும் உவ்விடம் நல்ல சுகமே இருக்க, கோடி கோடி அற்புதரான கொச்சிக்கடை அந்தோனியாரைப் பாத்து அனுதினமும் மண்டாடி வருகிறோம்.

ஒரு வியளம், அது என்னவெண்டால், நீங்கள் இந்தக் கோசு வந்திட்டுப் போன் பிறகு, என்ற வாயில கொஞ்சம் அவியல் தாவியிருக்கு தேகமும் ஈக்கில் மாதிரி மெலிஞ்சு வருகுது. பால் குடிக்கிற புள்ளையும் இருமுது. அது கறுமம். அதுக்கு வாய் கீய் எல்லாம் அவஞ்சு போய் இப்ப பரியாரி சுப்புறுமணியத்திட்டக் காட்டுறம். அது பச்சைப் பாலன், வாய் துறந்து பால் குடிக்குதில்லை. எல்லாம் ஆண்டவன் சித்தம் ஒண்டுக்கும்

யோசிக்க வேண்டாம். அச்சேட்ட அந்தோனியாரும் அடைக்கல மாதாவும் எப்படியோ சுவம் தருவினம்.

நீங்கள் நல்லாச் சாப்பிட்டுத் தேகத்தைக் கவனியுங்கோ, அதுதான் முக்கியம். சுவர் இருந்தால்தானே சித்திரம் கீறலாம்? உங்கட சுகமே எங்கட பாக்கியம்.

உங்கள் அன்பான மனைவி,

ம. பெர்ணபேத்தம்மா.

கடிதத்தை வாசித்து முடிக்க, அவருக்கு ‘விஷயம்’ முற்றாகப் புரிந்து விட்டது. அப்போது அவரின் சய உணர்வு செத்து, அவர் முகத்தில் கண்ணீர் வழிந்தது.

நெஞ்சு கரித்து அழுந்த, விறைப்பெடுத்த முகவாய்க் கட்டையைச் சால்வையால் அப்பியபடி எழுந்த போது, விம்மி வந்த அழுகையை அவரால் அடக்க முடியவில்லை.

பனங்கற்றாளைச் சாறாகக் கண்கள் நீர்த்து மினுமினுக்க, எடுத்த துவாயால் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு, விழியருட்டி மேலே பார்த்துப் பிரலாபித்து அழுதார்.

‘அச்சேட்ட அந்தோனி முனியோரே! அது ஒண்டும் அறியாத பாவி, எப்பனும் வஞ்சகம் இல்லாதது. அதுக்கு எந்தக் கெட்ட வருத்தமும் வராமல் காப்பாத்து ராசா. நான்தான் பாவக்காறன். வேணுமெண்டா என்னை வருத்திச் சாக்கொல்லு. அதி அற்புதரே! வாற கிழமை நான் சம்பளம் எடுத்த கையோட உன்ற ஆலயத்துக்கு ஓடி வந்து ஒரு கட்டு மெழுகுதிரி கட்டாயம் கொழுத்திறணை. அதுக்கு மட்டும் நோய்வராமல் காப்பாத்தி நல்ல சுகத்தைக் குடுராசா.

இப்படியெல்லாம் மனசு கதற ஒரு நேர்த்திக் கடன் வைத்து மரியாம்பிள்ளை அண்ணன் சாறு பிழிந்த தக்காளிப்பழமாக, துவைத்த கண்களும், நெகிழ்ந்த நெஞ்சுமாக அழுது கொண்டு கொச்சிக்கடை அந்தோனியார் கோயிலைத் தேடி விரைந்தார்.

போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, அந்தக் கோயில் வீதி யோரத்திலே, அந்தக் கொழும்பு - கோட்டைச் சந்தியிலே சந்தித்த அவரின் ‘ஆசை’க்கினிய பிச்சைக்காரி, புழுக்கள் கெந்த, தேகம் பொருக்கடித்துப் பிரேதமாய்ச் செத்துக் கிடந்தாள்.

ஐயோ என்று அவர் ஆத்துமா வாயடங்கிக் குழறியது.

அண்ணன் அன்று வேலைக்குப் போக விலலை. ஆள் ‘அப்ஸ்னர்’

1963, தேனருவி

எஸ். அகஸ்தியரும் மேய்ப்பர்களும்

திக்குவல்லை கமால்

இலங்கை இலக்கியவாதிகளில் எஸ்.அகஸ்தியர் (1926 - 1995) குறிப்பிடத் தக்கதொரு ஆளுமை. இவர் வடபுல ஆனைக்கோட்டையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் சுத்தோலிக்க பாரம்பரியத்தில் வளர்க்கப்பட்டதால் ஒரு மதகுருவாகவோ , அவரது விரல்கள் மிருதங்கத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால் ஒரு மிருதங்க வித்துவானாகவோ வரலாமென்று குடும்ப வட்டாரத்தில் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் அவரோ இரண்டும் அல்லாமல் இருபது வயதிலேயே இலக்கியவாதிவிட்டார்.

பலதரப்பட்ட அவரது வாசிப்பின் ஊடாக அவர் மனித நேயத்திற்குள் உள்ளீர்க்கப்பட்டார். எந்த வகையிலும் மனித நேயம் மறுக்கப்படுவதை அவரால் சகிக்க இயலவில்லை. கூட்டு முயற்சிகள் மூலமே இதற்கான வெற்றி சாத்தியமாகுமென உணர்ந்தார். சமதர்ம சமுதாயமன்றி வேறு தேர்வு இல்லை என்பதை தீர்க்கமாகச் சிந்தித்தார். இதன் காரணமாக இலங்கை கம்யூனிசக் கட்சியிலும் , இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலும் இணைந்தார். இதனால் பல்லின மக்களோடும் பழகும் வாய்ப்பும் அவருக்குக் கிட்டியது.

கண்டியில் அவர் பத்தாண்டுகள் அரசு உத்தியோகம் பார்த்தார். பல இனக்கலவரங்களை அனுபவத்தில் கண்டார். முப்பது வருடகால யுத்தத்தில் சொந்த ஊரில் இருப்பிடத்தையும் இழந்து துன்பப்பட்டார். இவரது இறுதிக் காலம் புகலிடமான பிரான்ஸிலேயே கழிந்தது.” பெற்ற தாயையும் பிறந்த நாட்டையும் இழந்த எவரும் சுதந்திர ஜீவியல்ல” - என்று அவர் குறிப்பிட்டமை

கவனிக்கத்தக்கது. அதனால்தான் போலும் அவர் கணிசமான காலம் வாழ்ந்தும் புகலிட இலக்கியம் எதுவும் எழுதவில்லை.

இவரது இலக்கியப் பயணத்தில் சுமார் பதினைந்து புத்தகங்கள் எழுதி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆரம்பத்தில் கவிதைகள் எழுதியபோதும் பின்னர் அதைக் கைவிட்டுவிட்டார். குறுநாவல் - நாவல் - சிறுகதை - கட்டுரை - வரலாறு மட்டுமன்றி , புதிய இலக்கிய பரிசோதனை முயற்சியாக ‘உணர்வூற்று உருவகச் சித்திரம்’ களை எழுதித் தொகுப்பாக்கினார்.

அகஸ்தியர் நூல்களில் ‘மேய்ப்பர்கள்’ (1990) சிறுகதைத் தொகுதி குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சென்னை என்சீபிஎச் இதனை வெளியிட்டுள்ளது. இதே கதைகள் இலங்கையில் ‘அகஸ்தியர் கதைகள்’ என்ற பெயரில் வெளியாகியமை கவனத்திற்குரியது.

‘மேய்ப்பர்கள்’ - தொகுதியில் பதின்மூன்று கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்கதைகள் - தேனருவி - தினகரன் - தாமரை - கலைமகள் - வீரகேசரி - ஈழமுரசு - போன்ற இந்திய , இலங்கை இதழ்களில் 1963 - 1986 காலப்பகுதியில் வெளியானவைகளாகும்.

இதில் இடம்பெற்றுள்ள ‘இலக்கியப் போட்டி -’ என்ற கதை முற்றுமுழுதாக கதாமாந்தர்கள் மாறிமாறி எழுதிக் கொள்ளும் கடிதங்களாகவே இருக்கின்றன. ‘வில்லை’ என்ற கதை , கதாமாந்தர்கள் மாறிமாறி உரையாடிக் கொள்வதாகவே அமைந்திருக்கின்றது. இவற்றை வித்தியாசமான உத்திகள் எனலாம். இவ்விதமாக வேறு எழுத்தாளர்களும் எழுதியுள்ளனர். தொகுப்புக்களில் இவ்வாறான வகைமாதிரிகள் இடம்பெறுவதை வாசகர்கள் பெரிதும் விரும்புகின்றனர்.

எஸ் .அகஸ்தியர் எல்லாக் கதைகளிலும் நேரடியாக மக்கள் பிரச்சினைகளுக்கே வந்துவிடுவார். வர்க்க முரண்பாடு - பெண்கள் பிரச்சினை - சாதிப் பாகுபாடு - தொழிலாளர் சீற்றம் - அடக்குமுறை - போன்ற உள்ளீடுகளுடன் எழுதி , விளிம்புநிலை மக்களை முடிந்தவரை கதாநாயகர்களாக்கிவிடும் பண்பை ஒவ்வொரு கதையிலும் தரிசிக்கலாம். யதார்த்தமாக... முற்போக்காக... மண்மணத்துடன் கதையை உயிரோட்டமாக்குவதில் கைதேர்ந்தவர்.

‘இலக்கியப் போட்டி’ என்ற கதையின் பேசுபொருள் பொதுவாக இலக்கியவாதிகளுக்கு ஏற்படும் அனுபவம்தான். ஆர்வத்தோடு போட்டி நடாத்தியபோதும் அதன் தொடர்ச்சி ஆரோக்கியமாக அமையாமல்

போவதை இக்கதை சித்தரிக்கின்றது. பரிசளிப்பு , தொகுப்பு வெளியீடு , பாராட்டுச் செய்திகளெல்லாம் பத்திரிகைகளில் வரலாயின. ஆனால் பரிசுத் தொகை உரியவர்களைச் சென்றடையாததுதான் உண்மை. இதற்கிடையில் பரிசுபெற்ற எழுத்தாளர்கள் தம் பரிசுப் பணத்தை சங்க அபிவிருத்திக்காக வழங் கிவிட்டதாகவும் ஒரு தகவல். இப்படியான தில்லுமுல்லுகளை அப்பட்டமாகத் தோலுரித்துக் காட்டுவதில் கதாசிரியர் வெற்றி பெற்றுள்ளார்.

குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு கதை ‘கிருதயுகம்’ எழுகிறது ‘இது இன்னொரு விதமான அனுபவத்தைத் தருகிறது. சதுரக் கதை என்பார்கள். நான்குபேர் அடுத்தடுத்த இதழ்களில் எழுதுவார்கள். ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிக் கதைகளாக இருக்கும். தொடர்ந்து வாசிக்கும்போது ஒரு நெடுங்கதையாகவோ , குறுநாவலாகவோ அமையும். நான்காவதாக எழுதி கதையை முடிப்பவர் மிகவும் பொறுப்புடன் செயற்பட வேண்டி இருக்கும். இச்சதுரக் கதையை முறையே காவலூர் ஜெகநாதன் - கே.ஆர். டேவிட் - யோ.பெனடிக்ற்பாலன் ஆகியோர் எழுத , அகஸ்தியர் இறுதி அங்கத்தை கையாண்டுள்ளார்.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்குப்பின்பு கந்தசாமிப்பிள்ளை அயல் காணிகளைப் பிடித்து நிலவுடைமையாளராக மாறுகிறார். பக்கத்துத் தோட்ட மனோன்மணி அக்காவை வெளியேற்ற முனைகிறார். அதற்கு அவரது மகன் குமார் இடங்கொடுக்கவில்லை. தனது நிலப்பங்கை எழுதிக்கேட்டு , அதில் ஒரு பகுதியை மனோன்மணி அக்காவுக்கு கொடுக்கத் திட்டமிடுகிறான். பின்னர் மகனை யூகே அனுப்ப முயற்சித்தார். அதையும் குமார் ஏற்கவில்லை. அப்பாவின் நிலவுடைமை மனோபாவத்திற்கு எதிரானவனாக அவன் எதையும் செய்ய முனைகிறான். இதனால் நிலமற்ற மக்கள் மத்தியில் அவன் செல்வாக்குப் பெறுகிறான்.

இனிப் ‘பிரசாதம்’ என்ற கதையைப் பார்ப்போம். கோயிலடியில் வாகனத்தை நிறுத்திவிட்டு துரையர் கோயிலுக்குள் சென்றார். அதற்கிடையில் காரைச் சூழ்ந்துகொண்ட சிறார்கள் பிரசாதம் கேட்டு நோனம்மாவைத் தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். துரை வந்ததும் அவரையும் விட்டபாடில்லை.

“இதில நின்னு சத்தம் போடாம நேர கோயிலுக்குப் போங்க. குருக்கள் தருவார்” - என்று தைரியமூட்டி அனுப்பினார். கூடவே காரும் புறப்படுகிறது.

“இந்தச் சக்கிலியர் இங்க கோவிலுக்க விடுவினமோ. எங்கட ஊரில் விடமாட்டாங்க.” என்று நோனா சொன்னாள்.

“ இல்ல. விடாயினம். விடவும் கூடாது. குருக்கள் கடைசிவரை உள்ளே விடமாட்டினமென்று வடிவாக தெரிந்ததால்தான் அப்படிச் சொல்லி அனுப்பினன்.

நோனா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

சிரிய சம்பவத்தின் மூலம் பெரும் சாதிக் கொடுமையைத் அழகாகத் தொட்டுள்ளார்.

எஸ். அகஸ்தியர் , யாழ்ப்பாணம் , கண்டி , கொழும்புப் பிரதேசங்களைப் பின்புலமாகக் கொண்டு கதைகள் எழுதியுள்ளார். இருந்தும் தனது பிறந்தகச் சூழலைக்கொண்ட கதைகளே அதிகம் எனலாம். அவரது பேச்சு வழக்குக் கையாளுகையை வடபகுதி அல்லது யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்கென்று மேலோட்டமாகச் சொல்லிவிட முடியாது.

கமாரிட்டு கெந்தகித்தது - நாத்தலி - ஏந்திலாங்கும் - கிலுக்கட்டியாக ஆடுற -

அக்கப்பாடு - கடுக்கண்ட முடுக்கர் - கேந்தி - கொழிஞ்சி - களைபுள - ஆத்துப்பறக்க - தாயோளி - அம்மாறு - இப்படியான நிறையச் சொற்கள் இடம்பிடித்துள்ளன. நின்று நிதானித்து நகர வேண்டியுள்ளது. அருகருகே உள்ள கிரமங்களில் கூட பேச்சுவழக்கில் தனுத்துவம் இருப்பது மென்மேலும் உறுதுயாகின்றது.

இடதுசாரிச் சிந்தனைகொண்ட எழுத்தாளர்கள் , தங்கள் கருத்துக்களை வலிந்து திணிப்பதாகவும் , கதைகளின் முடிவை வாசகர்களுக்கு விடாமல் , கதாபாத்திரங்களுக்குள் அத்துமீறிப் புகுந்து தாமே சொல்லிவிடுவதாகவும் குற்றச் சாட்டுக்கள் உண்டு. அது எப்படி இருந்தாலும் அகஸ்தியரின் பொதுப்படையான கருத்தொன்றைப் பார்ப்போம்.

‘எழுத்தாளன் சமுதாயத்திலிருந்து விலகி வானத்தில் சஞ்சரிப்பவனாகவன்றி , மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் , மக்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளின் தாக்கங்களுக்கு ஆளாகும்போது , அவன் மக்களின் ஜீவமரணப் போராட்டத்தின் ஒரு கன்னையில் இணைவது நியதியாவது போலவே , அவனது இலக்கியங்களில் கருதுகோள் - கோட்பாடு ஊடுருவுவதும் நியதியாகின்றது.’ என்கிறார்.

எல்லாம் மக்களுக்காகவே. இலக்கியமும் அவ்வாறே. எஸ். அகஸ்தியர் படைத்த அத்தனையும் மக்கள் இலக்கியமே. அவரது கதாமாந்தர் மத்தியில் அவை என்றும் உயிர்ப்புடன் வாழும்.

முந்தைய இதழ்கள்

